แม้ชีวิตจะถูกผูกติดด้วยกรรม
แต่เมื่อมารู้แจ้งธรรม
ฉลาดในกรรมและวิบาก
ย่อมหลุดพ้นจากเครื่องพันธนาการได้

กรรมลิขิต-ชีวิตนี้เพื่อธรรม

เล่าประสบการณ์กรรมและนิมิตมหัศจรรย์

อย่าเพียงแค่อ่านด้วยเชาว์ปัญญา
แต่พึงอ่านด้วยญาณปัญญา
นิมิตภาพลวงตา จะหายไป
ความหมายระหว่างเส้นบรรทัด จะปรากฏชัดขึ้น

ผมหอม กอแก้ว : ถ่ายทอดประสบการณ์กรรมและนิมิต
บ.สยังวสี : รวบรวมและเรียบเรียง

อภินันทนาการจาก

....

....

....

ขอมอบธรรมะของพระพุทธองค์

เป็นธรรมบรรณาการแด่

....

....

....

....

....

....

หนังสือ : กรรมลิขิต-ชีวิตนี้เพื่อธรรม
เล่าประสบการณ์กรรมและนิมิตมหัศจรรย์
เจ้าของ : ผมหอม กอแก้ว
บ้านโดมประดิษฐ์ ๑๕/๑ ต.โนนกลาง
อ.พิบูลมังสาหาร จ.อุบลราชธานี ๓๔๑๑๐
รวบรวมและเรียบเรียง : บ.สยังวสี
ออกแบบปก & ฝ่ายคอมพิวเตอร์ : บ.ธรรมสีหนาท
ภาพประกอบ & จัดรูปเล่ม : บ.สยังวสี
พิสูจน์อักษร : จิราภรณ์ ธัญญพาณิชย์,ปารวี มาตย์เทพ
เว็ปมาสเตอร์ : ผดุงศักดิ์ กล้าหาญ
สนับสนุนสื่อพิมพ์ : กองทุนธรรมทาน วัดโพธิธรรมสิกขาลัย ลาสเวกัส
อุปถัมภ์สถานที่ : ศรีสวัสดิ์ นุราชและครอบครัว, ปรกรณ์พิทย์ (เล็ก) Albright
อุบาสก อุบาสิกาวัดโพธิธรรมสิกขาลัย ลาสเวกัส

พิมพ์ที่ : วัดโพธิธรรมสิกขาลัย ลาสเวกัส
1396 Oahu Street, Las Vegas, NV 89104

พิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวน ๕๙ เล่ม

ISBN

ติดต่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม

วัดโพธิธรรมสิกขาลัย ลาสเวกัส
1396 Oahu Street, Las Vegas, NV 89104
Tel. (702) 405-0126, (702) 750-6434
Website : www.bddmc.org
E-Mail : dhammafeelgood@yahoo.com, sombat_2@hotmail.com

คำนำ

(ของผู้ถ่ายถอดประสบการณ์)

เมื่อถึงวัย ๕๒ ย่างเข้า ๕๓ ปี ร่างกายของข้าพเจ้าเริ่มอ่อนแอ มีอาการเจ็บไข้ได้ป่วยง่าย พร้อมกันนั้น ได้มีนิมิตฝันเกี่ยวกับเรื่องความตายหลายครั้ง ซึ่งเป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่า **ข้าพเจ้าจะอายุไม่ยืน อาจจะตายก่อนอายุขัยในปีหน้า** เนื่องจากวิบากกรรมจากการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์ที่เคยทำไว้ในอดีต ได้ส่งผลอย่างหนักและต่อเนื่อง

ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงไม่ประมาท ได้ดำรงตนอยู่ในศีลธรรมความดีตลอดมา โดยมีการให้ทาน รักษาศีล สวดมนต์ไหว้และเจริญจิตภาวนา ตามกำลังสติปัญญาอย่างต่อเนื่อง เมื่อต้นเดือนมิถุนายน ปีพ.ศ. ๒๕๖๐ มีสัญญาณเตือนจากโลกทิพย์ อาจารย์เบื้องบนได้มาสื่อสารบอกว่า “เมื่ออายุถึง ๕๓ ดวงชะตาจะตกสูญ จะเป็นปีมรณะ เพื่อต่ออายุให้ยืนยาวไปอีก **จงรีบสร้างมหากุศลด้วยธรรมทาน คือ ให้ธรรมะเป็นทาน โดยให้พระมหาบรรพต เจโตวสี** ได้ทำการรวบรวมและเรียบเรียงประสบการณ์กรรมและนิมิตทั้งหมดที่ได้สัมผัสมา เป็นหนังสือธรรมะ แล้วน้อมถวายเป็นพุทธบูชา โพธิสัตว์บูชา และเพื่อเป็นธรรมทานแก่สาธุชนทั้งหลาย **เมื่อทำได้อย่างนี้ จะเป็นการต่ออายุให้กับตนเองได้**”

สำหรับเรื่องนี้ อาจารย์เบื้องบนยังได้บอกกับข้าพเจ้าอีกว่า พระน้องชายเคยมีความคิด ต้องการเขียนประสบการณ์ทาง

ธรรมของข้าพเจ้าเพื่อเอาไว้ให้ลูกหลานอ่านมาก่อนหน้านี้แล้ว จึงนำเอาเรื่องนี้ปรารถให้ท่านฟัง เมื่อพระน้องชายรับทราบและเห็นด้วยกับการต่ออายุด้วยพลังแห่งธรรม จึงบอกว่า จะรีบรวบรวมและเรียบเรียงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้สัมผัสมาทั้งหมดที่เคยบันทึกไว้ พร้อมน้อมนำเอาพุทธพจน์จากพระไตรปิฎกและอรรถกถามาเชื่อมโยง ให้สอดรับกับเนื้อหา และจะรีบทำให้เสร็จก่อนออกพรรษาปีนี้

ประสบการณ์ที่เกี่ยวกับวิบากกรรมและนิมิตทั้งหมดทั้งปวงนี้ เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้สัมผัสมาเองจากประสบการณ์ตรงโดยไม่มีการแต่งเติม และไม่มีเจตนา โอ้อวด เพราะต้องการมีชื่อเสียง ความเคารพนับถือ ได้มาซึ่งเงินทอง หรือลาภสักการะแต่ประการใด เพียงแค่ต้องการแบ่งบันสิ่งเหล่านี้เป็นธรรมทานเป็นสื่อสะพานบุญ เพื่อนำไปเป็นข้อคิด เป็นคติธรรมกับบรรดาพวกพี่น้อง ลูกหลาน และญาติธรรม หรือ บุคคลที่มีความสนใจในด้านนี้จะได้มีข้อมูลสำหรับนำไปศึกษาเสริมกำลังสติปัญญาของตนให้ก้าวหน้ายิ่งๆขึ้นไป

ด้วยความปรารถนาดีแด่ผู้ประพฤติธรรมทุกท่าน

ผมหอม กอแก้ว

ณ สวนธรรมพรหมทัตดุสิตาลัย

๑ สิงหาคม ๒๕๖๐

คำนำ

(ของผู้เรียบเรียง)

ข้าพเจ้า ได้เริ่มจดบันทึกเกี่ยวกับประสบการณ์กรรม และนิมิตฝันของโยมพี่ผมหอมมาตั้งแต่ปี ๒๕๕๒ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปี ๒๕๕๗-๒๕๖๐ ซึ่งเป็นนิมิตแปลกๆ เช่นเรื่องพระเจ้าจักรพรรดิพระนามว่า กัสสปะ เรื่องรัศมี ๗ สี เรื่อง**เสมาธรรมจักร เรื่องดอกบัวบนโลกทิพย์ และลักษณะทางกายภาพของบุคคลผู้ที่เคยทำอนันตริยกรรม และอริยุปวาทกรรม**ในสมัยพุทธกาล เช่น พระเทวทัต พระโกกาลิกะ องคุลีมาล นางกิจญูมาณวิกา หรือว่า นางสุนทรี เป็นต้นมีอะไรบ้างที่ตรง และสอดคล้องกับบุคคลที่ทำกรรมนี้ในยุคปัจจุบัน ซึ่งต้องนำมาวิเคราะห์ ค้นหาเหตุผลและหาข้อสรุป โดยทำการเชื่อมโยงกับพุทธพจน์ในพระไตรปิฎกและอรรถกถาว่า มีความเป็นไปได้มากน้อยแค่ไหนอย่างไร บางเรื่องที่ยังไม่เข้าใจกระจ่างชัด ต้องบอกให้โยมพี่ผมหอม นั่งสมาธิส่งกระแสจิตไปกราบเรียนถามอาจารย์เบื้องบน มีท่าน**หลวงพ่อเสือ ท่านโทณพราหมณ์ ท่านฆฏิการพรหม** เป็นต้น เพื่อยืนยันความถูกต้อง และสอดคล้องกับพุทธพจน์ที่บันทึกไว้ในคัมภีร์พระไตรปิฎก ทั้งในโลกมนุษย์และในโลกทิพย์

ข้าพเจ้า มีความยินดีอย่างยิ่งในการทำหน้าที่รวบรวมและเรียบเรียงประสบการณ์ทางธรรมของโยมพี่สาว ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเพื่อให้เป็นรูปเล่มหนังสือที่สมบูรณ์ โดยตั้งชื่อว่า

“กรรมลิขิต-ชีวิตนี้เพื่อธรรม” แชร์ประสบการณ์กรรมและนิมิตมหัศจรรย์ ซึ่งต้องใช้ความอุตสาหะวิริยะพอสมควร เพื่อเป็นธรรมทาน เป็นสื่อสะพานบุญต่ออายุให้กับโยมพี่สาว ทั้งนี้ เพื่อเป็นการตอบแทนคุณที่ในฐานะที่เคยเลี้ยงดูผู้เรียบเรียงมา เคยให้เงินใช้ในสมัยเป็นเด็ก เคยส่งข้าวปลาอาหารในขณะปฏิบัติศาสนกิจที่สวนธรรม และเคยเสียสละเวลามาช่วยงานในธรรมสถาน เพื่อเอื้อประโยชน์ให้โยมพี่สาวได้มีโอกาสใช้บุญที่เกิดจากธรรมทานตอบแทนพระคุณของพ่อแม่ ปู่ย่าตายายและผู้เคยมีอุปการคุณทั้งหลาย และเป็นสื่อสะพานบุญให้กับพวกโอปปาติกะในโลกทิพย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อให้มีโอกาสรับใช้งานพระพุทธศาสนาสืบต่อไป

ด้วยความเคารพศรัทธาอย่างยิ่ง

ในคณะครูอาจารย์เบื้องบน มีหลวงพ่อเสือเป็นต้น

บ.สยังวสี

โพธิธรรมสิกขาลัย ลาสเวกัส

๑ สิงหาคม ๒๕๖๐

คำอุทิศส่วนกุศลแด่ผู้มีคุณ

บุญกุศล ความดีงามทั้งหลายอันเกิดจากพลังธรรมทานของหนังสือ **"กรรมลิขิต-ชีวิตนี้เพื่อธรรม"** เล่าประสบการณ์กรรม และนิมิตมหัศจรรย์ที่ได้จัดพิมพ์ขึ้นนี้ ขอน้อมบูชาพระคุณอันใหญ่หลวงแด่**โยมพ่อพรหม** และ **โยมแม่นาง สายสมบัติ** ซึ่งเป็นผู้ให้ชีวิต และเลี้ยงดู พร้อมทั้งขออุทิศส่วนกุศลผลบุญนี้ไปให้แก่ปู่ทวด ย่าทวด ตาทวดและยายทวด, ปู่ย่า-ตายาย คือ นายสี นางตา สายสมบัติ, นายเสาร์ นางหมาคำ โนนจันทร์, นายวัชรพงษ์ ก้อนคำ,ตาทวดบุญ ยายทวดสี โนนจันทร์,ตาทวดสาย ยายทวดสี จิตรจันทร์,ปู่ทวดมา ยายทวดหนู นนท์ศิริ, หลวงพ่อทองดี ผาสุโก ตลอดทั้งญาติทั้งหลายมี นายผ่องแสน จิตรจันทร์, นางหนู-นางสี นนท์ศิริ, นางคำบุ นนท์ศิริ, นายพิณ-อานาง-นางหนูหนิง สายสมบัติ แม่ชีปิ่น งามสะอาด, นายนพ ญาติของอาจารย์แม่อุบลวรรณา, นางบุญรอง สุทธิประภา นายสมัย นนท์ศิริ,นายประยงค์ จิตต์จันทร์และนายสุวรรณ จิตรจันทร์ พ่อใหญ่สีจั๊ด สุทธิรัตน์, แม่ใหญ่จอม นางเลี่ยม วงศ์ขันธ์ นางทอง นายเลี่ยม กำลังงาม นางหนู-นางสา-นางจันทร์ นนท์ศิริ, นางเพ็ญศรี ผลรักษ์, นายลา-นางมี คูณดีและคนหมู่บ้านหนองมะเกลือทุกท่านที่จากไป

ขอให้ท่านทั้งสองและบุคคลเหล่านั้น พึงร่วมอนุโมทนาบุญในธรรมทานครั้งนี้ ขอให้ได้ไปบังเกิดในสุคติโลกสวรรค์ มีโอกาสได้ฟังพระสัทธรรมจากเหล่ากัลยาณมิตร มีความซาบซึ้งในพระคุณของพ่อแม่ ครูอาจารย์และเชื่อมั่นในคุณของพระรัตนตรัย ได้มีสติปัญญารู้แจ้งแทงตลอดในธรรมโดยเร็วพลันเทอญฯ

บ.สยังวสี
ณ โพธิธรรมสิกขาลัย ลาสเวกัส
๒ สิงหาคม ๒๕๖๐

คำอุทิศส่วนกุศลเป็นกรณีพิเศษ

ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนกุศลที่เกิดจากธรรมทานนี้ น้อมบูชาเมล็ดพันธุ์แห่งสัมมาสัมโพธิญาณที่**ท่านหลวงพ่อเสือ วิรุฬหผล** นิยตโพธิสัตว์ ผู้มีคุณธรรมอันประเสริฐ ซึ่งได้สั่งสมบ่มเพาะไว้ดีแล้วตลอด ๕๐ กัป ซึ่งจะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าถัดจากพระเมตตรัยพุทธเจ้า

ขอน้อมอุทิศส่วนบุญแห่งธรรมทานนี้ แด่เทพลำเจียกและเทพแสวง ผู้เคยเป็นมารดาบิดาของหลวงพ่อเสือแห่งดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๙

ขอน้อมอุทิศส่วนบุญแห่งธรรมทานนี้ถวายแด่ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (อัมพร อมฺพโร) และอดีตสมเด็จพระสังฆราชไทยทุกพระองค์ และน้อมถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว **ภูมิพลอดุลยเดช**ฯ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว **มหาวชิราลงกรณ** บดินทรเทพยวรางกูร และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ผู้ทรงคุณธรรมอันประเสริฐ ขอให้พระองค์ท่านทั้งสามพึงเป็นผู้มีส่วนแห่งบุญกุศลที่อุทิศถวายแล้วนี้

ขอน้อมอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลนี้ ถวายแด่บูรพมหากษัตริย์ไทยทุกพระองค์ มีพ่อขุนผาเมือง พ่อขุนศรีอินทราทิตย์ พ่อขุนรามคำแหง สมเด็จพระนเรศวรมหาราช สมเด็จพระเอกาทศรถ สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช สมเด็จพระปิยมหาราช สมเด็จพระศรีสุริโยทัย พระนางเจ้าจามเทวี พระนางสุพรรณกัลยา เป็นอาทิ ซึ่งเป็นผู้มีพระคุณต่อประเทศชาติ พระศาสนา พสกนิกรทุกหมู่เหล่า รวมถึงบุคคลผู้ที่มีพระคุณต่อแผ่นดินไทยทุกท่าน พร้อมทั้งวีรชนแห่งค่ายบางระจัน มีอาจารย์ธรรมโชติเป็นต้น วีรบุรุษ วีรสตรีทั้งหลายทั้งปวง มีท้าวสุรนารี ท้าวเทพกระษัตรี ท้าวศรีสุนทร เป็นต้นผู้เคยเสียสละชีวิต เลือดเนื้อ เพื่อปกป้องประเทศชาติและผืนแผ่นดินไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ขอน้อมอุทิศส่วนบุญอันเกิดจากธรรมทานในครั้งนี้ ไปให้แก่ครูอาจารย์ทั้งหลาย ผู้เป็นแรงบันดาลใจให้แก่ข้าพเจ้า ได้ก้าวย่างในเส้นทางธรรมอย่างหนักแน่นและมั่นคงมี **ท่านโทณพราหมณ์และท่านฆฏิการพรหมอรหันตสาวกแห่งอกนิฏฐาพรหมโลก, หลวงพ่อดำ มหาเถระแห่งแคว้นมคธพระเจ้าอโศกมหาราช, สมเด็จพุฒาจารย์(โต พรหมรังสี), พระพุทธโฆษาจารย์, อาจารย์พร รัตนสุวรรณ, อาจารย์แม่อุบลวรรณา โอปปาติกะ, อาจารย์บุญมี เมธางกูร, อาจารย์เทพวิชิต ธรรมรังษี, หลวงพ่อเสาร์ กันตสีโล,อาจารย์มนทิพย์-อาจารย์น้ำทิพย์, อาจารย์เสถียร โพธินันทะ, หลวงพ่อพุทธทาส อินทปัญโญ,พระมหาอัมพร อินทปัญโญ, ท่านเจ้าคุณนรฯ พระธรรมธีรราชมหามุนี (โชดก ญาณสิทธิ) ท่านเจ้าคุณกิตติวุฑโฒ, หลวงปู่ คำคะนิง จุลมณี, เทพเจ้าทั้งหลายผู้สถิตย์อยู่ ณ ตุสิตาเทวโลกทุกชั้นภูมิ,** ท้าวสักกเทวาธิราช, ท้าวจตุโลกบาลทั้ง ๔, เทพเจ้าทั้งหลายผู้เคยช่วยงานของหลวงพ่อเสือ พร้อมทั้งเทพเจ้าทั้งปวงที่เคยให้คำแนะนำ ตักเตือนช่วยเหลือข้าพเจ้าตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบัน และขออุทิศส่วนกุศลแห่งธรรมทานนี้เพื่อเป็นสื่อสะพานบุญไปให้แก่พระครูสุตสุนทรวัตร(ชาลี) ท่านศรีปราชญ์, พระสุนทรโวหาร (สุนทรภู่), เจ้าคำผงแห่งเมืองอุบลราชธานีฯ, ท้าวธรรมกิติยา (จูมมณี) แห่งเมืองพิบูลมังสารหาร, อาจารย์เหม เวชกร, พระมหาเถรคันฉ่อง, เทพเจ้ากวนอู, เทพเจ้าเปาปุ้นจิ้น พร้อมทั้งองค์รักษ์ ตลอดทั้งโอปปาติกะทั้งหลายที่ทำหน้าที่ ดูแลคุ้มครองประเทศสหรัฐอเมริกาทุกท่านโดยเฉพาะโอปปาติกะแห่งเมืองลาสเวกัส รัฐเนวด้า

ขอให้ท่านทั้งหลายทั้งปวง จงเป็นผู้มีส่วนแห่งบุญกุศลที่ข้าพเจ้าอุทิศให้แล้วนี้ ขอจงได้มีความปลาบปลื้ม เกิดปีติปราโมทย์รื่นเริงในธรรมและมีความสุขในสุคติโลกสวรรค์ยิ่งๆขึ้นไป ตลอดกาลนานเทอญฯ

คำอุทิศส่วนกุศลเป็นกรณีพิเศษ

ด้วยความเมตตา กรุณาอันยิ่งใหญ่ซึ่งไม่มีสิ่งใดเปรียบปาน ของคณะครูบาอาจารย์เบื้องบน ผู้เป็นเทพเจ้าชั้นสูง ผู้มีคุณธรรมอันประเสริฐ มี**ท่านหลวงพ่อเสือ** (วิรุฬหผลนิยตโพธิสัตว์) เป็นต้น ทำให้ข้าพเจ้าได้เพิ่มความเชื่อมั่นอย่างยิ่งใน**ตถาคตโพธิศรัทธา** มีความเลื่อมใสอย่างลึกซึ้งใน**คุณพระรัตนตรัย** มีความเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าใน**อานุภาพแห่งธรรมทาน** ตามพระพุทธพจน์ที่พระตถาคตเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว และเกิดความเลื่อมใส และสำนึกในอุปการคุณอันยิ่งใหญ่แห่ง **พระเจ้าสุทโธทนะ พระนางสิริมหามายา**ผู้เป็น**พุทธบิดา พุทธมารดา** ซึ่งบัดนี้ ได้ไปอุบัติขึ้นในสวรรค์ชั้นดุสิตที่ ๙ เป็นเทพบุตร ผู้มีฤทธิ์ มีบุญญานุภาพมาก ขอน้อมอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลแห่งธรรมทานอันเกิดจากหนังสือเรื่อง **“กรรมลิขิต-ชีวิตนี้เพื่อธรรม”** เล่าประสบการณ์กรรมและนิมิตมหัศจรรย์ของโยมพี่ผมหอม กอแก้ว **ที่ข้าพเจ้าเรียบเรียงไว้ดีแล้วตรงตามพุทธพจน์ทุกประการ** น้อมถวายเป็นพระราชกุศลแด่**สุทโธทนเทพบุตรและสิริมหามายาเทพบุตร ผู้เคยเป็นพุทธบิดา และพุทธมารดา** ขอให้พระองค์ทั้งสองพึงมีความสุขกาย สุขใจ มีความปลาบปลื้มดื่มด่ำในธรรมที่พระอริยเจ้าประกาศแล้ว ในกาลทุกเมื่อ เสวยผลแห่งบุญกุศลและมีความรื่นเริงบันเทิงในสุคติโลกสวรรค์ตลอดกาลนานเทอญฯ

ขออุทิศส่วนกุศลแห่งธรรมทานนี้ น้อมบูชาอรหัตตคุณของ**ท่านโทณพราหมณ์** ผู้เคยเห็นรอยพระบาทอันประกอบด้วยธรรมจักร ๘ ประการอันพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงอนุเคราะห์ และ

ท่าน**ฆฏิการพรหม** ผู้เคยเป็นพุทธอุปัฏฐาก **พระพุทธเจ้าพระนามว่ากัสสปะ**และ**เคยเป็นสหายของท่านโชติปาละในสมัยนั้น** ซึ่ง**เป็นพระอรหันตสาวก สถิตอยู่ในพรหมโลกชั้นอกนิฏฐา** และ**เทพเจ้าผู้เป็นอริยสาวกทั้งหลายในสุทธาวาสพรหมโลกทุกชั้นภูมิ** ขอให้ท่านทั้งสองและอริยสาวกทั้งหลายเหล่านั้น พึงมีความสุขกาย สุขใจ มีปีติในธรรมที่ท่านได้เห็นแล้ว พึงสถิตมั่นในพรหมโลก เพื่อเป็นแสงสว่างแห่งปัญญาเพื่อมวลมนุษย์และเทพเจ้าทั้งหลายตลอดทั้งสรรพสัตว์ทั้งปวงสิ้นกาลยาวนานเทอญ

ขอน้อมบูชาเมล็ดพันธุ์แห่งสัมมาสัมโพธิญาณที่**ท่านหลวงพ่อดำ** พระมหาเถระแห่งเมืองราชคฤห์ แคว้นมคธ ผู้ทรงไว้ซึ่งอภิญญา ๕ สมาบัติ ๘ และจะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งในกาลข้างหน้าถัดจากท่านหลวงพ่อเสือ ขอน้อมบูชาเมล็ดพันธุ์แห่งสัมมาสัมโพธิญาณที่พระโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลายทั้งปวงผู้ปรารถนาพุทธภูมิ ซึ่งกำลังสถิตอยู่ในตุสิตาเทวโลกสวรรค์ที่ ๑๑ ทุกท่าน

ขออุทิศส่วนกุศลแห่งธรรมทานนี้ไปให้แก่ **พระเจ้าพิมพิสาร และ พระนางเวเทหิ ผู้เป็นพระราชบิดาและพระราชมารดาของท่านพระอชิตะหรือเมตตรัยโพธิสัตว์** ขอให้พระองค์ทั้งสองพึงมีความสุขกาย สุขใจ มีปีติในธรรมที่พระอริยเจ้าประกาศแล้วในกาลทุกเมื่อเสวยผลแห่งบุญกุศล และมีความรื่นเริงบันเทิงในสุคติโลกสวรรค์ตลอดกาลนานเทอญฯ

ขออุทิศส่วนกุศลแห่งธรรมทานนี้ น้อมบูชาเมล็ดพันธุ์แห่งพุทธการกธรรมที่พระโพธิสัตว์เหล่านี้ ได้สั่งสมบำเพ็ญไว้ดีแล้วตลอดกาลยาวนาน มี**ท่านพระอานนท์ ผู้เป็นพุทธอนุชา เป็นเลิศในด้าน**

ความจดจำพุทธพจน์ เป็นขุนคลังแห่งพุทธธรรม เป็นพุทธอุปัฏฐาก และเป็นผู้มีอุปการคุณอันยิ่งใหญ่ต่อพระพุทธศาสนาในคราวการทำปฐมสังคยนาพระธรรมวินัย **ท่านอาจารย์หมอชีวก โกมารภัจจ์** ผู้เป็นปรมาจารย์แห่งวงการแพทย์ เคยถวายการรักษาแด่พระพุทธองค์ เคยถวายสวนมะม่วงเป็นสังฆาราม เป็นหมอผู้มีความอัจฉริยะเป็นเลิศในการรักษาเยียวยาภิกษุสงฆ์และบุคคลทั้งชายหญิง, **พระเจ้าปัสเสนทิโกศล** มหาราชแห่งกรุงสาวัตถี แคว้นโกสล**ผู้ปกครองทวยราษฎร์โดยธรรม, ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี** เคยถวายเชตวันมหาวิหารเป็นสังฆาราม และเป็นผู้มีอุปการคุณอันยิ่งใหญ่ต่อภิกษุ-ภิกษุณีสงฆ์และต่อพระพุทธศาสนา ในการให้ความสนับสนุนบำรุงด้านปัจจัย๔,

อาจารย์แม่อุบลวรรณา โอปปาติกะผู้มีพระคุณอย่างยิ่งต่อข้าพเจ้าตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน **ท่านอาจารย์บัวเฮียวแห่งประเทศเวียดนาม** ลูกศิษย์ท่านหลวงพ่อดำแห่งแคว้นมคธ หลวงปู่คำคะนิงจุลมณิแห่งวัดถ้ำคูหาสวรรค์

ท่านที่เอ่ยนามมาทั้งหมดนี้ ได้ยินได้ฟังมาว่า ท่านได้**ปรารถนาพุทธภูมิ**ซึ่งเป็นญาณยิ่งใหญ่ประเสริฐสูงสุด เพื่อมวลมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขอให้ท่านพระโพธิสัตว์เหล่านี้ พึงมีส่วนแห่งกุศลผลบุญที่ข้าพเจ้าอุทิศให้แล้ว พึงมีความสุขกายสุขใจ ได้รับการอนุเคราะห์จากนิยตโพธิสัตว์ สัพพัญญูโพธิสัตว์ตลอดกาลทุกเมื่อ

ขออุทิศส่วนกุศลแห่งธรรมทานนี้ไปให้แก่ **นางสุชาดา** พร้อมทั้งครอบครัว พ่อแม่ ญาติพี่น้อง ผู้ได้มีโอกาสถวาย**ข้าวมธุปายาส**อันเลิศรสแด่พระสัพพัญญูโพธิสัตว์ และได้ถวายอาหารแด่พระสัพพัญญู

พุทธเจ้าเป็นคนแรก อีกทั้ง**นายตปุสสะ นายภัลลิกะ** ผู้ได้ถวายข้าวสัตตุผง-ก้อนแด่พระพุทธองค์

ขอน้อมอุทิศส่วนกุศลแห่งธรรมทานนี้ น้อมถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระราชา พระราชินี พระบรมวงศานุวงศ์ ผู้ซึ่งมีความศรัทธาตั้งมั่นในสัมมาทิฏฐิ เลื่อมใสในพระรัตนตรัยอย่างไม่หวั่นไหว ผู้เคยเป็นศาสนูปถัมภ์ ให้การส่งเสริม สนับสนุน ช่วยเหลือ ทนุบำรุงพระพุทธศาสนาอย่างยิ่งยวดในครั้งพุทธกาล มี**พระเจ้าอชาตศัตรู เจ้าชายอภัยราชกุมาร เจ้าหญิงจุนทีราชกุมารี** เป็นต้น แห่งนครราชคฤห์ แคว้นมคธ **พระเจ้าจัณฑปัชโชติแห่งเมืองอุชเชนี พระนางมัลลิกา พระนางวาสภขัตติยา เจ้าชายเชตราชกุมาร เจ้าหญิงสุมนา เจ้าหญิงวัชรี** เป็นต้นแห่งเมืองสาวัตถี แคว้นโกศล

พระเจ้าสุทโธทนะ และ**พระนางกีสาโคตมี, ท่านมหาปชาบดีโคตมีเถรี, ท่านภัททกัจจานาเถรี**(พิมพา)**พระนางอมิตาเทวี, พระเจ้ามหานามะ** และเจ้าศากยะทั้งหลาย พระนามว่า วัปปะ, สรกานิ,กาลเขมกะ เป็นอาทิ ผู้เป็นพระประยูรญาติของพระพุทธองค์แห่งนครกบิลพัสดุ์ แคว้นสักกะ, พระนางสุปปวาสา และพระสวามีแห่งเมืองโกลิยะ, **พระเจ้าอุเทน พระนางสามาวดี** พร้อมทั้งบริวาร แห่งนครโกสัมพี แคว้นวังสะ, ท่านพันธุลเสนาบดี **พระนางมัลลิกา** พร้อมทั้งพระโอรสทั้งหลายและผู้ที่เคยเป็นสะใภ้ทั้งหลาย

ขออุทิศส่วนกุศลแห่งธรรมทานนี้ไปให้แก่อุบาสก อุบาสิกา ผู้มีศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย เคยมีพระคุณต่อพระศาสนาในการอุปถัมภ์ภิกษุ-ภิกษุณีสงฆ์ ตลอดทั้งสามเณร-สามเณรีทั้งหลาย มีนางสารีพราหมณี ท่านวังคันตพราหมณ์ นางโมคคัลลีและท่านพราหมณ์

ผู้เป็นมารดาบิดาท่านพระสารีบุตรและท่านพระมหาโมคคัลลานะพร้อมทั้งพี่น้องครอบครัวทุกคน, **ท่านปุณณะเศรษฐี นางอุตตราผู้เป็นภรรยา นางอุตตรา**ผู้เป็นบุตรสาวผู้เคยถวายท่านแด่ท่านพระสารีบุตร **นางสิริมา น้องสาวของท่านหมอชีวก นางกาฬีกุรรฆริกา อุบาสิกา, ท่านอุบาลี คหบดี**แห่งเมืองนาลันทา พร้อมทั้งครอบครัวญาติพี่น้อง **วิสาขอุบาสก นายสุมนมาลาการ นายตัมพทาฐิกะ** (โจรเคราแดง ผู้เคยถวายอาหารบิณฑบาตแก่ท่านพระสารีบุตร) แห่งนครราชคฤห์ นางสุปปิยาแห่งนครพาราณสี

นางบุญญลักษณาเทวี ภรรยาของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ผู้สร้างวัดเชตวันมหาวิหาร **นายกาละ นางสุภัททา นางจุลสุภัททา และนางสุมนา**พร้อมทั้งญาติพี่น้อง ลูกหลานทุกคน

ท่านมณฑกเศรษฐี นางจันทปทุมา, ท่านธนัญชัยเศรษฐี นางสุมนาเทวี และนางวิสาขา มหาอุบาสิกา ผู้สร้างวัดบุพพาราม พร้อมทั้งบริวารและลูกหลาน เหลนทุกคน และ **ฉัตตปาณิอุบาสก**แห่งเมืองสาวัตถี

ท่านโฆษกเศรษฐี,ศรีภรรยา และลูกหลาน ผู้สร้างโฆสิตาราม **กุกกุฏเศรษฐี**,ภรรยาและลูกหลาน ผู้สร้างกุกกฏาราม และ**ปาวาริกเศรษฐี**,ภรรยาและลูกหลาน ผู้สร้างปาวาริการาม **นางขุชชุตตรา**ผู้เคยให้ธรรมทานแก่พระนางสามาวดี พร้อมด้วยบริวารแห่งนครโกสัมพีแคว้นวังสะ, โสเรยยเศรษฐีบุตรแห่งโสเรยยนคร, ท่านปุกกุสาติแห่งนครตักกศิลา, ท่านพระสุธรรม, ท่านพระอุปกะแห่งเมืองราชคฤห์, ท่านจิตตคหบดีแห่งเมืองมิจฉิกาสัณฑ์, สูรัมพัฏฐอุบาสก, ท่านอุคคคหบดีและท่านสีหเสนาบดีแห่งเมืองเวสาลี, นกุลปิตา-นกุลมารดาแห่ง

เมืองสุงสุมารคิรี แคว้นภัคคะ,นางกาติยานี นางกาฬีกุรรฆริกา, หัตถกอุบาสกแห่งกรุงอาฬวี แคว้นอาฬวี, ปิงคิยมานพแห่งนครสาวัตถี, นายจุนทะ ผู้ถวายอาหารบิณฑบาตมื้อสุดท้ายแด่พระพุทธองค์ พร้อมด้วยครอบครัวแห่งนครปาวา แคว้นมัลละ, นางปทุมวดีผู้เคยเป็นมารดาของพระปัจเจกพุทธเจ้า ๕๐๐ องค์ และท่านดาบสผู้เป็นเลี้ยงดูนาง, **ท่านมหาทุคคตะ**ผู้เคยถวายอาหารบิณฑบาตแด่พระพุทธเจ้ากัสสปะพร้อมด้วยครอบครัว และมารดาบิดาของนายมิตตวินทุกะและลูกชายคนนั้น, ท่านอนาคาริกธรรมปาละแห่งเมืองโคลัมโบเปตตาห์

ข้าพเจ้าเกิดความเลื่อมใส และสำนึกในอุปการคุณแห่งพระมหาเถระทั้งหลาย ขออุทิศส่วนกุศลแห่งธรรมทานนี้ไปให้ผู้มีรายนามต่อไปนี้ พระมหานามเถระ พระอัสสชิเถระ พระเถระทั้งหลายที่เคยเป็นสหายกับท่านพระยสะ พวกภิกษุภัททวัคคีย์ทั้งหลาย พระนาลกเถระ พระอุรุเวลกัสสปเถระ พระนทีกัสสปเถระ พระคยากัสสปเถระ และพระเถระทั้งหลายที่เคยเป็นเพื่อนสหธรรมิกกัน พระมหาจุนทะ พระกังขาเรวตเถระ พระนันทกะ พระนันทะ พระภัททิยะ พระสีวลี พระอุปเสนเถระ พระขทิรวนิยเรวตะ พระปุณณมันตานีบุตร พระปุณณะ พระโสณกุฏิกัณณะ พระโสณโกฬิวิสะ พระราธะ พระสุภูติ พระกาฬุทายีพระปิลินทวัจฉะ พระโสภิตะ พระรัฐบาละ พระวังคีสะ พระสภิยเถระ พระเสลเถระ พระอุปวาณเถระ พระเมฆิยเถระ พระสาคตเถระพระนาคิตเถระ พระลกุณฑกภัททิยเถระ พระปิณโฑลภารทวาชเถระพระมหาปันถกเถระ พระจูฬปันถกเถระ พระกุณฑธานเถระ พระยโสชเถระ พระอชิตเถระ พระติสสเมตเตยยเถระ พระปุณณกเถระ พระเมตตคู พระโธตกเถระ พระอุปสีวเถระ พระนันทะ พระเหมกะ พระโตเทยยะ

พระกัปปะ พระชตุกัณณี พระภัทราวุธ พระอุทยะ พระโปสาละ พระโมฆราช พระปิงคิยะ พระภัคคุเถระ พระกิมพิลเถระ พระพากุลเถระ พระมหากัปปินะ พระมหาอุทายี พระวักกลิ และท่านพระมหาเถระทั้งหลายทั้งปวงผู้มีอุปการคุณต่อพระศาสนาทั้งในสมัยพุทธกาลจนถึงปัจจุบันที่ไม่ปรากฏนาม

ภิกษุณีที่มีรายชื่อ ต่อไปนี้

พระปฏาจาราเถรี พระนันทาเถรี พระธรรมทินนาเถรี พระโสณาเถรี พระสกุลาเถรี พระภัททากุณฑลเกสาเถรี พระภัททกาปิลานีเถรี พระภัททากัจจานาเถรี พระกีสาโคตมีเถรี พระสิงคาลมาตาเถรี และภิกษุณีท่านอื่นๆทั้งหลายทั้งปวงผู้มีอุปการคุณต่อพระศาสนาทั้งในสมัยพุทธกาลจนถึงปัจจุบันที่ไม่ปรากฏนาม

สามเณรทั้งหลายที่มีรายนามต่อไปนี้

สามเณรสังกิจจะ สามเณรอธิมุตตะ สามเณรบัณฑิต สามเณรสุมนะ สามเณรโสปากะ สามเณรนิโครธและสามเณรท่านอื่นๆทั้งหลายทั้งปวงผู้มีอุปการคุณต่อพระศาสนาทั้งในสมัยพุทธกาลจนถึงปัจจุบันที่ไม่ปรากฏนาม

ขอให้ท่านทั้งหลายเหล่านั้น พึงได้รับหนังสือเล่มนี้ และได้พบกัลยาณมิตร ได้รับการอนุเคราะห์จากพระโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลาย ได้ฟังธรรม ฉลาดในกรรมและวิบากกรรม มีปีติปราโมทย์ บันเทิงในธรรมที่พระอริยเจ้าประกาศแล้ว ในกาลทุกเมื่อ ขอให้มีความสุขกาย สุขใจรื่นเริงในสุคติภูมิและไปบังเกิดในเทวโลกสวรรค์ชั้นสูงยิ่งๆขึ้นไปตลอดกาลนานเทอญฯ

พระพุทธเจ้าเป็นอจินไตย พระธรรมของพระพุทธเจ้า เป็นอจินไตย พระอริยสงฆ์สาวกเป็นอจินไตย พระพุทธเจ้าเป็นผู้ล้ำเลิศประเสริฐสุดด้วยศีล สมาธิและปัญญา เป็นพระศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งสัพพัญญุตญาณ ทสพลญาณ เวสารัชญาณและพระจักษุทั้ง ๕ ด้วยสัจจวาจานี้ ด้วยความจริงนี้ ด้วยความศรัทธาเลื่อมใสนี้ ขอความสุขสวัสดี พึงบังเกิดขึ้น บังเกิดมีแก่เทพเจ้าทั้งหลายผู้มีตถาคตโพธิศรัทธาอย่างหนักแน่นไม่คลอนแคลน มีความเลื่อมใสยิ่งในพระรัตนตรัย มีจิตใจตั้งมั่นในสัมมาทิฏฐิ ขอความสุขสวัสดี พึงบังเกิดขึ้น บังเกิดมีแก่โอปปาติกะทั้งมวลที่เคยมีอุปการคุณต่อพระศาสนา ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวนามมาแล้วนั้น

ด้วยความเคารพศรัทธาอย่างยิ่ง
ในคณะครูอาจารย์เบื้องบน มีหลวงพ่อเสือเป็นต้น

บ.สยังวลี
ณ โพธิธรรมสิกขาลัย ลาสเวกัส

๒ สิงหาคม ๒๕๖๐

คำอธิษฐานเพื่อบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งสัมมาสัมโพธิญาณ

ข้าพเจ้า มีความศรัทธาเลื่อมใสอย่างยิ่งในหลวงพ่อเสือ ผู้เป็นหน่อเนื้อพุทธังกูร นิยตโพธิสัตว์ ได้บำเพ็ญบารมีมาแล้วตลอดกาลยาวนานถึง ๕๐ กัป และจะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในกาลข้างหน้าถัดจากพระเมตไตรยพุทธเจ้า และมีความเชื่อมั่นในพลังธรรมทานซึ่งมีอานุภาพอันยิ่งใหญ่ ได้รวบรวมและเรียบเรียงประสบการณ์กรรมและนิมิตมหัศจรรย์ของโยมพี่**ผมหอม กอแก้ว** เป็นหนังสือ โดยตั้งชื่อว่า **“กรรมลิขิต-ชีวิตนี้เพื่อธรรมะ”** พร้อมทั้งนำพุทธพจน์จากคัมภีร์พระไตรปิฎกและอรรถกถา มาเชื่อมโยงให้สอดคล้องกับเนื้อหา ด้วยความอุตสาหะวิริยะอย่างมาก เพื่อน้อมถวายเป็นโพธิสัตว์บูชา และเผยแผ่เป็นธรรมทานแก่ท่านผู้สนใจใฝ่ธรรมทั้งหลาย

ด้วยพลังอานิสงส์แห่งธรรมทานในครั้งนี้ ไม่ว่าจะเกิดในภพชาติใด ขอให้ข้าพเจ้า จงมีจิตใจศรัทธาเลื่อมใสยิ่งในพระรัตนตรัย ยินดีในธรรมที่พระอริยเจ้าประกาศแล้วทุกเมื่อ พึงได้รับการอนุเคราะห์ ช่วยเหลือจากเหล่านิยตโพธิสัตว์ สัพพัญญูโพธิสัตว์ พระพุทธเจ้าทั้งปวงที่อุบัติขึ้นในอนาคต พระอริยเจ้าทั้งหลาย ตลอดทั้งผู้มีคุณธรรมอันประเสริฐทั้งปวงในกาลทุกเมื่อ

ขอให้มีสติปัญญาแตกฉานในธรรม ฉลาดในกรรม และวิบากกรรมยิ่งๆขึ้นไปโดยลำดับ คำว่า **สะดุ้งกลัว ตกใจ หวั่นไหว**

ในลัทธิอัญญเดียรถีย์ผู้เป็นมิจฉาทิฏฐิทั้งหลาย อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้าในทุกๆภพชาติที่เกิด

ขอให้จิตใจของข้าพเจ้า จงตั้งมั่นใน**พุทธการกธรรม** ดำเนินตามทางแห่งอริยมรรคมีองค์ ๘ ด้วยความยินดีพอใจและหนักแน่นมั่นคงไม่หวั่นไหว พึงมีโอกาสใกล้ชิดและศึกษาพระสัทธรรมอย่างถูกต้องจากกัลยาณมิตร ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย มีท่านหลวงพ่อเสือเป็นต้นผู้เป็นนิยตโพธิสัตว์ มีความรู้ลึกซึ้งแตกฉานในสมถะและวิปัสสนา พึงมีสติปัญญาสามารถ จดจำพุทธพจน์ได้อย่างแม่นยำ ประการศพุทธธรรมได้อย่างอาจหาญดุจดังสีหนาท พร้อมทั้งเกิดมาเพื่อรับใช้พระพุทธศาสนา มีส่วนในการช่วยเหลืองาน**ท่านหลวงพ่อเสือ** และครูบาอาจารย์เบื้องบนในทุกภพทุกชาติตลอดไป

ด้วยความเคารพศรัทธาอย่างยิ่ง
ในคณะครูอาจารย์เบื้องบน มีหลวงพ่อเสือเป็นต้น

บ.สยังวสี
ณ โพธิธรรมสิกขาลัย ลาสเวกัส

๒ สิงหาคม ๒๕๖๐

ธรรมทาน

การบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

การถวายหนังสือธรรมะ ชื่อว่า เป็นการส่งเสริมสนับสนุนการเผยแผ่พุทธธรรม การเผยแผ่ธรรมะ คือ การให้ธรรมทาน การให้ธรรมะเป็นการให้สิ่งล้ำค่า ให้สิ่งที่ประเสริฐสูงสุดกว่าการให้อื่นใด ชื่อว่าเป็นการให้**เมล็ดพันธุ์แห่งศีล สมาธิและปัญญา** การให้**เมล็ดพันธุ์แห่งพุทธะ** ผู้ให้เมล็ดพันธุ์แห่งพุทธธรรม ย่อมมีส่วนแห่งการตรัสรู้ธรรม มีส่วนแห่งมรรคผลและนิพพาน เหมือนบุคคลปลูกพืชชนิดใด ย่อมได้ผลชนิดนั้น

ดังนั้น บุคคลผู้ได้บ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งพุทธิปัญญา เมล็ดพันธุ์แห่งความรู้ตื่นเบิกบาน เมล็ดพันธุ์แห่งความสะอาด สงบ สว่าง เมล็ดพันธุ์แห่งความโชคดีมีชัย โดยการให้ธรรมทานแก่ผู้อื่นตรงตามพุทธพจน์ ครั้นถึงเวลาที่เมล็ดพันธุ์แห่งบุญนี้เจริญงอกงาม เติบโต แผ่กิ่งก้านสาขา ผลิดอกออกผลเป็นต้นบุญ ย่อมอำนวยผลเป็นความสุขอันเลิศล้ำ ทั้งในชาตินี้ชาติหน้าและภพชาติต่อๆไป เป็นเหตุปัจจัยนำไปสู่ความเป็นผู้ยิ่งใหญ่และล้ำเลิศทั้งในมนุษย์และเทวดา พร้อมทั้งเป็นอุปนิสัยแห่งการบรรลุธรรม ซึ่งเป็นผลอันล้ำเลิศประเสริฐสูงสุดในทุกภพชาติที่เกิด

ขอให้บุคคลผู้มีส่วนแห่งธรรมทานในครั้งนี้ จงเจริญรุ่งเรืองทั้งทางโลกและทางธรรม ฉลาดในเรื่องกรรมและวิบากกรรม ได้ดวงตาเห็นธรรมโดยถ้วนหน้ากัน ขอผู้แสวงบุญและใฝ่ธรรมทุกท่าน จงเกิดความปลาบปลื้ม ดื่มด่ำเกิดความปีติ ความปราโมทย์ ความรื่นเริงบันเทิงใจในธรรมที่พระอริยเจ้าทั้งหลายประกาศแล้ว ทุกเมื่อเทอญฯ

อักษรย่อชื่อคัมภีร์

ที่ใช้ในหนังสือกรรมลิขิต ชีวิตนี้เพื่อธรรม

พระสุตตันตปิฎก

คำย่อ		**คำเต็ม**
ที.สี.	หมายถึง	ทีฆนิกาย สีลขันธวรรค
ที.ปา.	”	ทีฆนิกาย ปาฏิกวรรค
ม.มู.	”	มัชฌิมนิกายมูลปัณณาสก์
ม.อุ.	”	มัชฌิมนิกาย อุปริปัณณาสก์
ม.ม.	”	มัชฌิมนิกาย มัชฌิมปัณณาสก์
สัง.ม.	”	สังยุตตนิกาย มัชฌิมปัณณาสก์
สัง.ส.	”	สังยุตตนิกาย สคาถวรรค
สัง.สฬา.	”	สังยุตตนิกาย สฬายตนวรรค
สัง.นิ.	”	สังยุตตนิกาย นิทานวรรค
อัง.เอก.	”	อังคุตตรนิกาย เอกกนิบาต
อัง.ติก.	”	อังคุตตรนิกาย ติกนิบาต
อัง.จตุก.	”	อังคุตตรนิกาย จตุกกนิบาต
อัง.ปัญจ.	”	อังคุตตรนิกาย ปัญจกนิบาต
อัง.สัตต.	”	อังคุตตรนิกาย สัตตกนิบาต
อัง.อัฏฐ.	”	อังคุตตรนิกาย อัฏฐกนิบาต
ขุ.เปต.	”	ขุททกนิกาย เปตวัตถุ
ขุ.เปต.	”	ขุททกนิกาย วิมานวัตถุ
ขุ.อิติ.	”	ขุททกนิกาย อิติวุตตกะ
ขุ.ชา.	”	ขุททกนิกาย ชาดก

หมายเหตุ : พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (มจร.แปล)

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ ๒๕๓๙

เลขหน้าบอกเล่ม เลขหลังบอกหน้า เช่น

สัง.ส. (แปล) ๑๕/๑๓๗ **มัลลิกาสูตร** หมายถึง พระไตรปิฎก ฉบับ มจร.แปล เล่มที่ ๑๕ **สังยุตตนิกาย สคาถวรรค** หน้า ๑๓๗ มัลลิกาสูตร

พระธัมมปัฏฐกถา แปล

คณะกรรมการแผนกตำรา

มหามกุฏราชวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์

คำย่อ		**คำเต็ม**
ธ.ป.	หมายถึง	**พระธัมมปัฏฐกถา แปล**

เลขหน้าบอก ภาค เลขหลังบอกหน้า เช่น **ป.ธ.** (แปล) ๔/๒๑๖-๒๒๒ **เรื่องนางกิสาโคตมี** หมายถึง พระธัมมปัฏฐกถา แปล ภาค ๔ หน้า ๒๑๖-๒๒๒ **เรื่องนางกิสาโคตมี**

บาปไม่ควรทำ กรรมดำไม่ควรก่อ

"...ตราบใดที่บาปยังไม่ให้ผล
ตราบนั้น คนชั่วจะเห็นบาปว่าดี
แต่เมื่อใด บาปให้ผล
เมื่อนั้น คนชั่วจะเห็นบาปว่าชั่วแท้

บุคคลอย่าสำคัญว่าบาปเล็กน้อยคงจักไม่มาถึง
แม้หม้อน้ำยังเต็มด้วยน้ำที่ตกลงมาทีละหยาด ๆ ได้ ฉันใด
คนพาล เมื่อสั่งสมบาปทีละเล็กทีละน้อย
ก็เต็มด้วยบาปได้ ฉันนั้น..."

พุทธพจน์

ขุ.ธ.(แปล) ๒๕/๖๘

ผู้ชี้โทษ คือ ผู้ชี้ขุมทรัพย์

"สัตว์ผู้มีอันจะต้องตาย
เมื่อเกิดมาแล้วควรสร้างกุศลไว้ให้มาก
เหมือนช่างดอกไม้
ร้อยพวงมาลัยไว้เป็นจำนวนมาก
จากกองดอกไม้ ฉะนั้น"

"บุคคลพึงเห็นผู้มีปัญญามักชี้โทษ
มักพูดปรามไว้ เหมือนผู้ชี้บอกขุมทรัพย์
(และ) พึงคบผู้ที่เป็นบัณฑิตเช่นนั้น
เพราะเมื่อคบคนเช่นนั้น
ย่อมมีแต่ความเจริญ ไม่มีความเสื่อมเลย"

พุทธพจน์

ขุ.ธ.(แปล) ๒๕/๔๓,๕๑

สารบัญ

กรรมลิขิต-ชีวิตนี้เพื่อธรรม

ตอน เล่าประสบการณ์กรรม

กรรมลิขิต-ชีวิตนี้เพื่อธรรม
ตอน นิมิตมหัศจรรย์

ภาคผนวก

คนโง่เขลาเบาปัญญา
ชีวิตมีปัญหา เพราะปากพาซวย

“ผู้มีปัญญาทราม อาศัยทิฏฐิชั่ว
คัดค้านคำสอนของพระอริยะ
ผู้เป็นพระอรหันต์ ผู้ดำรงอยู่โดยธรรม
การคัดค้านและทิฏฐิชั่วนั้น
เกิดขึ้นมาเพื่อทำลายตนเอง
เหมือนขุยไผ่ทำลายต้นไผ่ ฉะนั้น”

พุทธพจน์

ขุ.ธ.(แปล) ๒๕/๘๓

คนดีกับคนชั่วเข้ากันได้ยาก

“หากบุคคลเที่ยวหาคนดีกว่าตน หรือเสมอกับตนไม่ได้
ก็ควรถือการเที่ยวไปคนเดียวให้มั่นคง
เพราะจะหาความเป็นเพื่อน ในคนพาลไม่ได้เลย”

เรื่องสัทธิวิหาริกของพระมหากัสสปเถระ

ขุ.ธ.(แปล) ๒๕/๔๖

การทำร้ายผู้ไม่มีความผิด
ทำให้ชีวิตวิบัติ

ผู้ใดประทุษร้ายคนที่ไม่มีความผิด(พระอริยสาวก) หรือว่า คนที่ไม่ประทุษร้ายตอบ ด้วยโทษทัณฑ์ ผู้นั้นย่อมได้รับผลอย่าง ๑ ใน ๑๐ อย่าง คือ

๑.ทุกขเวทนาอย่างแรงกล้า

๒. เสื่อมทรัพย์(สูญเสียทรัพย์สินเงินทองของมีค่า)

๓. ถูกทำร้ายร่างกาย (ทำให้สูญเสียอวัยวะ,พิการ)

๔. เจ็บป่วยอย่างหนัก (เป็นโรคร้ายเรื้อรังรักษายาก)

๕. กลายเป็นคนวิกลจริต

๖. ต้องราชภัย(มีปัญหาคดีความ)

๗. ถูกกล่าวหาอย่างร้ายแรง

๘. เสื่อมญาติ (บริวารมีอันเป็นไป)

๙. ทรัพย์สมบัติพินาศย่อยยับ(เพราะภัยธรรมชาติ)

๑๐. บ้านเรือนถูกไฟไหม้(หรือวิบัติเพราะภัยธรรมชาติทั้งหลาย) และหลังจากตาย ย่อมตกนรก

พุทธพจน์

ขุ.ธ.(แปล) ๒๕/๗๔-๗๕

เมื่อทำบาปโดยไม่รู้ตัว
ชีวิตจะหมองมัวมืดมิด

หากที่ฝ่ามือไม่มีแผล บุคคลก็ใช้ฝ่ามือนำยาพิษไปได้
เพราะยาพิษจะไม่ซึมเข้าไปยังฝ่ามือที่ไม่มีแผล
เหมือนบาปไม่มีแก่ผู้ไม่ทำบาป ฉะนั้น

บุคคลใดประทุษร้ายต่อคนผู้ไม่ประทุษร้าย
เป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่มีกิเลสเพียงดังเนิน
บาปย่อมกลับมาถึงบุคคลนั้นซึ่งเป็นคนพาลอย่างแน่แท้
ดุจผงธุลีอันละเอียดที่บุคคลซัดไปทวนลม ฉะนั้น

คนพาลมีปัญญาทราม เมื่อทำบาปกรรมย่อมไม่รู้สึกตัว
จึงมักเดือดร้อนเพราะกรรมของตน
เหมือนคนถูกไฟไหม้ ฉะนั้น

พุทธพจน์
ขุ.ธ.(แปล) ๒๕/๗๐,๗๔

กรรมลิขิต-ชีวิตนี้เพื่อธรรม

ตอน ประสบการณ์กรรม

๑.ชีวิตมืดบอด-มือฆ่าปาณาติบาต

เรื่องชีวิตของมนุษย์ตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาสอนว่า **"การเกิดเป็นทุกข์ การไม่เกิด คือ การสิ้นทุกข์ "**[๑] เพราะเมื่อมีการเกิด ต้องมีการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่เกิดจนตาย กล่าวคือ ตั้งแต่จุดเริ่มต้นของการได้ชีวิตครั้งแรก จากวัยเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ จากความหนุ่มสาวไปสู่ความแก่ชรา จากความแข็งแรงไปสู่ความเจ็บป่วย และจากความเป็นไปสู่ความตายในที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระพุทธองค์ทรงสอนว่า "**การ**

---

[๑] ท่านพระสารีบุตรได้พูดเรื่องชีวิตกับปริพพาชกคนหนึ่งว่า "ผู้มีอายุ การเกิดเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ การไม่เกิดเป็นเหตุให้เกิดสุข เมื่อมีการเกิด ทุกข์นี้เป็นอันพึงหวังได้ คือความหนาวร้อน หิวกระหาย ปวดอุจจาระ ปวดปัสสาวะ สัมผัสไฟ ถูกตีด้วยไม้ ถูกทำร้ายด้วยศัสตราทั้งญาติมิตรต่างก็พากันโกรธเคืองเขา เมื่อมีการเกิด ทุกข์นี้เป็นอันพึงหวังได้ เมื่อไม่มีการเกิด สุขนี้เป็นอันพึงหวังได้ คือ ความไม่หนาว ไม่ร้อน ไม่หิว ไม่กระหาย ไม่ต้องปวดอุจจาระ ไม่ต้องปวดปัสสาวะ ไม่ต้องสัมผัสไฟ ไม่ถูกตีด้วยไม้ ไม่ถูกทำร้ายด้วยศัสตรา ทั้งญาติมิตร ก็ไม่พากันโกรธเคืองเขา"

อัง.ทสก.(แปล) ๒๔/๑๔๓-๑๔๔ **ปฐมสุขสูตร**

ม.มู. (แปล) ๑๒/๖๒-๖๙ **วัตถูปมสูตร**

เวียนว่ายตายเกิดของปุถุชนคนโง่เขลามืดบอดด้วยอวิชชา ซึ่งได้ทำทั้งบุญและบาป ทั้งกุศลกรรมและอกุศลกรรม ย่อมเป็นสิ่งไม่แน่นอน บางชาติอาจจะไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ เป็นมนุษย์บ้าง เป็นเทวดาบ้าง แต่บางชาติอาจจะไปเกิดในทุคติภูมิ เป็นสัตว์นรกบ้าง เป็นสัตว์เดรัจฉาน หรือว่า เป็นเปรตอสุรกาย ทั้งนี้เพราะไม่รู้แจ้งอริยสัจ ๔ คือ ทุกข์(เกิด แก่ เจ็บ ตาย) **สมุทัย** (อวิชชา ตัณหา อุปทาน กรรม) **นิโรธ** (นิพพาน)และ**มรรค** (อริยมรรคมีองค์ ๘)” [๒]

การเปลี่ยนแปลงภพภูมิของสัตว์โลกทั้งหลาย ขึ้นอยู่กับการส่งผล การอำนวยผลของบุญและบาปที่แต่ละคนได้สั่งสมไว้ไม่เหมือนกันและไม่เท่ากัน แม้ได้เกิดเป็นมนุษย์เหมือนกันแต่ยังแตกต่างกันไปตามกำลังของบุญที่ได้ทำมา บางคนอาจจะเกิดมาในตระกูลที่มั่งคั่งร่ำรวย บางคนเกิดมาในตระกูลที่ยากจน บางคนเกิดมามีรูปร่างหน้าตาสะสวย บางคนเกิดมามีรูปร่างหน้าตาขี้เหล่ บางคนเกิดมามีสุขภาพร่างกายแข็งแรงไม่ค่อยเจ็บไข้ได้ป่วย ส่วนบางคนเกิดมาพร้อมกับโรคร้ายสุขภาพร่างกายอ่อนแอ สามวันดีสี่วันไข้ เป็นต้น แม้มีโอกาสได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ซึ่งถือว่า เป็นสิ่งโชคดีอย่างมากแล้วก็ตามแต่ถึงกระนั้น สำหรับชีวิตของปุถุชน ยังเป็นสิ่งน่ากลัวอย่างมาก เพราะว่า ยังมีความหลงผิด อวิชชา โมหะมิจฉาทิฏฐิ

---

[๒] **สัง.มหา.** (แปล) ๑๙/๖๑๔ **ทัณฑสูตร**

ความโง่เขลาครอบงำ แถมยังไม่มีญาณปัญญาหยั่งรู้ว่าเมื่อไหร่ บาปอกุศลกรรมที่เคยทำไว้ในอดีตจะส่งผลและมองไม่เห็นทางออกว่า จะรับมือกับวิบากกรรมเช่นนั้นได้อย่างไร ถึงจะปลอดภัย โดยไม่สร้างกรรมใหม่ขึ้นมาอีก

สำหรับตัวของข้าพเจ้าเอง ซึ่งยังเป็นปุถุชนอยู่และยังรักตัวกลัวตายอยู่ โดยเฉพาะเมื่ออายุ ๕๒ ย่างเข้า ๕๓ ปี สังขารร่างกายที่ใช้งานมันหนักมาตลอด เริ่มอ่อนกำลังลง มีอาการผิดปกติ ส่อสัญญาณเตือนเป็นนัยให้รู้ว่า **เห็นท่าอายุเราคงไม่ยืนยาวเป็นแน่** เพราะตั้งแต่เกิดจำความได้จนถึงอายุ ๔๑ ปี ชีวิตของข้าพเจ้านี้ ไม่เคยอยู่สุขสบายเลย มีแต่การดิ้นรนขนขวายทำมาหาเลี้ยงชีพ ตั้งแต่เช้าจรดเย็น ถ้าวิเคราะห์ตามหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนา ก็ต้องบอกว่า ภพชาติที่ผ่านๆมาในอดีต **ข้าพเจ้าคงทำบุญให้ทานมาน้อย ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมามาก** เพราะฉะนั้น แม้มีกุศลผลบุญนำเกิดมาเป็นคนในชาตินี้ จึงเกิดในครอบครัวที่มีฐานะยากจน มีโภคสมบัติน้อย เป็นอยู่ด้วยความลำบากไม่เหมือนพวกเศรษฐีมหาเศรษฐี คนมั่งคั่งร่ำรวยมีชีวิตอยู่ด้วยความสุขสบาย และสัญญาณกรรมอีกอย่างหนึ่งที่บอกให้รู้ว่า ข้าพเจ้ามี**วิบากกรรมเกี่ยวข้องกับปาณาติบาต**ติดตัวมา คือ ผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองเป็นลูกของคนถนัดซ้าย คือ **ตา**

เสาร์กับปู่สี่เป็นคนถนัดมือซ้าย[*] รวมไปถึงกัมมพันธุ กรรมเชื่อมโยงเกี่ยวกับพ่อผู้ให้กำเนิด ซึ่งได้ออกจากครอบครัวมาตั้งแต่ท่านอายุได้ ๑๒ ปีและไม่เคยกลับไปหาปู่ย่าอีกเลยตลอดชีวิต คือพ่อไม่มีโอกาสตอบแทนพระคุณของปู่และย่าเลย[๓]

เมื่อ**มีต้นทุน คือบุญเก่าที่เคยให้ทานมาน้อย** มาในชาตินี้ข้าพเจ้า จึงต้องดิ้นรนขวนขวายทำมาหากินเพื่อเลี้ยงตัวและครอบครัวด้วยความลำบาก และวิบากกรรมเก่าผลักดันให้มาเกี่ยวข้องกับการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอีก อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คือว่า **จะไม่ทำอย่างนั้นก็ไม่ได้ เพราะมองไม่เห็นอาชีพอื่น นอกจากการทำนา** และการออกไปจับกบเขียด กุ้งหอยปูปลามาปรุงเป็นอาหาร ถึงแม้ว่า ข้าพเจ้าจะเป็นคนฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมามาก แต่ก็เป็นจำพวกสัตว์ที่มีตัวขนาดเล็ก เช่น กุ้งหอย ปูปลา กบเขียด ไม่ได้ฆ่าสัตว์ใหญ่ จำพวกเป็ดไก่หรือหมูหมา วัวควาย

---

[*] ผู้มีบุญทั้งหลาย มีพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอริยสาวกทั้งหลาย พระเจ้าจักรพรรดิ พระโพธิสัตว์ทั้งปวง รวมไปถึงผู้มีบุญทั่วไปทั้งในอดีตและปัจจุบัน เช่น มหาอุบาสกอนาถบิณฑิกเศรษฐี นางวิสาขามหาอุบาสิกา ท่านหมอชีวกโกมารภัจ เป็นต้น มี **ปกติถนัดขวา** ซึ่งเกิดมาจากกุศลกรรมในอดีต ในทางตรงข้ามคนผู้มีบาปทั้งหลาย เช่น พระเทวทัต พระโกกาลิกะ องคุลีมาล นางจิญจมาณวิกา นางสุนทรี เป็นต้น **มีปกติถนัดซ้าย** ทั้งนี้ เป็นผลเนื่องมาจากบาปอกุศลทั้งหลายที่เคยทำไว้ในอดีต โดยเฉพาะเกี่ยวข้องกับปาณาติบาต การฆ่าและเบียดเบียนสัตว์-**หลวงพ่อเสือ**

ดูเพิ่มใน **อัง.ติก.**(แปล) ๒๐/๓๙๙ **ปุพพัณหสูตร**

ขุ.ขุ.(แปล) ๒๕/๖-๙ **มงคลสูตร**

[๓] ปัจจุบัน พ่อพรหมไปเกิดเป็นเทวดาในชั้นดุสิตที่ ๑๑ ได้ชื่อใหม่ว่า เทพเทวา และได้ตอบแทนบุญคุณของพ่อแม่ ปู่ย่าตายายหมดแล้ว โดยเป็นสื่อสะพานบุญให้ท่านเหล่านั้นไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ตามสมควรแก่กำลังบุญของตน

ในครอบครัวสายสมบัตินี้ **ยกเว้นแม่นางคนเดียวเท่านั้น นอกจากนี้ ข้าพเจ้าถือว่าเป็นคนที่ทำบาปขึ้น**กว่าน้องคนอื่นๆ คือไม่มีครั้งใดที่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจออกไปหากบเขียดแล้ว จะไม่ได้อะไรติดตัวกลับมา ถ้าคนที่ไปด้วยกันได้ ๓-๔ ตัว ข้าพเจ้าต้องได้เป็น ๑๐ ตัวขึ้น เพราะฉะนั้น การทำมาหากินตามวิถีชาวบ้านเช่นนี้ เป็นมาตั้งแต่เด็กจนอายุได้ ๔๑ ปีจะต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอย่างมาก นับโดยประมาณแล้วต้องเป็นหมื่นเป็นแสนตัวแน่นอน

นอกจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตแล้ว บาปกรรมอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ คือ ตอนเลือกคู่ครองมาเป็นคู่ชีวิตในวันแต่งงานนั้น ไม่ได้ถูกใจคุณพ่อเท่าไหร่ คือว่า ท่านไม่ได้ภาคภูมิใจกับลูกเขยคนนี้เท่าที่ควร อีกทั้งยังไม่ได้ใช้หนี้บุญคุณอย่างเต็มที่เท่าที่ควรจะทำ แต่ท่านทั้งสองก็มาด่วนจากไปก่อน ถึงแม้ว่าตลอดชีวิตที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้ตั้งใจดูแลท่านทั้งสองเป็นอย่างดี จนสิ้นลมหายใจก็ตาม ถึงอย่างนั้น ก็ได้เพียงการตอบแทนด้วยอามิสทาน คือ เลี้ยงดูด้วยการให้ข้าวปลาอาหาร ซึ่งถือว่าน้อยนิด **ส่วนการตอบแทนบุญคุณด้วยธรรมทาน** คือ การเอื้อประโยชน์ให้ผู้บังเกิดเกล้าได้รู้จักคุณของพระรัตนตรัย เชื่อมั่นในกฎแห่งกรรม และให้ตั้งมั่นในสัมมาทิฏฐิ **ข้าพเจ้าเองไม่ได้ทำเลย**

เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้า ถือว่าได้ตอบแทนคุณของพ่อแม่ในชาตินี้น้อยมากประมาณ ๒๕* เปอร์เซ็นต์เท่านั้น อาจเป็นเพราะคุณพ่อคุณแม่เอง ก็ไม่ได้เลี้ยงดูปู่ย่าและตายาย ถึงแม้ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะเลี้ยงดูอย่างเต็มที่ แต่ก็ทำไม่ได้ ทั้งนี้เนื่องจากถูกกรรมเก่าที่ท่านทั้งสองเคยทำไว้กับผู้ให้กำเนิด มาขวางกั้นไม่ให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสตอบแทนพระคุณท่านทั้งสองได้เต็มที่ และในทำนองเดียวกันนี้ มีความเป็นไปได้ว่า ภายในชาตินี้ **พวกลูกทั้ง ๓ คนของข้าพเจ้า** ถึงแม้อยากจะตอบแทนคุณบิดามารดา ก็ยากที่จะทำได้เต็มที่เช่นกัน ทั้งนี้ เพราะถูกกรรมเก่าของข้าพเจ้าที่ไม่ได้เลี้ยงดูพ่อแม่ปิดกั้นเอาไว้ อย่าลืมว่า **"การเลี้ยงดูพ่อแม่ซึ่งเป็นเนื้อนาบุญของลูกนั้น เป็นสิ่งที่ทำได้ยากอย่างยิ่ง** เพราะว่าถ้าหากใคร ทำได้อย่างสมบูรณ์ ย่อมมีอานิสงส์มากมายมหาศาล เหมือนกับผลบุญการให้ทานแก่พระอรหันต์เลยทีเดียว อีกทั้งเป็นเหตุแห่งความสุขความเจริญทั้งทางโลกและทางธรรมทั้งชาตินี้และชาติหน้าดังพุทธพจน์ที่ว่า

"ผู้ใดแสวงหาอาหารโดยธรรมได้มาแล้ว

---

* ถ้าดูผ่านสายมนุษย์ และคิดเข้าข้างตนเอง ก็คิดว่า ได้ตอบแทนพระคุณของพ่อแม่เต็มร้อย เพราะได้เลี้ยงดูท่านทั้งสองตลอดชีวิต แต่พิจารณาอย่างลึกซึ้ง จะมองเห็นว่า ไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะทั้งพ่อและแม่ ท่านยังต้องทำมาหากินเหมือนกัน เพียงแค่ได้ช่วยเหลือท่านบ้างเป็นบางครั้ง ยิ่งเมื่อมองผ่านโลกทิพย์ การตอบแทนคุณบิดามารดาของข้าพเจ้า จึงได้เพียง ๒๕ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น-**ข้อมูลจากพรหมเทพเทวา**

ก็เลี้ยงมารดาและบิดา **ผู้นั้นย่อมประสบบุญเป็นอันมาก**... บุคคลใดเลี้ยงมารดาและบิดาโดยชอบธรรม เพราะการบำรุงเลี้ยงมารดาและบิดาเช่นนี้ บัณฑิตย่อมสรรเสริญบุคคลนั้น ขณะที่ยังอยู่ในโลก ครั้นจากโลกนี้ไปแล้ว ย่อมบันเทิงในโลกสวรรค์"[๔]

ตามที่ข้าพเจ้าได้รู้เห็นและสัมผัสมากับตัวเอง บุคคลผู้ที่ได้ปรนนิบัติเลี้ยงดูพ่อแม่ผู้ให้กำเนิดอย่างดีนั้น ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ล้วนแต่มีความเจริญรุ่งเรืองทั้งทางโลกและทางธรรม ไม่มีใครตกต่ำ มีแต่คนอุปถัมภ์ช่วยเหลือ แม้บางครั้งอาจจะโดนวิบากกรรมเก่าทำให้ชีวิตหักเหบ้าง ก็ไม่นาน สุดท้าย คนเหล่านั้น ก็สามารถฟันฝ่าอุปสรรค ผ่านพ้นไปได้ แล้วกลับมามีความเจริญก้าวหน้าในตำแหน่ง หน้าที่การงานได้เหมือนเดิม

---

[๔] **สัง.ส.** (แปล) ๑๕/๒๙๗ **มาตุโปสกสูตร**

พญาแร้งโพธิสัตว์ แม้จะถูกบ่วงของ**นายพรานนิลียะ** แต่ไม่กลัวตาย เพียงรำพึงถึงไม่มีใครเลี้ยงดูบิดามารดาที่ซอกเขา พอนายพรานได้ฟังเช่นนั้น เกิดความสงสาร แล้วปล่อยให้บินกลับไป เพื่อเลี้ยงดูบิดามารดาตามต้องการ เพราะความกตัญญู และอานิสงส์แห่งการเลี้ยงดูบิดามารดา จึงรอดพ้นจากความตาย

ขุ.**ชา.**(แปล) ๒๗/๒๕๘-๒๕๙ **มาตุโปสกคิชฌชาดก**

อัง.จตุกก.(แปล) ๒๑/๑๐๗-๑๐๘ **พรหมสูตร**

อัง.ปัญจก.(แปล)๒๒/๒๐๙ **ปริกุปปสูตร**

ผลอันไม่น่าพึงปรารถนา

เกิดจากบาปอกุศลหรือทุจริต

อานนท์ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ รู้ชัดว่า... **'เป็นไปไม่ได้ที่กายทุจริต...วจีทุจริต..มโนทุจริต จะพึงเกิดผลที่น่าปรารถนา น่าใคร่น่าพอใจ แต่เป็นไปได้ที่กายทุจริต..วจีทุจริต..มโนทุจริต จะพึงเกิดผลที่ไม่น่าปรารถนา ไม่น่าใคร่ ไม่น่าพอใจ'**

ภิกษุในธรรมวินัยนี้ รู้ชัดว่า 'เป็นไปไม่ได้ที่บุคคลผู้**เพียบพร้อมด้วยกายทุจริต..วจีทุจริต..มโนทุจริต หลังจากตายแล้ว จะไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์** เพราะความเพียบพร้อมด้วยกายทุจริต..**วจีทุจริต..มโนทุจริต**เป็นเหตุเป็นปัจจัย **แต่เป็นไปได้ที่บุคคลผู้เพียบพร้อมด้วยกายทุจริต..วจีทุจริต..มโนทุจริต หลังจากตายแล้วจะไปเกิดในอบาย ทุคติ วินิบาต นรก** เพราะความเพียบพร้อมด้วยกายทุจริต..**วจีทุจริต..มโนทุจริต** เป็นเหตุเป็นปัจจัย'

พหุธาตุกสูตร

ม.อุ. (แปล) ๑๔/๑๖๐- ๑๖๙

๒.พระ(น้องชาย)**มาโปรด**

ในปี ๒๕๔๖-๒๕๔๘ ด้วยอำนาจแห่งบุญกุศลเก่าที่เคยให้ทานกับพระอริยเจ้า หรือพระโพธิสัตว์ทั้งหลายในอดีตชาติและชาติปัจจุบันเริ่มส่งอำนวยผล เป็นเหตุให้**ท่านพระมหาบรรพต เจโตวสี** ผู้เป็นพระน้องชายเข้าไปบวชในพระศาสนาตั้งแต่พ.ศ. ๒๕๒๙ และเป็นพระธรรมทูตสายต่างประเทศรุ่นที่ ๘ ซึ่งขณะนั้น ได้เดินทางไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาในประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย ซานฟรานซิสโก ได้โทรศัพท์ทางไกลมาสอนธรรมะแก่ข้าพเจ้า[๕] เกี่ยวกับเรื่องวิธี**การทำบุญให้ทานที่ถูกต้องตามพุทธพจน์ ผลกรรมจากการล่วงเกินพ่อแม่และวิบากกรรมไม่ได้เลี้ยงดูผู้ให้กำเนิด โดยเฉพาะโทษจากการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์ เรื่องผีสางเทวดา โอปปาติกะและเรื่องกฎแห่งกรรมอื่นๆ**

ท่านได้ยกหลักธรรมและกรณีตัวอย่างผลกรรมจากการฆ่าและเบียดสัตว์ที่ปรากฏในคัมภีร์พระไตรปิฎกและอรรถกถามาชี้แจ้งให้ฟัง โดยยกอ้างพระพุทธพจน์ที่ว่า “ภิกษุทั้งหลาย ปาณาติบาต (การฆ่าสัตว์) ที่บุคคลเสพ เจริญ ทำให้มากแล้ว ย่อมอำนวยผลให้ไปเกิดในนรก อำนวยผลให้ไปเกิดในกำเนิดสัตว์ดิรัจฉาน อำนวยผลให้ไปเกิดในเปรตวิสัย **วิบากแห่งปาณาติบาต**

---

[๕] พระอริยเจ้าทั้งหลาย หรือพระโพธิสัตว์ทั้งปวง เมื่อจะอนุเคราะห์ผู้ใด ย่อมไปอนุเคราะห์บุคคลผู้มีศรัทธาเลื่อมใสก่อน ดูเพิ่มใน **อัง.ปัญจก.**(แปล) ๒๒/๕๙-๖๐ **สัทธสูตร**

อย่างเบาที่สุด ย่อมอำนวยผลให้เป็นผู้มีอายุน้อยแก่ผู้เกิดเป็นมนุษย์” [๖]

นอกจากได้ยกพุทธพจน์ที่กล่าวข้างต้น มาเป็นบทตั้งแล้ว ท่านยังกล่าวอ้างคัมภีร์อรรถกถาที่พูดถึงเรื่องนี้ว่า การฆ่านั้นจะเป็นบาปหนักหรือเบา เป็นบาปมากหรือน้อยแค่ไหน และสามารถนำไปเกิดในอบายภูมิได้หรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ ดังนี้

๑. สัตว์นั้นมีชีวิต ยังไม่ตาย
๒. ตัวผู้ฆ่า รู้อยู่แก่ใจว่า สัตว์นั้นยังมีชีวิตอยู่
๓. มีความคิดที่จะฆ่า มีเจตนาอยากฆ่าให้ตาย
๔. มีความพยายามที่จะฆ่า
๕.และสัตว์ตาย เพราะความพยายามฆ่านั้น [๗]

ถ้าการฆ่าครบองค์ประกอบทั้ง ๕ ประการ ถือว่าเป็นบาปอกุศลเต็มส่วน เป็นกรรมฝ่ายดำ เป็นบาปกรรมหนักมีกำลังรุนแรงเข้มข้น เมื่อกรรมนี้ส่งผล สามารถชักนำไปเกิดในอบายภูมิทั้ง ๔ กล่าวคือ นำเกิดเป็นสัตว์นรกในนรก เป็นสัตว์เดรัจฉาน(ทั้งในโลกโอปปาติกะและโลกมนุษย์) เป็นเปรตและอสุรกายได้ แต่ถ้าไม่ครบองค์ประกอบทั้ง ๕ ประการ บกพร่องหรือขาดข้อใดข้อหนึ่งไป การฆ่านั้น ถือว่าเป็นบาปไม่เต็มส่วน

---

[๖] **อัง. อัฏฐก.** (แปล) ๒๓/๓๐๑-๓๐๒ **ทุจจริตวิปากสูตร** (สัพพลหุสสูตร)

[๗] **ที.สี.** (แปล) ๙ /๑๑-๓๘ **พรหมชาลสูตร**และอรรถกถา

เป็นอกุศลกรรมไม่รุนแรง มีกำลังอ่อน ไม่สามารถนำเกิดในอบายภูมิได้ แต่สามารถส่งผลทำให้คนฆ่าประสบกับภัยพิบัติหายนะได้ หรือ ทำให้ได้รับการเดือดร้อนในปัจจุบันทันตาเห็น ตามกำลังของบาปกรรมที่เคยทำเอาไว้ได้เช่นกัน

การฆ่าสัตว์ และการเบียดเบียนสัตว์ จะเป็นบาปมากหรือน้อย ยังมีองค์ประกอบเพิ่มเติม คือ

๑. คุณธรรม

บุคคลหรือสัตว์ที่ถูกฆ่านั้นมีคุณความดีมากหรือน้อย ในกรณีฆ่าบุคคลหรือสัตว์ที่มีคุณธรรมมาก ย่อมเป็นบาปมาก ฆ่าบุคคลหรือสัตว์ที่มีคุณธรรมน้อย ย่อมเป็นบาปน้อย ตัวอย่างเช่น การฆ่าพระอรหันต์องค์เดียว ย่อมได้รับผลบาปมากกว่าฆ่าพระอนาคามีเป็นร้อยองค์ การฆ่าพระอนาคามีองค์เดียว ย่อมได้รับผลบาปมากกว่าฆ่าพระสกทาคามีเป็นร้อยองค์ การฆ่าพระสกทาคามีองค์เดียว เป็นบาปมากว่าการฆ่าพระโสดาบันร้อยองค์ **แต่การทำร้ายพระพุทธเจ้าเพียงแค่ห้อพระโลหิต**(ทำให้ห้อเลือด) **จัดเป็นอนันตริยกรรม มีโทษมาก เป็นบาปมหันต์ มีโทษ เป็นบาปมากกว่าการฆ่าพระอรหันต์**[๙] เพราะพระพุทธองค์ทรงมีคุณธรรมสูงสุด

---

[๙] **อัง.นวก.**(แปล)๒๓/๔๗๐-๔๗๔, **เวลามสูตร**
ม.อุ.(แปล)๑๔/๔๒๗-๔๒๙ **ทักขิณาวิภังคสูตร**และอรรถกถา,
อัง.สัตต.(แปล) ๒๓/๑๖๗ **สุเนตตสูตร**
อัง.ปัญจ. (แปล) ๒๒ /๒๐๙ **ปริกุปปสูตร**

สำหรับการฆ่าคนทั่วไปที่เป็นปุถุชน ฆ่าคนดีมีศีลธรรมประจำใจ เป็นบาปมากกว่าฆ่าคนเลว คนชั่วที่ไม่มีศีลธรรม สำหรับการฆ่าพ่อแม่ ถ้าทั้งสองมีคุณธรรมเท่ากัน การฆ่าแม่บาปมากกว่าฆ่าพ่อ เพราะแม่ต้องอุ้มท้องเป็นเวลาถึง ๙-๑๐ เดือน ส่วนการฆ่าสัตว์ที่มีคุณต่อเรามาก ได้รับผลบาปมาก การฆ่าสัตว์ที่มีคุณน้อยหรือไม่มีคุณ มีบาปน้อย การฆ่ามนุษย์เป็นบาปกว่าการฆ่าสัตว์เดรัจฉาน การฆ่าสุนัขจะได้รับผลบาปมากกว่าการฆ่ายุง แต่การฆ่าช้าง ม้า วัว ลิง พญานาค พญาหงส์ กระแต พญาแร้ง นกแขกเต้า หรือการฆ่า**พญาวานรที่เป็นพระโพธิสัตว์**ในขณะเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานนั้น[๙] เป็นบาปมากกว่าฆ่าสัตว์เดรัจฉานทั่วไปที่ไม่ใช่พระโพธิสัตว์

๒. ประโยชน์

การฆ่าคนที่สร้างคุณประโยชน์ให้กับมวลชน หรือสังคมมาก ย่อมได้รับโทษ เป็นบาปมาก การฆ่าคนที่เคยให้ความอนุเคราะห์ สงเคราะห์ ให้การช่วยเหลือ เคยมีพระคุณกับเรามาก่อน มีโทษมาก เป็นบาปมาก ส่วนการฆ่าคนที่สร้างประโยชน์ให้กับสังคมน้อย การฆ่าคนที่มีพระคุณต่อเราน้อยเป็นบาปน้อย การฆ่าสัตว์ที่เคยทำประโยชน์ให้เรามาก เป็นบาปมาก แต่การฆ่าคนผู้ที่เคยทำประโยชน์ต่อเราน้อย เป็นบาปน้อย

---

[๙] **ขุ.ชา.**(แปล)๒๗/๕๖๖-๕๗๑ **มหากปิชาดก**

๓. ขนาดร่างกาย

การฆ่าสัตว์จะบาปมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับขนาดของร่างกาย สำหรับการฆ่ามนุษย์ การฆ่าผู้ใหญ่จะได้บาปมากกว่าการฆ่าเด็ก เช่น การทำแท้งเด็กอายุ ๓ เดือน จะได้รับผลบาปมากกว่าทำแท้งที่อายุครรภ์ได้ ๑ สัปดาห์ การฆ่าเด็กที่โตแล้วบาปมากกว่าการทำแท้งเด็กที่อยู่ในครรภ์ การฆ่าผู้ใหญ่บาปมากกว่าการฆ่าเด็กทารก หรือเด็กวัยแรกรุ่น

สำหรับการฆ่าสัตว์เดรัจฉาน การฆ่าสัตว์ที่มีขนาดร่างกายใหญ่ มีโทษมาก เป็นบาปมากกว่า ส่วนการฆ่าสัตว์ขนาดเล็ก ย่อมได้รับผลบาปน้อย ตัวอย่างเช่น การฆ่ายุง มด ปลวก แมลงสาบ หรือการฆ่าแมลงวัน จะได้บาปน้อยกว่าการฆ่าสัตว์ที่มีขนาดใหญ่กว่า เช่น การฆ่านก กบ เขียด ปู ปลา งู เป็ด ไก่ แมว สุนัข วัว ควาย หรือว่า การฆ่าช้าง เป็นต้น ยกตัวอย่าง การฆ่ายุง ฆ่ามด ด้วยการฉีดพ่นสารเคมี ยาเคมี เป็นต้น เมื่อกรรมส่งผล อาจจะทำให้เป็นโรคภูมิแพ้ มีอาการคันตามผิวหนัง เป็นแผลพุพอง ปวดแสบปวดร้อนตามร่างกาย ตามใบหน้า ตามเบ้าตา หรือเป็นตุ่ม ผดผื่น คันตามจุดต่างๆของร่างกาย แต่ถ้าเป็นการฆ่าสัตว์ที่มีขนาดกลาง อย่างหนูกระรอก ปลา เป็ด ไก่ นก เมื่อกรรมส่งผล ย่อมรุนแรงมากกว่า อาจจะทำให้เกิดอุบัติเหตุ หรือบาดเจ็บเล็กน้อย เช่น มีดบาด หกล้มเป็นแผล เดินหกล้มฟกช้ำดำเขียว

ถ้าการฆ่าสัตว์ที่มีขนาดใหญ่ เช่น หมู หมี ม้า วัว ควาย ช้าง เมื่อกรรมส่งผล จะทำให้ประสพอุบัติเหตุร้ายแรง เช่น รถชน รถคว่ำ ไฟไหม้ แขนหัก ขาหัก หรือถึงขนาดต้องผ่าตัดอวัยวะส่วนที่สำคัญ

ตัวอย่างเปรียบเทียบดังกล่าวนี้ เป็นเพียงแค่การเปรียบเทียบเพื่อทำให้เกิดความเข้าใจง่ายขึ้นในเรื่องการให้ผลของกรรมว่าหนักเบาแตกต่างกันอย่างไรเท่านั้น ไม่ใช่ผลกรรมที่จะเกิดขึ้นจริงๆ ทั้งนี้ เนื่องจากเราไม่มีญาณหยั่งรู้เจตนาและคุณธรรมของผู้ฆ่าหรือผู้ถูกฆ่าในขณะนั้นว่าหนักเบา มากน้อยแค่ไหน เพียงไร แต่อย่างน้อย ทำให้เราทราบถึงผลของบาปกรรมต่างๆที่เราคิดว่า เป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญ คงไม่มีผลบาปอะไร ท่าน**อย่าได้คิดเช่นนั้นเป็นอันขาด** เพราะมีกรณีตัวอย่างบุคคลที่เอาเสี้ยนไม้ทองหลางเสียบก้นแมลงวัน เพราะความคึกคะนองเล่นสนุก คิดว่า **คงไม่เป็นบาปกรรมอะไรมากมาย** แต่เมื่อกรรมนั้น ส่งผล ทำให้ดาบสผู้นั้น ต้องถูกเสียบหลาวเกือบตาย[๑๐] เรื่องนี้เป็นอดีตชาติของท่านพระสารีบุตร สมัยที่เกิดเป็นลูกช่างไม้ ได้เอาเสี้ยนไม้ทองหลางเสียบก้นแมลงวันด้วยความคึกคะนองตามประสาเด็ก แต่แมลงวันตัวนั้น มันไม่ตาย เพราะการถูกเสียบนั้น แต่ตายเพราะหมดอายุ

---

[๑๐]อ่านเพิ่มเติมใน **ขุ.ชา.**(แปล) ๒๗/๓๓๒-๓๓๕ **มัณฑัพยชาดก**

ขัย เมื่อกรรมส่งผล ดาบสตนนี้ถูกเขาเสียบหลาว แม้จะไม่ถึงกับสิ้นชีวิต แต่ได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัสเหมือนกัน

๔. เจตนา*

การฆ่าสัตว์ด้วยเจตนาแรงกล้า ฆ่าด้วยความอาฆาตแค้นหรือด้วยความโหดเหี้ยมอำมหิต ไร้ความเมตตาปราณี ย่อมได้รับบาปมาก การฆ่าด้วยความไม่เต็มใจ ไม่ได้สมัครใจทำ หรือถูกบังคับให้ทำ[๑๑] ย่อมได้รับโทษหรือบาปน้อย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเจตนาหรือความคิดอ่านในขณะฆ่า มีอะไรร่วมด้วย **เช่น** ตำรวจ ทหารได้สังหาร ได้ฆ่าอริศัตรูที่มารุกรานด้วยความโหดเหี้ยม ไร้ความเมตตาปราณี กับอีกคนหนึ่ง ได้ฆ่าเหมือนกัน แต่ทำไปด้วยความจำเป็น เพราะเห็นแก่ประโยชน์ของประเทศชาติ หรือเพื่อปกป้องคนอื่นให้ได้รับความปลอดภัย อยู่เย็นเป็นสุข แม้จะชื่อว่าเป็นการฆ่ามนุษย์เหมือนกัน แต่ผลที่เกิดขึ้นในใจ ไม่เท่ากัน การได้รับผลบาป มีความหนักเบา รุนแรงไม่เท่ากัน เพราะเจตนาในการฆ่า มีคุณภาพแตกต่างกัน ไม่เท่ากัน

---

* **พระเทวทัต**มีเจตนาร้าย คิดริษยาต่อพระศาสดา พร้อมทั้งคิดหาทางกำจัดด้วยกลอุบายต่างๆ แม้กระทั่งกลิ้งก้อนศิลาเพื่อหวังปลงพระชนม์ชีพจนทำให้พระโลหิตห้อ มีโทษมากเป็นบาปหนักระดับอนันตริยกรรม ส่วน**หมอชีวกโกมารภัจ** มีเจตนาดีผ่าตัดแผลให้แก่พระพุทธองค์ หวังรักษาให้หายขาด กลับได้รับอานิสงส์ผลบุญมหาศาล

[๑๑] **ขุ.ชา.** (แปล) ๒๗/๑๗๑ **ติตติรชาดก**
อัง.จตุกก.(แปล) ๒๑/๒๓๙-๒๔๒ **เจตนาสูตร**

๕. ความพยายาม

ในขณะฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ในกรณีที่ใช้ความพยายามในการฆ่ามาก ย่อมได้รับผลบาปมาก ถ้าใช้ความพยายามนิดหน่อย มีบาปน้อย **เพราะทุกขณะจิตที่คิดว่าจะฆ่า ทำความพยายามในการฆ่า คิดวางแผนที่จะฆ่า ความอาฆาตเคียดแค้นชิงชังอยากให้เขา** หรือ **สัตว์นั้นตาย** หรือว่า **ให้มีอันเป็นไป เป็นมโนกรรมทุกๆขณะคิด** บาปอกุศลทั้งหลาย ย่อมเกิดขึ้นเผาลนจิตใจ ทำให้ใจเร่าร้อนเศร้าหมอง ไม่สดชื่นเบิกบาน เมื่อคิดถึงการฆ่า ยิ่งใช้ความพยายามมากเท่าไร นานแค่ไหน เมื่อบาปกรรม ส่งผล ยิ่งประสบกับบาปมากและนานเพียงนั้น

ในคัมภีร์ชื่ออรรถกถา "**ปรมัตถโชติกา**" ได้กล่าวถึงผลกรรมจากการฆ่าสัตว์ในขณะที่เกิดมาเป็นมนุษย์ อาจจะได้รับผลตั้งแต่เกิดในครรภ์ หรือภายหลังก็ได้ คือ มีร่างกายทุพพลภาพ รูปร่างหน้าตาไม่สมประกอบ ไม่สวยงาม กำลังกายอ่อนแอ กำลังสติปัญญาไม่ว่องไว เป็นคนขลาดหวาดกลัว จะถูกฆ่าหรือฆ่าตัวตาย เป็นโรคภัยเบียดเบียน บริวารมีอันเป็นไปพินาศ และทำให้อายุสั้น พลันตาย ดังนี้

๑. ทุพพลภาพ เช่น ร่างกายอ่อนแอ ไม่มีกำลัง ไม่แข็งแรง อวัยวะบางส่วนมี แขน ขา มือ เป็นต้น เป็นอัมพฤกษ์ อัมพาตใช้การไม่ได้ หรือใช้ได้แต่ไม่เต็มที่ ไม่เป็นปกติ ไม่มีเรี่ยวแรง ตาบอด หูหนวก แขนกุด ขาด้วน พิการไม่สมประกอบ เพราะเกิดจากอุบัติเหตุ เป็นโรคร้าย หรือ รักษาไม่ถูกวิธี

๒. รูปไม่งาม กล่าวคือ รูปร่างหน้าตาทรวดทรงไม่สมส่วนดูไม่ดี ไม่สวย ไม่มีเสน่ห์ ไม่สง่างาม เช่น เตี้ยเกินไป สูงเกินไป ดำเกินไป ขาวเกินไป มือไม่สวย เท้าเล็กหรือใหญ่เกินไป แขนขาเล็กหรือลีบเกินไป หลังโก่ง คอเอียง คอสั้นเกินไป ตาไม่เท่ากัน หรือผิวพรรณไม่สวยงาม เช่น เป็นสิว ฝ้า ผดผื่นคัน ตุ่มโรคผิวหนัง หิด กลาก เกลื้อน ผิวหนังอักเสบและทำให้ ติดเชื้อง่ายเหมือนกับชูชกผู้ซึ่งมีรูปร่างน่าเกลียดที่สุดตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า โดยมีลักษณะอันสุดอัปลักษณ์ ตามที่ปรากฏใน**อรรถกถาเวสสันดรชาดก**[๑๒] คือ ตีนแบ ขาเป๋ เล็บมือเล็บเท้าเน่าน่าเกลียด ปลีน่องย้อยยาน มีริมฝีปากบนยาว น้ำลายไหลยืด ฟันยื่นออกมาข้างนอกเหมือนเขี้ยวหมู จมูกบี้ ดั้งหัก ลงพุงท้องป่อง หลังโก่ง ค่อม ตาเหล่ หนวดเคราสีเหมือนทองแดง เส้นผมแข็งกระด้าง สีเหลือง เส้นเอ็นขึ้นจนดูน่าเกลียด มีไฝ กระดำทั่วร่างกาย ตาเหลือกเหลือง เอวคด คอเอียง ขากาง เดินขากระเผลกๆ ขนขึ้นตามตัวหนาและหยาบกร้าน

---

[๑๒] **ขุ.ชา.** (แปล) ๒๘๔๔๗ **เวสสันดรชาดก** และอรรถกถา

๓. กำลังกายอ่อนแอ* คุณภาพการทำงาน หรือใช้งานของอวัยวะต่างๆ เช่น ตา หู จมูก ลิ้น ประสาท กล้ามเนื้อและต่อมต่างๆภายในร่างกายอ่อนแอ ขาดประสิทธิภาพ สมรรถนะในการใช้งานด้อยคุณภาพ สายตาฝ้าฟาง พร่ามัว มองเห็นไม่ถนัดชัดเจน หูอื้อฟังอะไรได้ยินไม่ค่อยชัด จมูกไม่ค่อยได้กลิ่น ประสาทลิ้นในการลิ้มรสไม่ค่อยดี รับประทานไม่อร่อย ไม่มีรสชาติ ปวดเมื่อยตามเนื้อตัว กำลังกายเฉื่อยชา ไม่กระปรี้กระเปร่า ไม่กระฉับกระเฉง อิดโรย เหนื่อยหน่าย ไม่อยากทำอะไร ซึมๆ มึนงง ขาดกำลังวังชา แขนขาไม่มีแรง

---

* ในทางตรงข้าม บุคคลที่งดเว้นจากการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์ทั้งหลาย ให้การปกป้องคุ้มครอง ดูแลรักษาให้ปลอดภัย ย่อมได้รับ**อานิสงส์ตรงกันข้าม** คือ มีรูปร่างหน้าตาดีสมส่วน มีร่างกายแข็งแรง มีกำลังสติปัญญาว่องไว มีพลังกายทรงกำลังเท่ากับช้าง ๕ เชือก เช่น นางวิสาขามหาอุบาสิกา ท่านหมอชีวกโกมารภัจจ์ เป็นต้น และท่านเหล่านี้ ได้รู้ตัวว่ามีกำลังเช่นนั้นขณะมีอายุได้ประมาณ ๓ ขวบปี

–จากคำยืนยันของ**วิสาขาเทพธิดา**แห่งนิมมานรดีเทวโลกและ**ชีวกโกมารภัจจ์เทพบุตร**แห่งตุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๑๑

ธ.ป. (แปล) ๓/๗๑-๑๑๕ **เรื่องนางวิสาขา**

ไม่ต้องพูดถึงกำลังกายของพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพลกำลังพระวรกายของพระพุทธเจ้าผู้ได้สั่งสมบารมีมาดีแล้วถึง **๔ อสงไขยกับอีก ๑ แสนกัป** ทรงงดเว้นจากการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์มาเป็นเวลายาวนานเป็นอสงไขย จึงได้มีลักษณะแห่งมหาบุรุษ ๓๒ ประการและทรงมีกำลังกายมากเท่ากับช้างเป็นล้านๆเชือก เทียบเคียงจากพุทธพจน์ที่กล่าวถึงการเดินบนพื้นดินหรือพื้นทรายโดยปกติตั้งแต่ประสูติจนถึงปรินิพพาน ย่อมไม่ปรากฏรอยพระบาทให้เห็น ยกเว้นเฉพาะบุคคลที่จะทรงอนุเคราะห์เท่านั้น

-จากคำยืนยันของ **ยโสธราพิมพาเทพธิดา**แห่งนิมมานรดีเทวโลก,
ท่านโทณพราหมณ์,ท่านฆฏิการพรหมอรหันตสาวกแห่งอกนิฏฐาพรหมโลก,
เวเทหิเทพบุตรและมหาทุคตะแห่งตุสิตาเทวโลก

ดูเพิ่มใน **สัง.นิ.**(แปล) ๑๖/๓๘-๔๐ **ทุติยทสพลสูตร**และอรรถกถา

อ่อนเพลียง่าย หน้ามืด เป็นลม เหนื่อยง่าย หายใจไม่ทั่วท้อง ไม่อยากรับประทานอาหาร กระเพาะลำไส้มีปัญหา การเผาผลาญอาหาร การย่อย การดูดซึมและการขับถ่ายไม่ดี และร่างกายอ่อนแอนี้ อาจจะสืบเนื่องมาจากโรคภัยไข้เจ็บ ไม่สบาย ผ่าตัด ได้รับอุบัติเหตุ หรือทำงาน ยกของหนัก ทำให้กระทบกระเทือนถึงบาดแผล

๔. กำลังปัญญาไม่ว่องไว หมายถึง สติปัญญาคิดอ่านไม่ดี ปฏิภาณไหวพริบไม่เร็ว ความคิดไม่ลุ่มลึกสมองทื่อ มึนงง ขี้เกียจคิด ไม่อยากใช้สมองคิด มีปัญหาเรื่องการเรียน เช่น **ไม่ชอบการศึกษาเล่าเรียน หัวไม่ให้ใจไม่รัก เรียนหนังสือไม่เก่ง เอาดีเรื่องการเรียนศึกษาไม่ได้** ทำให้การเรียนสะดุด เรียนไม่จบ เรียนจบแต่ทุลักทุเล ไม่มีพรสวรรค์ในเรื่องการศึกษาเล่าเรียน เมื่อถึงเวลาจะต้องใช้สมอง ความคิด สติปัญญา เช่น การสอบแข่งขัน ทดสอบความรู้เชาว์ปัญญา หรือสัมภาษณ์งาน มักจะมีเหตุทำให้เจ็บป่วยไข้ ไม่สบาย ปวดหัวตัวร้อน ไปไม่ทันเวลา ใช้สมองคิดอ่าน ใช้กำลังสติปัญญาไม่เต็มที่ ปฏิภาณไหวพริบไม่เฉียบคม เพราะถูกวิบากกรรมอันนี้ปิดกั้นเอาไว้

๕. เป็นคนหวาดกลัว วิตกกังวลมาก คนที่มีปกติฆ่าสัตว์ตัดชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งเคยฆ่ามนุษย์หรือบุคคลผู้ที่เคยทำแท้งหรือเคยไปเกี่ยวข้องกับการทำแท้งมา มักจะมีเหตุทำให้เป็นสะดุ้งกลัว ตกใจ กลัวผี กลัวความมืด หรือผู้ที่เคยฆ่า

คนมาก่อน จะเป็นคนคิดมาก หวาดกลัววิตกกังวลในความผิดจะมาถึงตัว กลัวทางการจับได้ กลัวติดคุก ทำให้ต้องหลบๆ ซ่อนๆ กลัวว่า ญาติพี่น้อง เพื่อนของคู่กรณีจะตามมาล้างแค้น หรือเกรงว่า จะมีปัญหาจะมาถึงครอบครัวตัวเองทำให้พ่อแม่ลูกเมียเดือดร้อน ทำให้กินไม่ได้นอนไม่หลับ เป็นประสาท เครียดจัด บางคนเป็นคนฆ่าสัตว์มามาก มักจะเป็นคนขี้ตกใจ หวาดกลัวง่าย ขวัญอ่อน บ้าจี้ กลัวผลบาปกรรมที่ตัวเองจะได้รับ คือ ตอนทำกลับกล้า แต่หลังทำแล้ว กลับกลัว ใจสะดุ้ง กระวนกระวาย คิดมาก ฟุ้งซ่าน ปลงไม่ตก ปล่อยวางไม่ได้ ไม่มีความสุข

๖.กล้าฆ่าตัวเองหรือ**ถูกฆ่าตาย** คือว่า คนที่ฆ่าสัตว์มามาก มักจะฆ่าตัวตาย ซึ่งเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น บางคนสูญเสียคนรัก แฟน/ลูก ทำให้เกิดเสียใจอย่างแรง หมดอาลัยตายอยากในชีวิต เผลอสติเลยคิดสั้น ฆ่าตัวเองตายตามก็มี หรือลูกบางคนโดนพ่อแม่ดุด่าว่าตำหนิด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วเสียใจ รับไม่ได้ ประชดชีวิตด้วยการฆ่าตัวตาย นี้เป็นผลมาจากกรรมเก่าในอดีตชาติ เพราะดูจากความรู้สึกของคนทั่วไปไม่น่าจะคิดสั้น แต่คนที่อยู่ในอารมณ์นั้นกลับกล้าทำ

ในกรณี ผู้ที่เคยฆ่าคน โดยเฉพาะฆ่าพ่อแม่ผู้บังเกิดเกล้าของตัวเอง เป็นหมอทำแท้งมาเยอะ มักจะถูกฆ่าตาย หรือบางคนเมื่อทำผิดมาแล้ว เกิดความวิตกกังวล คิดมาก กลุ้มอกกลุ้มใจ เครียดจัด มองไม่เห็นทางแก้ปัญหา นอนไม่

หลับ กินไม่ได้ จนทำให้เกิดประสาทหลอน ภาพหลอน หูแว่ว ได้ยินไปเองเหมือนคนจะมาฆ่า บอกให้ฆ่ากินยาตาย ยิงตัวตาย หรือกระโดดน้ำตายอย่างใดอย่างหนึ่ง สุดท้าย เมื่ออาการหนักเข้า ควบคุมตัวเองไม่ได้ เผลอตัวลืมสติ ก็ทำอัตวินิบาตกรรม คือฆ่าตัวตาย

อีกกรณีหนึ่งคือ **คนที่เป็นโรคเรื้อรัง รักษาไม่หาย สูญเสียเงินทองมากมาย** เกิดความท้อแท้ อยู่ไปก็เป็นภาระแก่คนอื่นและตัวเองก็ทำอะไรไม่ได้ จึงคิดสั้น ฆ่าตัวตาย ส่วนผู้ที่ถูกฆ่าตายนั้น เกิดจากเคยฆ่าคนหรือสัตว์ใหญ่มาก่อน เมื่อกรรมส่งผล ก็มักจะถูกฆ่าหรือโดนฆาตกรรม ซึ่ง**เป็นผลสืบเนื่องมาจากการฆ่าสัตว์ เหมือนกรณีของ**ภิกษุ ๕๐๐ รูปฆ่ากันตายและถูกฆ่าตาย เพราะวิบากกรรมเก่าส่งผล[๑๓] พระพุทธเจ้าทรงรู้ว่าวิบากกรรมเก่าของภิกษุเหล่านั้น จึงตรัสสอนอสุภกรรมฐาน แล้วทรงหลีกออกไปปลีกวิเวกเป็นเวลา ๑๕ วัน **เพราะทรงเห็นกรรมเก่าที่ไม่สามารถห้ามได้** เนื่องจากในอดีตชาติที่ผ่านมา ภิกษุเหล่านี้เกิดเป็นนายพรานเนื้อ รวมกลุ่มกันมีประมาณ ๕๐๐ คน พากันเอาตาข่ายล้อมป่า จับเนื้อและนกฆ่าเพื่อเลี้ยงชีพจนตลอดชีวิต หลังตายแล้ว ไปเกิดในนรก เมื่อหมดกรรมจากนรก มาเกิดเป็นมนุษย์ เพราะกุศลกรรมบางอย่างที่ตน

---

๑๓ **วิ.มหา.**(แปล) ๑/๑๓๘-๑๔๐ และอรรถกถา

ทำไว้ จึงได้บรรพชาและอุปสมบทในสำนักของพระผู้มีพระภาคเจ้า แต่เศษวิบากกรรมเก่าของพรานเนื้อเหล่านั้นที่ยังส่งผลไม่หมด ได้อำนวยผลทำให้ต้องมาฆ่าตัวเองตายและใช้ให้ผู้อื่นฆ่า”*

* ภิกษุที่ฆ่าตัวตายที่ปรากฏในพระสูตรมี ดังนี้ ๑.พระโคธิกะ ๒.พระวักกลิ ๓.พระฉันนะ เป็นผลสืบเนื่องมาจากวิบากกรรมจากการฆ่าสัตว์ ในคัมภีร์กล่าวว่า ก่อนสิ้นชีวิตภิกษุเหล่านี้ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ ประเภทสมสีสี คือ บรรลุธรรมพร้อมทั้งสิ้นกิเลส

สัง.สคา.(แปล) ๑๕/๒๐๕-๒๐๗ **โคธิกสูตร**

สัง.ข.(แปล) ๑๗/ ๑๕๗-๑๖๒ **วักกลิสูตร**

สัง.สฬา. (แปล) ๑๘/๘๐-๘๔ **ฉันนสูตร**

แต่ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น ท่านเหล่านี้ทั้งหมด หลังจากมรณภาพแล้ว ไปเกิดในนรกอเวจี เพราะคนที่จะบรรลุธรรมขั้นสูงสุดได้ จะต้องมีสติปัญญามาก จะไม่มีใครมีพฤติกรรมเช่นนี้แล้วบรรลุมรรคผลนิพพานได้ทั้งในสมัยพุทธกาลหรือปัจจุบัน ผู้ที่ได้บรรลุมรรคนิพพานมาในสมัยพระกัสสปะพุทธเจ้าหรือพระโคดมพุทธเจ้าทั้งหมดจะต้องอยู่ในอิริยาบถนั่งและหันหน้าไปทางทิศตะวันออก ก่อนรุ่งอรุณเท่านั้น ไม่มีใครได้บรรลุธรรมในอิริยาบถอื่นนอกจากนี้

-**หลวงพ่อเสือ** นิยตโพธิสัตว์แห่งดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๑๑ **ท่านฆฏิการพรหม** อรหันตสาวกแห่งอกนิฏฐาพรหมโลกสูงสุด

๗. โรคภัยเบียดเบียน

โรคบางอย่างเกิดจากกรรมเก่า คือ เกิดจากวิบากกรรมเบียดเบียนสัตว์ เมื่อกรรมนี้อำนวยผล จะเป็นเหตุนำมาซึ่งทุกขเวทนาอย่างใดอย่างหนึ่ง ทำให้ร่างกายไม่สบาย เจ็บป่วยตามสมควรแก่เหตุที่เคยทำเอาไว้ในอดีต ตามหลักธรรมที่ปรากฏในคัมภีร์พระไตรปิฎกและอรรถกถา **โรค**อันก่อให้เกิดทุกขเวทนานั้น มีสาเหตุ ดังนี้

- เกิดจากรับประทานอาหารไม่มีคุณภาพ[๑๔]
- เกิดจากน้ำดี เสลด ลม
- เกิดจากน้ำดี เสลดและลมทั้ง ๓ อย่างรวมกัน
- เกิดจากฤดู ร้อน-เย็นไม่สมดุล
- เกิดจากการบริหารกายไม่สม่ำเสมอ
- เกิดจากการถูกทำร้าย
- **เกิดจากผลกรรม** เช่น ผลจากการเบียดเบียนสัตว์และผลกรรมจาก**อริยุปวาทกรรม**[๑๕]

โรคที่เกิดจากสาเหตุต่างๆดังกล่าวข้างต้นนั้น เมื่อรู้สมุฏฐานที่แท้จริงแล้ว ก็สามารถเยียวยารักษาให้หายขาดได้ แต่โรคกรรม หรือโรคที่เกิดจากวิบากกรรม ไม่มียารักษา และไม่

---

[๑๔] มนุษย์ทั้งหลายบริโภคข้าวกล้าที่สุกไม่พร้อมกันย่อมมีอายุน้อย มีผิวพรรณไม่ดี มีกำลังไม่ดี และ**มีความเจ็บป่วยมาก** ดูเพิ่ม **อัง.จตุก.** (แปล) ๒๑/๑๑๔-๑๑๗ **อธัมมิกสูตร**

[๑๕] **อัง.เอกาทสก.** (แปล) ๒๔/๓๙๗ **พยสนสูตร**

มี**เครื่องป้องกัน**[๑๖] เพราะในขณะที่**กรรมส่งผล ใครๆ** หรือ**อำนาจแห่งฤทธิ์ใดๆ ก็ห้ามไม่อยู่ หยุดยั้งไม่ได้** จะต้องรอจนกว่าผลกรรมนั้นเบาบางลง แม้แต่พระพุทธองค์ก่อนเสด็จดับขันธปรินิพพาน ได้ประชวรถ่ายเป็นเลือด[๑๗] เพราะวิบากกรรมเคยเป็นหมอแล้วให้ยาถ่าย ทำให้ลูกเศรษฐีมีอาการตกเลือดอย่างหนัก พระองค์ ต้องเข้าสมาธิเพื่อบรรเทาทุกขเวทนานี้เป็นบางครั้ง แต่เมื่อกรรมนั้นยังไม่หมดสิ้น ส่งผลทำให้พระองค์ได้รับทุกขเวทนาอย่างหนักเช่นกัน

ดังนั้น โรคกรรม อาจจะเป็นโรคอะไร หรือโรคเกิดที่อวัยวะส่วนไหนของร่างกาย ก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับว่าเคยไปฆ่าและเบียดเบียนสัตว์ด้วยวิธีไหนมา เพราะเมื่อกรรมส่งผล จะเป็นไปตามเหตุที่เคยทำไว้ บางคนเป็นโรคลึกลับค้นหาสาเหตุ

---

๑๖ **สัง.สฬา.** (แปล)๑๘ /๓๐๑-๓๐๔ **สีวกสูตร** และอรรถกถา

การสวดปริตร โดยการสาธยายพุทธมนต์ในบทต่างๆ เพื่อป้องกันรักษาชีวิตให้ปลอดภัยจากอันตรายเช่น กรณีของ**อายุวัฒนกุมาร** อาจจะทำได้ แต่ถ้าในกรณีมีกิเลส กรรมและวิบากกรรมอย่างหนักมาขัดขวาง พระปริตรก็ช่วยไม่ได้ ไม่มีผลในการป้องกัน เช่น เรื่องนกยุงทองพระโพธิสัตว์ได้ติดบ่วงนายพราน แล้วเกิดความยินดีเนื่องจากได้ยินเสียงร้องนกยุงตัวเมีย ดูเพิ่มในธ.ป.(แปล) ๔/๑๗๖-๑๘๑ **เรื่องอายุวัฒนกุมาร**

ขุ.ชา. (แปล) ๒๗/๖๖-๖๗ **โมรชาดก**

๑๗ **ขุ.อป.**(แปล) ๓๒/๕๗๔-๕๗๖ พุทธาปทาน ชื่อ**ปุพพกัมมปิโลติ** และอรรถกถา

สาเหตุของโรคปักขันทิกาพาธ หรือถ่ายเป็นเลือดนี้ สืบเนื่องมาจากการอดอาหารเป็นเวลานานหลายสัปดาห์ และอย่างต่อเนื่อง ทำให้เลือดออกในกระเพาะอาหาร ในครั้งที่พระองค์ทรงทำทุกกรกิริยา บำเพ็ญตบะอย่างอุกกฤษฏ์ เมื่อวิบากกรรมได้โอกาส จึงส่งผลทำให้พระองค์เป็นโรคถ่ายเป็นเลือด-ข้อมูลจากอานันทเทพบุตร

ไม่เจอ* สภาพร่างกายดูเหมือนปกติ แต่เจ้าตัวมีความรู้สึกว่าไม่ปกติ แม้ไปตรวจด้วยเครื่องอุปกรณ์ทางการแพทย์แล้วก็ตาม ยังหาสาเหตุไม่เจอ รวมทั้งเหตุปัจจัยอื่นๆที่เอื้อต่อการไม่สามารถจะค้นหาสาเหตุได้ เป็นโรคเรื้อรัง รักษาไม่หาย แม้จะรักษาด้วยยาแผนปัจจุบัน อย่างดีที่สุด หรือดูแล บริหารร่างกายอย่างดี รับประทานอาหารมีคุณภาพอย่างดี ทำทุกอย่างดีหมด แต่ก็ทำได้แค่บรรเทา ไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ คือ เป็นๆหายๆ หายแล้วก็กลับมาเป็นอีก ไม่หายขาด

ส่วนโรคที่เกิดจากอาหารที่คุณภาพไม่ดี หรือที่ปนเปื้อนสารเคมี โรคเกิดจากมลพิษทางอากาศ หรือการบริหารร่างกายไม่ถูกสุขลักษณะ เมื่อรู้สาเหตุแล้ว รักษาง่าย ไม่นานก็หาย ไม่เหมือนโรคกรรม **เมื่อกรรมยังส่งผลอยู่ ต่อให้เป็นหมอเทวดา มียาวิเศษอย่างไร เก่งมาจากที่ไหน ก็ไม่มีทางรักษาโรคกรรมให้หายได้**[๑๘] **จนกว่าวิบากกรรมนั้นเริ่มเบาบาง** ในสมัยพุทธกาลพระอริยเจ้าทั้งหลาย เมื่อเกิดโรคกรรม ย่อมบรรเทาหรือเยียวยาโรคนี้ด้วยกำลังสมาธิภาวนา[๑๙]

เพราะฉะนั้น ผู้ที่ฆ่าสัตว์และเบียดเบียนสัตว์มามากและเป็นเวลายาวนาน **มักจะเป็นโรคลึกลับที่แพทย์ไม่อาจจะ**

---

* แท้ที่จริงแล้ว สาเหตุของโรคนั้นมี แต่หมอหรือเจ้าตัวในขณะนั้นยังไม่รู้สาเหตุ เนื่องจากยังไม่ปรากฏทางร่างกาย หรือเป็นเพราะวิบากกรรมปกปิดเอาไว้ทำให้ไม่รู้จริง

๑๘๑๘ **ขุ.ขุท.**(แปล)๒๕/๒๓ ,**ธ.ป.** (แปล) ๑/๑-๓๔ **เรื่องพระจักขุบาลเถระ**

๑๙ **ขุ.อุ.**(แปล) ๒๕/๒๐๙ **กัมมวิปากชสูตร**

วินิจฉัยได้ ตรวจหาสาเหตุไม่พบ มีอาการเรื้อรัง ไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ หรือมีโรคประจำตัว เป็นโรคกรรมพันธุ์ ผู้ที่มีวิบากกรรมหนัก อาจจะเป็นโรคประสาท มีอาการทางสมอง เป็นคนไม่เต็มบาท บางคนสามวันดีสี่วันไข้ มีโรคประจำตัว เป็นง่ายหายช้า เช่น เป็นโรคผิวหนัง สะเก็ดเงิน หูด หิด กลาก เกลื้อน โรคภูมิแพ้ต่างๆ แพ้ฝุ่นหรือละอองเกสรดอกไม้ แพ้อากาศ เป็นริดสีดวงทวาร มีอาการหอบหืด เป็นโรคไมเกรนปวดหัวข้างเดียว เป็นหวัดบ่อย เป็นโรคกระเพาะอาหาร หรือลำไส้ โรคคอพอก ต่อมทอนซิลอักเสบ เป็นเนื้องอก-ถุงน้ำ โรคหัวใจ โรคความดัน โรคเบาหวาน โรคเกี่ยวกับตับ/ไต โรคสมองฝ่อ ความจำเสื่อม โรคแพ้ภูมิต้านทานตัวเอง หรือเป็นโรคมะเร็ง **โดยเฉพาะโรคเอสด์และโรคมะเร็ง เป็นโรคที่เกิดจากวิบากกรรมแน่นอน*** ส่วนสาเหตุประกอบอื่นๆ มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาหาร สารพิษ สารเคมีเป็นต้นด้วยเช่นกัน

---

* **โรคร้ายแรง** ย่อมเกิดมาจากวิบากกรรมที่รุนแรง ไม่มีอกุศลกรรมใดที่จะมีโทษมากเป็นบาปมหันต์เท่ากับ**อริยุปวาทกรรม** เมื่อกรรมนี้ออกฤทธิ์ ส่งผล ย่อมทำให้บุคคลนั้น เกิดโรคร้าย ๒ ชนิดนี้ คือ **โรคเอดส์และโรคมะเร็ง** ส่วนสาเหตุประกอบอื่นๆ เช่น อาหาร สารเคมี เป็นต้น เป็นส่วนประกอบย่อย บุคคลผู้ที่มีความสุ่มเสี่ยงสูงที่จะเป็นโรคร้ายมักจะมีพฤติกรรมและลักษณะดังต่อไปนี้ ตุ๊ด กะเทย ทอม ดี้ เกย์ คนถนัดซ้าย ยิ้มหรือหัวเราะเห็นเหงือก พูดเสียงดัง ศีรษะล้าน ชอบกินอาหารเครื่องดื่มประเภทหวานๆมันๆ

-**หลวงพ่อเสือ**, **หมอชีวกโกมารภัจ**แห่งดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๑๑ **ท่านโทณพราหมณ์** อรหันตสาวกแห่งอกนิฏฐาพรหมโลก

๘. บริวารมีอันเป็นไป

สำหรับคนที่มีอาชีพเกี่ยวกับการฆ่า การเบียดเบียนสัตว์ เช่น มือปืนรับจ้าง หมอทำแท้งเถื่อน นายฮ้อย ชาวประมง พ่อค้าแม่ค้าสัตว์น้อยใหญ่ทั้งหลาย เลี้ยงหมูไว้ขาย เลี้ยงกุ้ง เลี้ยงปลา เลี้ยงกบไว้สำหรับขายส่ง[๒๐] เปิดโรงงานฆ่าสัตว์ หรือคนที่รับจ้างฆ่าวัว ฆ่าควาย หรือคนที่จับสัตว์ป่ามาขาย คนที่ใช้เบ็ดตกปลา กบ เขียด คนที่รับจ้างสนตระพายควาย ตอนหรือทำหมันวัว/ควาย หรือสุนัข/แมว เป็นต้น ถ้ามีปกติทำกรรมชนิดนั้นมามาก และเป็นเวลานาน **หากเจ้าตัวยังไม่ได้รับผลกรรมโดยตรง เคราะห์ร้ายภัยพิบัติ จะเกิดกับลูก/เมียคนภายในครอบครัว**หรือ**เกิดกับญาติพี่น้องคนใดคนหนึ่ง** ทำให้เขาเหล่านั้นเกิดมาขี้โรค เกิดมาพิการ ปากแหว่ง เพดานโหว่ หรือได้รับอุบัติเหตุทำให้พิการอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย หรือถึงแก่ชีวิต*

---

[๒๐] มีข้อสังเกตอย่างหนึ่ง **สำหรับผู้ทำอาชีพเกี่ยวกับการค้าขายสิ่งมีชีวิต** มักมีเหตุทำให้ลูกหลานของตนไม่มีคุณค่า ไม่มีราคา ไม่ได้ค่าสินสอดหรือได้น้อยกว่าที่ควร และมักมีเหตุไปเกี่ยวกับอาชีพขายบริการทางเพศ-**ผู้เรียบเรียง**

* แต่ไม่ได้หมายความว่า กรรมของพ่อแม่ไปตกอยู่ที่ลูกหรือลูกต้องมารับเคราะห์กรรมที่พ่อแม่ทำไว้ แต่หมายความว่า ลูกหรือญาติพี่น้องผู้เป็นบริวารเหล่านั้น คนใดคนหนึ่งเคยทำ (บาป)กรรมร่วมกันมาหรือมีกรรมชนิดเดียวกัน จึงได้ดึงดูดให้มาเกิดในครอบครัวเดียวกัน เกิดมาเป็นพี่น้องกันเพื่อจะได้มาพบเห็นมารับรู้ ได้มาประสบรับผิดชอบกับผลกรรมที่เคยทำร่วมกันมาอย่างปฏิเสธไม่ได้

๙. อายุสั้น*

ผลกรรมอย่างเบาที่สุด หรือเศษกรรมจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต จะทำให้อายุสั้น กล่าวคือ ต้องมาสิ้นชีวิตตั้งแต่อายุยังน้อย เช่น ถูกทำแท้ง ตายตั้งแต่ยังไม่ได้มีโอกาสลืมตามาดูโลก หรือตายยังไม่ถึงอายุขัยกำหนด ตายเนื่องจากเป็นโรคร้าย ประสบอุบัติเหตุ ถูกฆาตกรรม หรือตายก่อนวัยอันสมควร ยังไม่ถึงอายุขัยด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง

---

* กรรมที่ทำให้คนหรือสัตว์อายุสั้น ตายเร็ว หรือเสียชีวิตก่อนอายุขัย ก่อนวัยอันสมควร เกิดจากผลกรรม ดังนี้ **๑.ปาณาติบาต** การฆ่าสัตว์ตัดชีวิต โดยเฉพาะการทำลายพระพุทธรูป การฆ่าพระอริยเจ้า การฆ่ามารดาและบิดาผู้ให้กำเนิด **๒.อริยุปวาท** การคิดและพูดตำหนิพระอริยเจ้าหรือการปฏิบัติผิดต่อพระพุทธรูป เช่น วาด/เขียน ปั้น ปั๊ม หล่อ แกะสลัก ปลุกเสก การค้าขายพระพุทธรูป การตั้งพระพุทธรูปผิดทิศทาง วางพระพุทธรูปในสถานที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม การปฏิบัติผิดต่อพระธรรมวินัยโดยการตัดต่อ แต่งเติม เพิ่มหรือถอดถอนพุทธบัญญัติ สอนธรรมผิดเพี้ยนจากพุทธพจน์โดยเฉพาะเรื่องการบรรลุมรรคผลนิพพานในยุคปัจจุบัน ค้าขายธรรมะทุกรูปแบบในเชิงพาณิชย์ การกล่าวตู่เรื่องพระธาตุและรอยพระบาท ตลอดถึงการคิดไม่ดี การด่าว่า พูดตำหนิติเตียนพระโพธิสัตว์ผู้มีคุณธรรมสูง และบิดามารดาผู้ให้กำเนิด ๓.**การประพฤติผิดในกาม**

ดูเพิ่มเติมใน **ม.อุ.** (แปล)๑๔/๓๔๙-๓๕๖ **จูฬกัมมวิภังคสูตร**,
อัง.อัฏฐก. (แปล) ๒๓/๓๐๑-๓๐๒ **ทุจจริตวิปากสูตร**(สัพพลหุสสูตร)
อัง.จตุกก. (แปล) ๒๑/๔ **โกกาลิกสูตร**
อัง.เอกาทส. (แปล) ๒๔/๓๙๗-๓๙๘ **พยสนสูตร**
อัง.ทสก. (แปล) ๒๔/๑๙๙ **อักโกสกสูตร**
ขุ.ขุท.(แปล) ๒๕/๗๔-๗๕ **เรื่องพระมหาโมคคัลลานเถระ**
ขุ.ทสก.(แปล) ๒๗/๓๓๘-๓๓๙ **มหาธัมมปาลชาดก**

บุคคลผู้ที่ทำการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมามาก และเป็นเวลายาวนานพอสมควร เมื่อบาปกรรมมีความเข้มข้นรุนแรง สามารถส่งผลให้ผู้ฆ่ามีอันเป็นไปและได้รับโทษภัยเช่นนั้น ส่วนจะส่งผลมากมากหรือน้อย รุนแรงหรือเบาบาง จะกินเวลาสั้นหรือยาวนานขึ้นอยู่กับเงื่อนไข เหตุปัจจัยและตัวเจตนาของผู้ฆ่าเอง

บุคคลผู้ที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเหมือนกัน แต่ได้ทำความดีหลายอย่างในเวลาเดียวกัน เช่น ได้ถวายยารักษาโรคแก่นักบวช พระภิกษุสามเณร หรือบุคคลผู้ต้องการยา บริจาคเงินสร้างห้องสุขา สถานีอนามัยหรือโรงพยาบาล ได้ให้อภัยทานปล่อยสัตว์ ให้ได้รับอิสรภาพและรักษาศีล ปฏิบัติธรรมตามโอกาสอันสมควร แต่อีกคนไม่ได้ทำความดีอย่างอื่นเพิ่มเลย ผลกรรมที่ตามมา ย่อมแตกต่างกัน แม้จะทำกรรมชนิดเดียวกัน แต่ให้ผลแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและเหตุปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวเนื่อง[๒๑]

---

[๒๑] เทียบเคียงใน **อัง.ติก.** (แปล) ๒๐/๓๓๖-๓๔๐ **โลณผลสูตร**

หลักธรรมคำสอนข้างต้นนี้ เป็นส่วนหนึ่งที่ท่านนำมาบรรยายให้ญาติโยมฟังตลอดเวลา ๕ ปีกว่า ส่วนตัวข้าพเจ้าเองทั้งได้ยินได้ฟังที่ท่านโทรศัพท์มาสอนส่วนตัวและได้รับฟังพร้อมกับญาติธรรมคนอื่นด้วย ข้าพเจ้าได้น้อมรับฟังด้วยความศรัทธาเลื่อมใส พร้อมทั้งเห็นด้วยว่า "ทุกอย่างที่ท่านกล่าวมาก็เป็นจริงตามนั้น โต้แย้งไม่ได้ว่าไม่เป็นจริง เพราะมีหลายเรื่องที่ข้าพเจ้าเคยมีประสบการณ์กับตัวเองมาโดยตรงและเคยได้เห็นได้ยินได้ฟังคนอื่นมาด้วยทุกอย่างก็เป็นไปตามกฎแห่งกรรม ทำอะไรก็คงได้อย่างนั้น" แต่ถึงกระนั้น ยังมองไม่เห็นว่า "ถ้าเราหยุดการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตแล้ว ครอบครัวจะเอาอะไรกิน"

เมื่อมองไม่เห็นทางออกและยังไม่มีทางเลือกอื่น จึงไม่สามารถทำตามหลักการที่พระน้องชายแนะนำสั่งสอนมา เพียงแค่เห็นว่า "ถ้าใครทำได้ก็เป็นการดี ขออนุโมทนาสาธุด้วย" แต่ตอนนี้ เราเองยังทำตามไม่ได้ทั้งหมด เพราะยังจำเป็นต้องฆ่าสัตว์เพื่อดำรงชีพอยู่

ในช่วงนั้น ท่านโทรศัพท์มาสอบถาม พูดคุยเรื่องธรรมะและความเป็นไปอยู่เรื่อยๆ จึงรับสารภาพไปว่า "ยังฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอยู่บ้าง แต่ไม่มากเหมือนเมื่อก่อน" สุดท้าย พระท่านคงมองเห็นว่า เห็นทีโยมพี่คนนี้คงเลิกยาก จึงต้องลงทุนจ้างให้หยุด และได้ส่งจตุปัจจัยจำนวนหนึ่งให้เป็นค่ากับข้าว โดยมีเงื่อนไขว่า จะต้องไม่ไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเหมือนเดิม เมื่อพระมา

โปรด มาขอบิณฑบาต บอกให้หยุดฆ่าสัตว์และจ้างให้เลิกฆ่าด้วย ทางโยมก็ไม่มีคำแก้ตัว จึงต้องรับปากว่า จะขอลดละในเรื่องนี้ให้ได้ พอปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ในช่วงนี้ แทบจะไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตแล้ว แต่ก็มีการเผลอสติฆ่ามาทำเป็นอาหารบ้าง แต่ก็น้อยมาก ในปีพ.ศ. ๒๕๕๐ ข้าพเจ้าเลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิตนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา และไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอีกเลย หากมีความจำเป็นต้องใช้เนื้อ หรือปลามาทำอาหารเพื่อครอบครัวบางครั้ง เพียงไปซื้อหาเอาตามที่เขาขายตามท้องตลาดและที่มันตายแล้วเท่านั้น ไม่ได้สั่งจองไว้ก่อนล่วงหน้า และไม่ลงมือฆ่าเอง ไม่ได้สั่งให้คนอื่นฆ่าเพื่อตัวเอง ไม่ยินดีในการฆ่าและไม่สรรเสริญส่งเสริมสนับสนุนการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น และพร้อมกันนี้ ข้าพเจ้าทั้งสามีและลูกๆ พากันงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หาทางช่วยเหลือเยียวยารักษาสัตว์ที่ได้รับบาดเจ็บหรือพิการให้ปลอดภัย และบอกลูกสอนหลานให้หมั่นตั้งตนอยู่ในเบญจศีล อย่าได้ทำให้คนและสัตว์อื่นได้รับความเดือนร้อน เพราะ**กฎแห่งการฆ่า ย่อมได้รับการฆ่าตอบ กฎแห่งการเบียดเบียน ย่อมได้รับการเบียดเบียนตอบเช่นกัน** เพราะฉะนั้น โปรดอย่าได้ฆ่าและเบียดเบียนสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง เพราะเรารักสุขเกลียดกลัวความทุกข์อย่างไร สัตว์อื่นก็รักสุขเกลียดกลัวความทุกข์ฉันนั้นเหมือนกัน

ฆ่าสัตว์นั้น..ตายตกนรก

พราหมณ์ชื่อว่า**ชาณุสโสณิ** ได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า "ท่านพระโคดม เชื่อว่าทานนี้ต้องสำเร็จแก่ญาติสาโลหิตผู้ล่วงลับไปแล้ว ขอญาติสาโลหิตผู้ล่วงลับไปแล้ว จงบริโภคทานนี้ ท่านพระโคดม ทานนั้น ย่อมสำเร็จแก่ญาติสาโลหิตผู้ล่วงลับไปแล้วบ้างหรือ ญาติสาโลหิตผู้ล่วงลับไปแล้วเหล่านั้น จะได้บริโภคทานนั้นบ้างหรือ"

พระผู้มีพระภาคตรัสตอบว่า "พราหมณ์ ทานนั้นย่อมสำเร็จในเมื่อมีโอกาสอันเหมาะสมเท่านั้น ไม่สำเร็จในเมื่อโอกาสไม่เหมาะสม"

ชาณุสโสณิพราหมณ์ทูลถามว่า "ท่านพระโคดม โอกาสอันเหมาะสมเป็นอย่างไร และโอกาสอันไม่เหมาะสมเป็นอย่างไร"

พระผู้มีพระภาคตรัสตอบว่า "พราหมณ์ บุคคลบางคนในโลกนี้ **เป็นผู้ฆ่าสัตว์...** หลังจากตายแล้ว เขาย่อมไปเกิดในนรก เลี้ยงอัตภาพในนรกนั้น ดำรงอยู่ในนรกนั้นด้วยอาหารของสัตว์นรก(กรรมที่สัตว์เสวยในนรกนั้น)พราหมณ์ ภูมิที่ทานไม่สำเร็จแก่สัตว์ผู้ดำรงอยู่ นี้แลเป็นโอกาสอันไม่เหมาะสม..."

ชาณุสโสณีสูตร

อัง.ทสก.(แปล) ๒๔/๓๒๕-๓๒๙

๓.เมื่อหยุดฆ่า จึงหันหน้าเข้าหาธรรม

การดำรงชีวิตของข้าพเจ้าและครอบครัว หลังจากหยุดฆ่าสัตว์ตัดชีวิตแล้ว ได้หันมาปลูกผักสวนครัวแบบเกษตรอินทรีย์ ไม่ใช้ปุ๋ยเคมี ไม่รับประทานข้าวเหนียว แต่รับประทานข้าวกล้อง เน้นอาหารสดใหม่ ไม่ปรุงแต่งรสชาติมาก ไม่รับประทานอาหารที่ย่อยยากประเภทเนื้อสัตว์ หยุดใส่ผงชูรสและลดละเครื่องดื่มที่หวานๆทุกประเภท สวดมนต์ไหว้พระ ฝึกจิตภาวนา เข้านอนประมาณ ๓ ทุ่ม ระลึกถึงพระรัตนตรัยก่อนหลับ ตื่นนอนประมาณตี ๕ ดื่มน้ำให้พอเพียงกับความต้องการของร่างกาย ทำดีท๊อกซ์ทุกวันเพื่อไม่ให้ลำไส้สกปรก

เมื่อว่างจากภารกิจการงาน ข้าพเจ้า จะหยิบหนังสือธรรมะที่พระน้องชายส่งมาให้ขึ้นมาอ่าน เช่น เรื่อง**ปาณาติบาต ผลกรรมจากการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์, เรื่องอริยุปวาท เล่ม ๑-๒ ผลกรรมจากการล่วงเกินพ่อแม่และการปฏิบัติผิดต่อพระอริยเจ้า เรื่องฉลาดในการตั้งจิตอธิษฐาน, เรื่องเห็นทุกข์ จึงเห็นธรรม และเรื่องถนนแห่งชีวิต ๗ สาย** เป็นต้น เมื่ออ่านเสร็จแต่ละตอน จะนำข้อธรรมเหล่านั้นมาใคร่ครวญพิจารณากลับไปกลับมา เพื่อความเข้าใจในกฎแห่งกรรมมากขึ้น

จากการดำรงชีวิตด้วยความเรียบง่ายตามธรรมชาติผสมผสานกับพุทธวิถีแบบนี้ ทำให้คุณภาพชีวิตของข้าพเจ้าและครอบครัวมีความสุขและความอบอุ่นมากขึ้น

๔.วิบากกรรมเก่าส่งผล

กรรมในพระพุทธศาสนา แบ่งออกเป็น ๒ ทาง คือ ทางกาย เรียกว่า **กายกรรม** ทางวาจา เรียกว่า **วจีกรรม**และทางใจ ทางด้านความคิด เรียกว่า **มโนกรรม** สำหรับคุณภาพของกรรม แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ ประการแรกเป็น**กุศลกรรม** เป็นการกระทำฝ่ายดี เป็นบุญ เป็นประโยชน์เกื้อกูลต่อชีวิต ประการที่สอง เป็น**อกุศลกรรม** เป็นการกระทำฝ่ายชั่ว เป็นบาป มีโทษ มีผลเป็นทุกข์ตามมา เรื่องกรรมดีหรือกุศลกรรม เกิดจากคุณธรรมภายใน เช่น **ศรัทธา ศีล สติ เมตตา กรุณา สมาธิ ปัญญา** ส่วนกรรมชั่วหรืออกุศลกรรม เกิดจาก**กิเลสตัณหา ความโลภ ความโกรธและความหลงผิด**

การฆ่าและเบียดเบียนสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงที่ข้าพเจ้าเคยทำมาในอดีตนั้น จัดเป็นบาป**อกุศลกรรม เป็นกรรมดำ**[๒๒] มีผลเป็นทุกข์เดือดร้อน ทำให้เกิดความทุกข์กายทุกข์ใจ อาจจะให้ผลทั้งในชาติปัจจุบัน อนาคตชาติหรือในภพชาติต่อๆไป ดังนั้น บุคคลใดได้สร้างเหตุไม่ดีเอาไว้หรือได้ทำบาปกรรมเอาไว้ เขาผู้นั้นจะต้องได้รับผลกรรมนั้น โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้

---

[๒๒] “...บุคคลบางคนในโลกนี้ ปรุงแต่งกายสังขารที่มีความเบียดเบียน ปรุงแต่งวจีสังขารที่มีความเบียดเบียน และปรุงแต่งมโนสังขารที่มีความเบียดเบียน เขาครั้นปรุงแต่งแล้วย่อมเข้าถึงโลกที่มีความเบียดเบียน ผัสสะที่มีความเบียดเบียน ย่อมถูกต้องบุคคลผู้เข้าถึงโลกที่มีความเบียดเบียนนั้น เขาถูกผัสสะที่มีความเบียดเบียน กระทบเข้าย่อมเสวยเวทนาที่มีความเบียดเบียน เป็นทุกข์โดยส่วนเดียวเหมือนพวกสัตว์นรก...”
อัง.จตุกก.(แปล) ๒๑/๓๔๘-๓๕๐ **โสณกายนสูตร**

ส่วนจะหนักหรือเบา มากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยและเงื่อนไขในปัจจุบัน

ข้าพเจ้าจะเล่าประสบการณ์ที่เกิดจากผลกรรมการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์ ซึ่งได้ประสพสัมผัสมาด้วยตัวเองจากประสบการณ์ตรงในชีวิตจริง โดยไม่ได้เกิดมาจากอุปาทาน ไม่ได้คิดปรุงแต่งไปเอง และไม่ได้แต่งเติมเพิ่มสีสันให้ดูน่าเชื่อถือ เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจแก่ผู้ที่คิดจะฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หรือผู้มีส่วนในการส่งเสริมสนับสนุนในกิจกรรมนี้ว่า คุณกำลังคิดผิดที่จะทำเช่นนั้น และไม่คุ้มกับผลกรรมที่ตามมา พร้อมกันนี้ผู้อ่านที่มีโยนิโสมนสิการจะได้ข้อคิด หรือคิดได้ นำไปเป็นคติเตือนใจให้กับตนเองหรือเอาไว้สอนลูก บอกหลาน ณ บัดนี้

๔.๑ เกือบจมน้ำตาย

ในปี ๒๕๒๓ ข้าพเจ้าอยู่ในช่วงวัยรุ่นอายุ ๑๕ ปี ไปเล่นน้ำที่ห้วยบริเวณที่นาของพี่ติ่ม ซึ่งเป็นคนบ้านหนองมะเกลือกับเพื่อนๆหลายคน ในเย็นวันนั้น คิดอยากจะหัดว่ายน้ำขึ้นมา โดยจะว่ายจากฝั่งหนึ่งไปอีกฝั่งหนึ่ง ซึ่งมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อคำใบกำลังรอรับอีกฝั่ง **ขณะที่กำลังว่ายน้ำไปถึงบริเวณกลางห้วยซึ่งเป็นช่วงน้ำลึก เกิดอาการผิดปกติ เมื่อยหล้า หมดแรง ขณะนั้นเท้าหยั่งไม่ถึงพื้นดิน ประกอบกับว่ายน้ำยังไม่แข็งเต็มที่ จึงจมลงไปในน้ำ สำลักน้ำ ๓ อึก แต่โชคดีที่มีน้องชาย**(สด)**ช่วยดึงผมขึ้นมาไว้ทัน* จึงรอดพ้นจากการจมน้ำตายในวันนั้น**

ถ้าวิเคราะห์ตามหลักกรรมและวิบากกรรม คือเหตุที่ทำไว้และผลที่ตามมา มีความเป็นไปได้ว่า ข้าพเจ้าเคยฆ่าและเบียดเบียนสัตว์ด้วยน้ำ[๒๓] ซึ่งบาปที่เคยทำในอดีต มีดังนี้

---

*หนี้บุญคุณที่เคยติดค้างไว้กับน้องชายคนนี้ ข้าพเจ้าได้ตอบแทนหมดสิ้นแล้ว เมื่อปี ๒๕๕๙ ด้วยการช่วยเลี้ยงหลาน เอฟ เป็นเวลาหลายเดือน

[๒๓] “ภิกษุทั้งหลาย เหตุให้เกิดกรรม ๓ ประการนี้ คือ ๑. โลภะ (ความอยากได้) ๒. โทสะ (ความคิดประทุษร้าย) ๓. โมหะ (ความหลง) กรรมที่เกิดจากโลภะ โทสะ โมหะ ย่อมให้ผลในที่ซึ่งอัตภาพของเขาเกิด บุคคลต้องเสวยผลกรรมนั้นในขันธ์ที่กรรมนั้นให้ผลในปัจจุบัน (ปัจจุบันชาติ) ในลำดับที่เกิด(อนาคตชาติ) หรือในระยะต่อไป(ชาติต่อๆไป) เปรียบเหมือนเมล็ดพืชที่ไม่แตกหัก ไม่เสียหาย ไม่ถูกลมและแดดกระทบมีแก่นใน ถูกเก็บไว้อย่างดี ถูกหว่านลงบนพื้นดินที่เตรียมไว้ดี ในนาดี และฝนก็ตกดีเมล็ดพืชที่ฝนตกรดอย่างนั้น ย่อมถึงความเจริญงอกงาม ไพบูลย์...” **อัง.ติก.** (แปล) ๒๐/๑๘๖-๑๘๘

• ดักปลาด้วยอวน เพราะว่า ในบางครั้งเคยใช้อวน (ภาษาอีสานเรียกว่ามอง)ดักปลา และปลาที่ติดอวน บางตัวสำลักน้ำตาย

• แหย่ไข่มดแดง กรรมนี้สืบเนื่องเกี่ยวกับเคยใช้ตระกร้าไปแหย่ไข่มดแดงที่มันทำรังบนต้นไม้ เพราะเมื่อแหย่ได้แล้วต้องเคาะไข่มดแดง รวมทั้งตัวมดแดงพวงด้วยตัวอ่อนและมดนางพญา(ราชินีมดหรือแม่เป้ง)ลงในถังน้ำ และใช้มือกวนให้มดแดงจมน้ำ เพื่อจะเอาแต่ไข่ของมัน ด้วยกรรมวิธีนี้ ทำให้มดแดงจมน้ำตาย

• ทำแมลงให้จมน้ำตาย มีหลายสิบครั้งที่ข้าพเจ้าไปจับแมงกุดจี่-แมงอีนูน ก่อนจะนำปรุงเป็นอาหาร ต้องนำมาแช่น้ำให้มันสะอาดก่อน มีบางตัวที่สำลักน้ำตาย จมน้ำตาย ก่อนที่จะมาคั่วเป็นอาหาร

• เคยเทน้ำกรอกรูหนู หรือ จิ้งโกร่ง (จิ๊โป่ม) จิ้งหรีดและมีบางครั้งมีการดักปลาด้วยตาข่าย ทำให้ปลาจมน้ำตาย

๔.๒ ปวด-มึนศีรษะ ๒๐ กว่าปี

ประมาณต้นปี ๒๕๒๙ ข้าพเจ้ามีอาการปวดหน่วงที่บริเวณท้ายทอย มีอาการมึนงง วิงเวียนศีรษะและแขนซ้ายมีอาการชา โดยเฉพาะชาที่นิ้วกลางอยู่เป็นประจำและเริ่มเป็นหนักขึ้นเรื่อยๆ **เป็นระยะเวลา ๒๐ กว่าปี** เพราะไม่รู้วิธีแก้ไข เนื่องจากมันเป็นๆหายๆ จึงปล่อยเลยตามเลย จนย่างเข้าปี พ.ศ. ๒๕๔๘ **บาปกรรมเริ่มคลายตัว บุญกุศลเริ่มส่งผล** ขณะที่พระน้องชายโทรศัพท์มาพูดคุยธรรม วิเคราะห์เรื่องเวรกรรม จึงเล่าอาการปวดและวิงเวียนศีรษะให้ท่านฟัง แล้วนึกเรื่องนี้ขึ้นมาได้ พระท่านจึงบอกวิธีการแก้ไขว่า หลังสวดมนต์ไหว้พระแล้ว ทำจิตให้สงบเป็นสมาธิ แล้วแผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรที่เคยทำไว้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อ พอนึกเรื่องเวรกรรมออกว่า เคยไปทำอะไรไว้ อาการปวด มึนงง วิงเวียนศีรษะก็คลายออกและต่อมาไม่นานก็หายเป็นปกติ บาปกรรมที่เคยทำมาในอดีต มีดังนี้

- **ใช้ด้ายผูกคอแมลงกว่าง** คือว่า ตอนที่ลูกสาวคนโต (แม็ก)ยังเล็กอยู่ ข้าพเจ้าไม่รู้จะทำอะไรให้ลูกเล่นสนุกคลายเหงา มองเห็น**แมลงกว่าง**(แมงคาม)ซึ่งเกาะอยู่ตามต้นสะแก จึงจับมาใช้ด้ายผูกที่คอมันแล้วแกว่งไปมาให้มันบินเพื่อให้ลูกได้หัวเราะ สมัยนั้น ชีวิตจิตใจยังมืดบอด ยังไม่รู้เรื่องเวรกรรมอะไรมากมาย ใครจะรู้ว่า **เราสนุกแต่แมลงกว่างมันทุกข์ขนาด**

หนัก เป็นการแสวงหาความสุขบนความทุกข์ของสัตว์อื่น โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เมื่อ**ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นจึงถึงตัว** แม้ลูกสาวคนนี้ ในอดีตเคยป่วยเป็นโรคเนื้องอกในสมอง[๒๔] มีอาการปวดศีรษะ เป็นเวลาหลายปีเหมือนกันจึงหายขาด ซึ่งต้องทำความดีหลายอย่าง เช่น ขอขมาโทษพ่อแม่และตายาย ระลึกกรรมที่เคยเบียดเบียนสัตว์ให้ออก สำนึกผิดและไม่คิดจะทำอีก ช่วยให้สัตว์รอดพ้นจากความตาย อุทิศบุญและแผ่เมตตาให้สัตว์นั้น และงดเครื่องดื่มที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ไม่นอนดึก และทำดีท๊อกซ์อย่างต่อเนื่อง

• **จับตั๊กแตนใส่ถุงไม่มีอากาศหายใจ** มีบางครั้งต้องไปจับตั๊กแตนมาคั่วหรือทอดเป็นอาหาร ตามประสาของคนชนบท ตั๊กแตนหลายสิบตัว ถูกจับยัดเข้าไปในถุงก๊อบแก๊บ ซึ่งมีอ๊อกซิเจนน้อย แมลงเหล่านั้น ต้องตกอยู่ในสภาพมึนงง เพราะขาดอากาศหายใจ บางตัวก็สิ้นใจตาย อาการมึนงงศีรษะที่เกิดกับข้าพเจ้า ไม่ต่างอะไรกับตั๊กแตนเหล่านั้น เพราะทำบาปกรรมก่อให้เกิดทุกขเวทนาแก่สัตว์ใด เมื่อกรรมส่งผล คนนั้น จะต้องได้รับความทุกข์เวทนาอย่างนั้นเช่นกัน

---

[๒๔] บุคคลที่มีพฤติกรรม ดังนี้ ย่อมมีส่วนแห่งบาปเช่นกัน คือ ๑. ตนเองเป็นผู้ฆ่าสัตว์ ๒. ชักชวนผู้อื่นให้ฆ่าสัตว์ ๓. เป็นผู้พอใจการฆ่าสัตว์ ๔. กล่าวสรรเสริญการฆ่าสัตว์
อังคุตตรนิกาย จตุกก.(แปล) ๒๑/๓๘๑ **ปาณาติปาตีสูตร**
ปราณี น้องสาวข้าพเจ้าคนหนึ่ง เคยใช้เชือกผูกคอกิ้งก่าให้ลูกชายลากไปมาเพื่อเล่นสนุก ส่งผลทำให้ลูกชายคนนั้น มีอาการหอบหืดหายใจไม่สะดวก เป็นระยะเวลา ๘-๙ ปี

• ช้อนลูกอ๊อดและแมลงต่างๆด้วยสวิง

เมื่อถึงคราวหน้าฝน ทำนา กบเขียดชุกชุมมากเป็นกรณีพิเศษ ข้าพเจ้าต้องมีรายการเอาสวิงไปช้อนลูกอ๊อด (ฮวก ลูกกบ-เขียด) แมลงตับเต่า(เป็นแมลงปีกแข็ง ตัวสีดำเรียบเป็นมัน) แมงก้องแขน(ลูกแมลงปอนักล่า) แมงระงำ(ตัวอ่อนของแมลงปอทั่วไป)แมงเหนี่ยว(ตัวอ่อนของแมลงปอเข็ม) ตามร่องน้ำในบริเวณคันนา หรือตามห้วย หนอง เป็นต้น เพื่อนำมาเป็นอาหาร ทำอยู่เช่นนี้ตั้งแต่เล็กจนโตเป็นผู้ใหญ่ การใช้สวิงช้อนลูกอ๊อดและแมลงเหล่านั้นไปมา ทำให้พวกสัตว์มันมึนงงเกิดอาการวิงเวียนเหมือนอาการทุกขเวทนาที่เกิดกับข้าพเจ้า

ในปีพ.ศ. ๒๕๔๖ ช่วงเดือนกันยายน ขณะที่ไปเกี่ยวหญ้าบนคันนาของตัวเองเพื่อนำมาเป็นอาหารให้วัว-ควายกิน เกิดอาการเป็นลม วูบแบบฉับพลันไม่รู้ตัว **นอนสลบบนคันนานานกว่า ๓-๔ ชั่วโมง** พอโดนแสงแดดเผาจนรู้สึกตัวขึ้นมา ทำให้ข้าพเจ้าตกใจมากว่า ถ้าหากตกลงไปในน้ำโดยไม่มีใครรู้ใครเห็น อาจจะเสียชีวิตได้ ต่อมาภายหลัง ถึงระลึกกรรมออกว่า เกิดมาจากผลกรรมที่เคยทำไว้กับสัตว์เหล่านั้นในอดีตบวกกับการกินผิดโดยเฉพาะ ข้าพเจ้าชอบดื่มน้ำตาลสด และวันนั้นอาจจะดื่มน้ำน้อยด้วย ทำให้เลือดเหนียวหนืดข้น ไปเลี้ยงหัวใจไม่พอ จึงเป็นลมหน้ามืด

๔.๓ ปวดท้อง-ปัสสาวะไม่ออก

ขณะที่อุ้มท้องลูกสาวคนโต ก่อนจะถึงเวลาคลอดหนึ่งวัน ทำให้ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัสอย่างบอกไม่ถูกว่า มันเจ็บปวดแค่ไหน เนื่องจากไม่สามารถปัสสาวะได้ คือ ฉี่ไม่ออก **เป็นเวลา ๑๒ ชั่วโมง** คือตั้งแต่บ่ายโมงจนถึง ๖ ทุ่ม และ**ยังหายใจไม่สะดวกอีกด้วย** ทั้งนี้เพราะในช่องท้องเหมือนกับเด็กทารกดันขึ้น

หลังจากได้มาศึกษาธรรมะเข้มข้นมากขึ้น จึงระลึกถึงเรื่องราวในอดีตได้ว่า **การที่เราได้รับทุกข์เวทนาอย่างนั้น ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ มันมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับวิบากกรรมอย่างยิ่ง** นั่นคือ ในอดีต หลังจากใช้สวิงไปช้อนลูกอ๊อด(ฮวก)ได้แล้ว ก็บีบท้องเพื่อเอาขี้ออก ล้างน้ำให้สะอาดแล้วค่อยนำไปปรุงเป็นอาหาร ข้าพเจ้าทำอย่างนี้นับร้อยนับพันตัว อีกทั้งก่อนจะต้มหรือแกงปลา ขณะที่ปลาหรือกบเขียด ยังไม่ตายสนิท หลายครั้งเคยใช้มีดผ่าท้องกบ-เขียด หรือปลาเหล่านั้น พวกมันคงได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานอย่างมาก เหมือนอาการกรรมที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าในวันนั้น สอดคล้องกับหลักธรรมที่ว่า **“การประทุษร้ายต่อคนหรือสัตว์ผู้ไม่มีความผิด ย่อมทำให้มีอันเป็นไปไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งในบรรดา ๑๐ ข้อเช่น ได้รับ**

ทุกขเวทนาอย่างหนัก"[๒๕] เป็นต้น ส่วนคุณแม่ของข้าพเจ้า ท่านก็เคยบีบท้องลูกอ๊อดมามากเช่นกัน

เมื่อวิบากกรรมนี้ส่งผล ทำให้บริวารคือลูกหลานมีอันเป็นไปและตัวท่านเองมักมีปัญหาเรื่องบริเวณท้อง มดลูก ทำให้**มดลูกอ่อนแอ แท้งลูกง่าย** เพราะแม่นางมีลูกทั้งหมด ๑๐ คน แต่เกิดการแท้งไปในขณะที่ตั้งครรภ์ประมาณ เดือนกว่าๆ ๓ ครั้ง และมีลูกผู้หญิงคนหนึ่ง หลังจากคลอดมาแล้วได้ประมาณ ๑-๒ เดือน ได้เสียชีวิต แม้ลูกผู้หญิงอีกคนที่เคยขอคนอื่นมาเลี้ยง มีอายุได้ ๓ ปี ก็ได้เสียชีวิตเช่นกัน

ส่วนยายของข้าพเจ้า ชื่อ**ยายหมาคำ** ยิ่งทำบาปด้วยการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตขึ้น พร้อมกันนี้ มีสามีถนัดซ้ายด้วย* ท่านมีลูกด้วยกันทั้งหมด ๑๖ คน เป็นผู้ชาย ๙ คน ผู้หญิง ๗ คน พวกลูกผู้ชายตายหมดทุกคน ส่วนลูกผู้หญิงตาย ๕ คน ส่วนที่เหลือ ๒ คน คือแม่และน้าของข้าพเจ้า

---

[๒๕] **ขุ.ขุท.**(แปล) ๒๕/๗๔-๗๕ **เรื่องพระมหาโมคคัลลานเถระ**

* มีครอบครัวหนึ่งที่จังหวัดยโสธร คือครอบครัวพ่อใหญ่เลี่ยมแม่ใหญ่เกต ผู้เป็นสามีถนัดซ้าย มีลูกด้วยกัน ๘ คน ลูกชาย ๕ คน ลูกสาว ๓ คน ต่อมาภายหลังลูกชายทั้ง ๕ คนต้องมีเหตุให้เสียชีวิตก่อนวัยอันสมควร ซึ่งแต่ละคนอายุยังไม่ถึง ๕๐ ปี

ดูเพิ่มใน **ขุ.ชา.**(แปล) ๒๗/๒๙๒-๒๙๔ **เจติยราชชาดก**และอรรถกถา

ถ้าวิเคราะห์ตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา กรรมที่ทำให้คนอายุสั้น ตายก่อนอายุขัย มีอยู่ ๓ ประการ คือ

๑.การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตหรือปาณาติบาต[๒๖]

๒.อริยุปวาทกรรม การล่วงเกินพ่อแม่และปฏิบัติผิดต่อพระรัตนตรัย

๓.กรรมจากการผิดศีลข้อกาเม[๒๗]

คนถนัดมือซ้าย(ยิ้ม/หัวเราะเห็นเหงือก) มีแนวโน้มที่มีวิบากกรรมเกี่ยวกับการฆ่าสัตว์ และอริยุปวาทกรรมติดตัวมาทั้งในอดีตชาติและมาทำเพิ่มในชาติปัจจุบัน ดังนั้น พ่อแม่ลูกย่อมเป็นกรรมพันธุเชื่อมโยงเกี่ยวพันซึ่งกันและกัน ทำให้บริวารมีอันเป็นไป

---

[๒๖] **ม.อุ.** (แปล) ๑๔/๓๔๙-๓๕๖ **จูฬกัมมวิภังคสูตร**

[๒๗] บิดาของมหาธรรมปาละ ได้บอกอาจารย์ทิศาปาโมกข์สาเหตุที่ไม่มีใครภายในครอบครัวตายตอนอายุยังน้อยว่า “ พวกเราไม่นอกใจภรรยา ถึงพวกภรรยาก็ไม่นอกใจพวกเรานอกจากภรรยาเหล่านั้นแล้ว พวกเราประพฤติพรหมจรรย์ เพราะเหตุนั้น พวกเราจึงไม่ตายแต่หนุ่มๆ” **ขุ.ชา.**(แปล) ๒๗/๓๓๘-๓๓๙ **มหาธัมมปาลชาดก**

๔.๔ กิ่งไม้แทงตา

ในปีพ.ศ. ๒๕๕๗ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังขนมูลสัตว์ไปใส่ดอกดาวเรือง **โดนกิ่งดาวเรืองทิ่มลูกตาตรงบริเวณมุมตาข้างขวา เศษไม้เข้าลึกพอสมควร จนถึงขนาดเลือดออกผสมกับน้ำตา ทำให้เกิดอาการเจ็บปวดอย่างมาก** แต่ประมาณ ๑๐กว่านาทีทุกอย่างก็ดีขึ้น เหตุการณ์ในครั้งนี้ต้องยอมรับว่า มันเกิดจากวิบากกรรมเก่าอย่างแน่นอน คือว่า ก่อนที่จะโดนไม้ทิ่มลูกตานั้น ก็มองเห็นกิ่งไม้อันนั้นอยู่ และในใจยังคิดว่า “ถ้าหากเราก้มลงไป มันอาจจะทิ่มลูกตาเราได้นะ”

แต่ขณะที่กรรมส่งผล กลับเผลอใจ หลงลืมสติ แล้วก้มลงไปให้มันทิ่มลูกตาของตัวเองจนได้ ถ้าไม่ได้เกิดมาจากวิบากกรรมแล้ว จะบอกว่า “เพราะความบังเอิญหรือความสะเพร่า หรือว่า เพราะความประมาท” ความบกพร่องเหล่านี้มันก็เป็นเพียงแค่กรรมปัจจุบัน เพราะมีหลายครั้งในชีวิตที่เราประมาท มันก็ไม่ได้พลาดทุกครั้ง แต่ครั้งนี้ ถึงแม้จะรู้ตัวและระมัดระวังอย่างดีแล้ว สุดท้าย มันก็เกิดกับเราจนได้ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่า “เมื่อวิบากกรรมส่งผลในชาติปัจจุบัน คนต้องได้รับผลกรรมนั้นอย่างปฏิเสธไม่ได้” เพราะเราไม่สามารถจะแก้ไขกรรมที่กำลังจะส่งผลในชาติปัจจุบันได้[๒๘]

---

[๒๘] **อัง.นวก.**(แปล) ๒๓/๔๖๐-๔๖๑ **โกฏฐิตสูตร**

ถ้าหากเชื่อมโยงไปถึงกฎแห่งกรรม สาเหตุที่ถูกกิ่งดอกดาวเรืองทิ่มนัยตาครั้งนี้ มีส่วนเกี่ยวเนื่องกับวิบากกรรมเก่าในอดีตที่ข้าพเจ้า เคยขว้างไม้ปลายแหลมกระทบบริเวณลูกตาของสุนัขตัวหนึ่งทำให้มันต้องเจ็บปวดอย่างมากถึงขนาดร้องเสียงหลง วิ่งหนีสุดชีวิต และวิบากกรรมที่คล้ายคลึงกัน คือ เคยใช้ตะขอเหล็กไปเกี่ยวดึง-ลากกบออกจากรู บางครั้งอาจจะโดนตามันบ้าง เหมือนกรณีเกิดขึ้นกับคุณพ่อของข้าพเจ้าคือ **กรรมยิงตาไก่** โดยการใช้หนังสติ๊กยิงไก่แม่ลูกอ่อนมีลูกเจี๊ยบ ๑๒ ตัวที่เลี้ยงเอาไว้ ซึ่งได้มาคุ้ยเขี่ยแปลงผัก การยิงครั้งนั้น **ต้องการยิงให้ตาย** แต่พลาดเป้าทำให้**โดนตาข้างขวาของมัน** แต่ต่อมาท่านก็เปลี่ยนใจไม่ได้ฆ่ามัน

ต่อมาอีกหลายปี วิบากกรรมนี้ ส่งผลทำให้ท่านมีปัญหาเรื่องเจ็บตา เหยื่อบุนัยตาข้างขาวอักเสบ หมอบอกว่า เส้นเลือดฝอยบริเวณนั้นแตก เป็นจุดสีดำเท่ากับเม็ดพริก ทำให้มองเห็นไม่ถนัด จนเกิดภาวะสายตาพร่ามัวในเวลาต่อมา บ่อยครั้ง ท่านมักจะบ่นมีปัญหาเรื่องตาข้างขวาในการมองเห็นสอดคล้องกับเคยทำให้สัตว์ได้รับความเจ็บปวดและตาบอดข้างขวา

วิบากกรรมทำให้ตาบอดนี้ ก็เคยเกิดขึ้นกับหมอคนหนึ่งที่ข้าพเจ้าเคยดูในรายการ**กรรมลิขิต**[๒๙] คือ นายแพทย์สมหมาย

---

[๒๙] เรื่อง **ตราบาปชั่วนิรันดร์** กรรมที่ทำให้ตาบอด โดย นายแพทย์สมหมาย ทองประเสริฐ และยังมีกรรมลิขิตอีก ๒-๓ เรื่องที่เกี่ยวกับทำให้สัตว์ตาบอด แล้วส่งผลทำให้ตนเองมีปัญหาเรื่องดวงตาภายหลัง ดำเนินรายการโดย **มนตรี เจนอักษร**

ผู้ได้รับฉายานามว่า เป็นหมอเทวดา ในการรักษาโรคมะเร็ง แม้จะมีความรู้เรื่องการรักษาโรคมาอย่างดี แต่ในกรณีของโรคกรรม กลับไม่สามารถรักษาโรคตาของตัวเองได้

คุณหมอสมหมาย มีนิสัยชอบเข้าป่าล่าสัตว์ บริเวณเขตป่าจังหวัดเพชรบูรณ์ ยิงสัตว์ประเภท ชะนี กวาง เก้ง วัวกระทิง และนก วันหนึ่งมีเพื่อนบอกว่า อยากได้ลูกชะนีมาเลี้ยง จึงพากันมองหาชะนี เมื่อต้องการลูกชะนี ก็ต้องยิงแม่ชะนี วันนั้นหมอสมหมายเหนื่อยมาก ตั้งใจจะยิงแม่ชะนี แต่ลูกปืนกลับไปโดนขาลูกชะนี เลยตัดสินใจยิงทั้งแม่และลูกชะนีตาย เรื่องนี้ทำให้สะเทือนใจคุณหมอมาก จึงตัดสินใจเลิกเข้าป่าล่าสัตว์

พอถึงเวลาที่ผลกรรมจากการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์ส่งผล วันหนึ่งในขณะที่กำลังขุดดินสำหรับปลูกต้นไม้ เกิดการเอี้ยวตัวผิดท่า ทำให้การปวดขาแบบผิดปกติ ทำอย่างไรก็ไม่หาย ทานยาก็ไม่หาย ตั้งใจว่า ถ้าสวดมนต์แผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรประมาณ ปีหนึ่งไม่หาย จะกินยานอนหลับที่เตรียมไว้ให้ตายไปเลย เพราะทรมานมาก แต่เหมือนปาฏิหาริย์จากอานิสงส์สวดมนต์และแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร ขาที่เป็นเจ็บปวดมานาน กลับมาหายปกติ

อยู่ต่อมาไม่นาน มีคนที่รู้จักคุ้นเคยกันชวนไปดูต้นไม้ที่ป่า จึงเข้าป่า วันนั้น มีฝุ่นเข้าตาข้างขวา ทำให้ขัดเคือง หมอสมหมายได้ใช้วิธีรักษาเหมือนที่เคยเรียนมา แต่ทำอย่างไรก็ไม่

หาย ให้หมอรักษาอย่างไรก็เหมือนเดิมมีแต่จะแย่ลง **สุดท้ายทำให้ตาพร่ามัวลงและบอดในที่สุด** ทำให้หมอสมหมายนึกถึงครั้งหนึ่งที่ผ่านมานานจนลืมไปแล้ว **ได้เคยใช้ปืนยิงนกแร้งซึ่งโดนบริเวณตาขวา ทำให้แร้งนั้นตกลงมาตายทันที เมื่อโดนฝุ่นผงเข้าตาขวา จนทำให้ตาขวาบอด** ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เพราะเรื่องอย่างนี้ไม่ใช่บังเอิญ เนื่องจากหมอสมหมายเป็นคนมีความรู้มีการศึกษา คงไม่งมงายกับเรื่องที่ไม่มีเหตุผล แต่เรื่องกฎแห่งกรรม โรคกรรมโรคเวรนั้น มีจริง เพราะฉะนั้น ผู้ที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับการชนไก่ ยิงนก ทำร้ายเบียดเบียนสัตว์ทำให้เขาตาบอด เมื่อกรรมนี้ส่งผล ต้องทำให้เรามีปัญหาเรื่องลูกตา สายตาทุกรูปแบบ* หรือสูญเสียการมองเห็นได้

* ตาข้างขวาของพ่อใหญ่สีดา บ้านหนองไฮมีปัญหาเรื่องการมองเห็น แกเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ในอดีตได้ขว้างท่อนไม้ไปโดนลูกตาของวัว ทำให้วัวนั้นมีปัญหาเรื่องการมองเห็น ต่อมาไม่นาน แกก็โดนไม้แทงตา ทำให้ตาข้างขวาบอดมองไม่เห็นเช่นกัน

๔.๕ พลัดพรากจากลูก

เหตุผลหนึ่งที่พ่อแม่อยากได้ลูก คือ เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วย หรือว่า ยามแก่เฒ่าจะได้มีลูกหลานช่วยดูแลรักษา ปรนนิบัติเลี้ยงดู สำหรับครอบครัวของข้าพเจ้า พอลูกหญิง-ชายเติบโตเป็นหนุ่มสาว ต่างก็พากันหนีไปทำงานในกรุงเทพฯ ส่วนลูกสาวคนเล็ก หลังจากจบปริญญาตรีแล้ว ได้งานทำที่ต่างจังหวัด นานๆจะกลับมาเยี่ยมบ้านสักครั้ง ทำให้ข้าพเจ้าและสามีต้องทำงานหาเลี้ยงตัวเอง* ไม่มีลูกๆอยู่ข้างเคียง บางครั้งก็เกิดอาการว้าเหว่ ก่อนที่จะมาเข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรม ข้าพเจ้าเป็นทุกข์ใจอย่างมาก เนื่องจากคอยเป็นห่วงลูกที่อยู่ห่างไกล เกรงว่าจะมีอะไรเป็นไป แต่พอมาระลึกกรรมเก่าออก มองเห็นกรรมตามเป็นจริง จึงพอรู้ต้นสายปลายเหตุว่า **เพราะเหตุใดข้าพเจ้าจึงดูเหมือนพลัดพรากจากลูก** หรือ **ลูกแต่ละคนต้องมีเหตุจำเป็นไปทำงานอยู่ห่างไกลพ่อแม่** ทั้งนี้ เพราะว่า ในอดีตที่ผ่านมา ทุกครั้งที่สุนัขออกลูก ซึ่งดูน่ารักน่าเอ็นดู เมื่อมีคนมาขอไปเลี้ยง ข้าพเจ้ายินดีให้พวกคนเหล่านั้นไป เพราะคิดว่า มันมีเยอะอยู่แล้ว คงเลี้ยงไม่ไหวให้คนอื่นเอาไปเลี้ยงบ้าง ได้ทำอยู่อย่างนี้เป็นเวลาหลายปีเช่นกัน **กรรมจากการทำให้แม่และลูกสุนัขเขาพลัดพรากจากกัน จึงส่งผลทำให้ครอบครัวของข้าพเจ้า**

---

* หลังจากได้มาศึกษาปฏิบัติธรรม สำนึกเรื่องเวรกรรม เริ่มจากขอขมาโทษพ่อแม่ ปู่ย่าตายาย และพระรัตนตรัยแล้ว รู้จักให้ทานเป็น ส่งผลทำให้ลูกทั้ง ๓ คน มีจิตสำนึกในพระคุณของผู้ให้กำเนิด เริ่มส่งเงินมาให้พ่อแม่ใช้ตามกำลังทรัพย์ ได้ประมาณ ๔-๕ ปีแล้ว

เกิดการพลัดพราก มีเหตุต้องอยู่ห่างไกลกันและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมามาก ทำให้ครอบครัวเขาล้มตาย พ่อแม่ลูกหลานเขาพลัดพรากกัน เมื่อกรรมเหล่านี้ส่งผล เป็นเหตุให้ลูกทั้ง ๓ คนต้องมาพลัดพรากจากไกลเช่นกัน เพราะฉะนั้น พระพุทธองค์จึงสอนสั่งให้มวลมนุษย์อย่าได้ฆ่าและเบียดเบียนกันและกัน ดังพุทธพจน์ที่ว่า “สัตว์ทุกประเภทย่อมสะดุ้งกลัวโทษทัณฑ์ สัตว์ทุกประเภท ย่อมรักชีวิต บุคคลนำตนเข้าไปเปรียบเทียบแล้ว ไม่ควรฆ่าเอง ไม่ควรใช้ให้คนอื่นฆ่า”[๓๐]

---

[๓๐] **ขุ.ธ.**(แปล) ๒๕/๗๒ **เรื่องพระฉัพพัคคีย์**

๔.๖ กรรมต้องมาเลี้ยงหลาน

ชาวพุทธไทยส่วนใหญ่ที่เป็นพวกชาวบ้าน จะเชื่อเรื่องเวรกรรม เรื่องบุญ-บาป แต่เชื่อแบบผิวเผินฉาบฉวย ในรายละเอียด หรือส่วนลึกก็ไม่รู้ไม่เข้าใจในเหตุผล จึงยากที่จะปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักธรรม ปฏิบัติตนถูกต่อพ่อแม่ เมื่อปฏิบัติผิดต่อผู้ให้กำเนิด จึงเป็นบาป มีโทษตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ข้าพเจ้าก็เช่นกัน ได้เลี้ยงหลานมา ๓ คนแล้ว มีวัชรพงษ์ ก้อนคำ* ซึ่งเป็นลูกของน้องสาว(สดศรี) นัฐพล เต้ยสว่างโลกลูกของปราณี และน้องแองจี้ ลูกสาวของธวัชชัย (ลูกชาย) ตอนแรก ยังนึกไม่ออกว่า **เป็นวิบากกรรมสืบเนื่องมาจากอดีตที่เคยทำไว้** พอได้มาอ่านหนังสือ**อริยุปวาท เล่ม ๑ ผลกรรมจากการล่วงเกินพ่อแม่** จึงได้รู้ชัดว่า สาเหตุที่ต้องมาเลี้ยงหลานนั้น เป็นผลกรรมมาจากข้าพเจ้าเคยใช้ให้พ่อพรหมและแม่นางซึ่งเป็นผู้บังเกิดเกล้าเลี้ยงดูลูกสาวคนโต แม้ท่านทั้งสองจะเต็มใจ แต่เป็นบาปเหมือนเดิม ทั้งนี้ เพราะไปใช้บุคคลผู้ไม่ควรแก่การช่วงใช้ เนื่องจากว่า **พ่อแม่นั้นมีพระคุณอันยิ่งใหญ่ เป็นบุคคลที่ลูกไม่ควรแก่การเรียกใช้ไหว้วาน** ดังนั้น **การใช้พ่อ**

---

* **วัชรพงษ์** (โล้น) ปัจจุบันได้เสียชีวิตไปแล้ว เนื่องจากประสพอุบัติเหตุรถชนตายคาที่จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นผลสืบเนื่องมาจากผลกรรมจากการล่วงเกินแม่อย่างหนักและวิบากกรรมเก่าในอดีตชาติจากการฆ่าสัตว์ เพราะลายมือทั้งสองข้างตัดขาด คนโบราณเชื่อกันว่าจะทำให้ตายโหง หลังสิ้นชีวิต ไปเกิดในนรก ต่อมาได้**หลวงลุงและเทพเทวา**เป็นสะพานบุญ ทำให้ได้สำนึกในเรื่องเวรกรรม มีโอกาสได้เจริญกุศลอย่างต่อเนื่อง จึงเปลี่ยนภพภูมิไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ตามลำดับ ปัจจุบันเป็นเทพอยู่ในสวรรค์ชั้นดุสิต

แม่เลี้ยงดูลูกตัวเอง จึงเข้าข่ายใช้พระอรหันต์ ซึ่งมีโทษมาก เป็นบาปหนัก เมื่อวิบากกรรมส่งผล จะต้องตกอยู่ในสถานการณ์เสียเปรียบ ถูกคนอื่นช่วงใช้ไหว้วาน ทำงานหนักแต่ได้ค่าตอบแทนน้อย มีความอึดอัดลำบากทุกข์ทรมานใจอย่างมากที่ต้องมาแบกรับภาวะหนักโดยไม่จำเป็น และต้องเกิดมาเป็นคนใช้อีกยาวนาน ซึ่งข้าพเจ้า ได้ตกอยู่ในสถานการณ์นั้นเช่นเดียวกัน

เมื่อได้มาศึกษาธรรมะจนเข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรมในเรื่องนี้ดีแล้ว ทำให้เกิดปัญญาและได้ข้อคิดว่า การใช้พ่อแม่เลี้ยงลูกทั้งโดยตรงหรือโดยอ้อม เป็นสิ่งไม่สมควร มีโทษมากเป็นบาปหนักเหมือนกับใช้พระอรหันต์ ทำให้เกิดกรรมต่อเนื่องเชื่อมโยงเกี่ยวพันไปถึงลูก คือทำให้ลูกสาวคนโตเกิดความน้อยใจคิดไปว่า **“พ่อและแม่คงไม่รัก ไม่สนใจ”** และ**ความคิดน้อยใจผู้ให้กำเนิดนั้น เป็นบาปอกุศลอย่างหนัก** มีผลเสียต่อบุคคลิกภาพส่งผลผ่านทางสีหน้าท่าทาง การแสดงออก การปรากฏตัวในสังคมทำให้ไม่มีเสน่ห์ รวมไปถึงเรื่องความรัก การเลือกคู่ครองการแต่งงานของลูกคนนั้นต่อไปอีกยาวนาน ทำให้ชีวิตของเธออาภัพในเรื่องความรัก เพราะว่า แม้บุคคลผู้ให้กำเนิด ซึ่งมีพระคุณใหญ่หลวงขนาดนี้ ยังไม่รักและไม่ภาคภูมิใจ เขาหรือเธอคนนั้น คงรักใครไม่เป็นหรือไม่ฉลาดในการแสดงออกซึ่งความรักกับคนรักสุดท้าย ก็ต้องอาภัพรักตลอดกาล

เพราะฉะนั้น ใครก็ตามที่เข้าข่ายใช้ให้พ่อแม่เลี้ยงลูกหลานทั้งโดยตรงและโดยอ้อม ทั้งระยะสั้นหรือระยะยาว ถือว่า **เป็นบาปกรรมทั้งสิ้น** คือทำให้เขาผู้นั้นต้องตกอยู่ในสถานการณ์เสียเปรียบคนอื่น ต้องมารับภาระอย่างใดอย่างหนึ่งหนักอึ้งโดยไม่จำเป็น และจะโดนคนอื่นออกปากช่วงใช้ไหว้วานให้ทำโน่นทำนี่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เหมือนกรณีอดีตชาติของนางขุชชุตตราที่เคยใช้ภิกษุณี ผู้ศีลรูปหนึ่งหยิบกระเช้าเครื่องประดับส่งให้ เมื่อวิบากกรรมนั้น ส่งผล ทำให้ให้นางต้องไปเกิดเป็นคนใช้คนอื่นหลายร้อยชาติ[๓๑]

เพราะฉะนั้น ถ้าหากใครรู้ตัวเองว่า กำลังช่วงใช้พ่อแม่ให้เลี้ยงดูลูก-หลานอยู่ในขณะนี้ แม้จะอ้างว่า ได้ส่งเงินมาเป็นค่าเลี้ยงดูก็ตาม พึงใคร่ครวญด้วยสติปัญญาให้ดีเถิดว่า การกระทำเช่นนั้นจะคุ้มกับวิบากกรรมตามมาหรือไม่ เพราะเหตุใดชีวิตครอบครัวถึงลำบาก ตกทุกข์ได้ยาก การเงินติดขัดฝืดเคืองหน้าที่การงานไม่เจริญรุ่งเรืองเท่าที่ควรจะเป็น

---

[๓๑] **อัง.เอก.**(แปล) ๒๐/๓๒ และอรรถกถา **เรื่องพระนางสามาวดี**
ดูเพิ่มใน **อุรคชาดก**และอรรถกถา ในคัมภีร์บันทึกไว้ว่า ภิกษุณีรูปนั้นเป็นพระอรหันต์ แต่ความจริงไม่ใช่ เป็นแค่ผู้มีศีลเท่านั้น เพราะในพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าทั้งหลายในอดีต ปัจจุบันหรือในอนาคต ผู้หญิงที่ได้บรรลุมรรคผลนิพพานนั้น เฉพาะอัครสาวิกาทั้งสอง นอกจากนั้น ไม่สามารถบรรลุธรรมได้ รวมถึงอนุปสัมบัน เช่น สามเณร อุบาสก อุบาสิกาด้วย
-ข้อมูลจาก ท่านโทณพราหมณ์ อรหันตสาวกแห่งอกนิฏฐาพรหมโลก

๔.๗ โรคกรรม

เมื่อว่าโดยโครงสร้างทางร่างกาย ข้าพเจ้าเป็นคนธาตุเย็น หนาวง่ายทนหนาวได้ไม่ดีเท่าที่ควร* จึงมักมีปัญหาเรื่องเลือดลมและประจำเดือนมาน้อย โดยเฉพาะช่วงที่รับประทานอาหารหรือเครื่องดื่มผิด อาการทางร่างกายก็จะทรุดง่าย ยิ่งช่วงหลังเริ่มตั้งแต่ประมาณอายุ ๓๕ เป็นต้นมา วิบากกรรมที่เกิดจากการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์เริ่มส่งผล ทำให้ร่างกายอ่อนแอ มีปัญหาสุขภาพมากขึ้น

ในปีพ.ศ. ๒๕๔๖ คุณแม่เสียชีวิตด้วยโรคไตด้วยวัย ๖๐ ปี ซึ่งก็ถือว่ายังไม่แก่มาก แต่ต้องจากโลกนี้ไปด้วยโรคร้ายที่ยากต่อการักษาเยียวยา แม้คุณยาย ก็เสียชีวิตตอนอายุ ๖๐ ปีเช่นกัน **ทั้งคุณแม่และคุณยาย จัดว่าเป็นคนฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมาอย่างมากคนหนึ่ง** จึงได้เกิดมาอายุสั้น[๓๒] ตายก่อนวัยอันสมควรเพราะถูกบาปกรรมจากการฆ่าสัตว์มาตัดรอน

---

* นับจากชาตินี้ไปอีก ๒ ชาติ ข้าพเจ้าเคยเกิดเป็นนาคี ในกลุ่มของพญานาคศรีสุทโธแถมถิ่นคำชะโนด แต่มีชีวิตเป็นนาคได้ไม่นาน เพราะผลบุญมาตัดรอนทำให้จุติไปเกิดใหม่เป็นเทพธิดาในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ๒ แล้วมาเกิดเป็นมนุษย์ในชาตินี้ คงเป็นเพราะวิบากกรรมเก่าเกี่ยวกับเคยเกิดเป็นนางพญานาคี ส่งผลทำให้มีโครงสร้างทางร่างกายอย่างนั้น

[๓๒] หลังจากสิ้นชีวิต **แม่นาง**ในฐานะเคยเป็นแม่ของนิยตโพธิสัตว์ บุญเก่าส่งผลให้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นจาตุมมหาราชิกาที่ ๔ ต่อมาได้เจริญกุศลตามลำดับอย่างต่อเนื่องทำให้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ยามา และเมื่อได้สั่งสมกุศลเข้มข้นขึ้น ทำให้ไปเกิดเป็นเทพบุตรในชั้นดุสิตตามลำดับ ปัจจุบัน เป็น**เทพบุตรเกตเกษร**แห่งดุสิตาเทวโลกที่ ๑๑ ส่วนยายหมาคำเมื่อสิ้นชีวิต ไปเกิดในสวรรค์ชั้นจาตุม เมื่อวิบากอกุศลกรรมส่งผล ทำให้ไปเกิดในนรกเป็นเวลา ๓๐ กว่าปี ต่อมามีหลานและอาจารย์เบื้องบนช่วยเหลือ ทำให้ไปเกิดในสวรรค์ตามลำดับ ปัจจุบัน เกิดเป็นเทพบุตร ชื่อ **หยาดทิพย์**ในดุสิตาเทวโลกที่ ๑๑

ข้าพเจ้ารู้ตัวเองเหมือนกันว่า เป็นคนฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมามาก จึงเกิดความกลัวที่จะอายุสั้นเหมือนคุณแม่และคุณยาย ประมาณปีพ.ศ. ๒๕๓๘-๒๕๓๙ เริ่มมีสัญญาณบางอย่างมาเตือน เช่น **เริ่มปัสสาวะเป็นฟอง มีกลิ่นฉุนมาก มีอาการปวดขัดที่บริเวณบั้นเอว ขี้หลงขี้ลืม มีอาการหน้ามืดตาลายวิงเวียนศีรษะและเป็นลมบ่อย** ยิ่งหนักไปกว่านั้น คือ ร่างกายอ่อนแรง หลงลืมสติ จนบางครั้งควบคุมร่างกายพูดออกไปโดยไม่รู้ตัว และจดจำไม่ได้ว่า พูดอะไรออกไปบ้าง ถึงขนาดญาติพี่น้องไปหา**หมอธรรมมาช่วยรักษา** และบอกว่า **มีผีปอบเข้ามาสิงร่าง** ทั้งๆที่ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น* แต่เกิดมาจากข้าพเจ้ากินผิด คือรับประทานเครื่องดื่มประเภทหวานๆมากเกินพอดี เป็นระยะเวลายาวนานจนไตและตับทำงานหนัก ส่งผลทำให้นอน

---

* ข้าพเจ้าได้เห็นข่าวเกี่ยวกับการไล่ผีปอบผ่านทางทีวีว่า มีหลายหมู่บ้านในหลายจังหวัด เช่น อุบลราชธานี กาฬสินธุ์ ขอนแก่น เป็นต้น มีคนตายแบบไม่มีสาเหตุหรือตายแบบลึกลับ เนื่องจากมีผีปอบเข้ามากินตับไตไส้พุง จึงมีการไล่ปอบ โดยมีพระภิกษุเป็นผู้นำ โดยใช้คาถาอาคม เวทย์มนต์ต่างๆซึ่งดูแล้ว เข้าข่ายงมงาย ไม่มีเหตุผล ขัดแย้งกับกฎแห่งกรรมทางพระพุทธศาสนา เพราะไม่รู้ซึ้งเรื่องเวรกรรมที่ทำผิดต่อพ่อแม่และปฏิบัติผิดต่อพระรัตนตรัย เข้าข่ายเป็นอริยุปวาท จึงทำให้ผู้คนจิตใจพร่ามัว ฝ้าฟางและมืดบอด ไม่มีที่ยึดเนี่ยวทางด้านจิตใจ นับถือพระรัตนตรัยไม่ถูกต้อง เมื่ออริยุปวาทกรรมส่งผล ทำให้บุคคลเหล่านั้นดำเนินชีวิตผิด โดยเฉพาะกินผิด ทำให้ร่างกายเกิดโทษ มีอันเป็นไปต่างๆ สุดท้าย จึงต้องมาจบชีวิตอย่างนี้ แม้ข้าพเจ้าเอง ก็เกือบเอาตัวไม่รอดเช่นกัน

ข้าพเจ้าได้สอบถามเรื่องนี้ผ่านอาจารย์เบื้องบน ท่านตอบว่า ไม่มีภูตผีปีศาจมาทำให้เป็นอย่างนั้น นอกจากวิบากกรรมเรื่องอริยุปวาท

-**อาจารย์บุญมี เมธางกูร**แห่งดุสิตาเทวโลกที่ ๑๑

ไม่หลับ พักผ่อนไม่เพียงพอ ความจำเสื่อม หายใจไม่เต็มอิ่ม มีอาการวูบบ่อย

ข้าพเจ้ามีอาการอย่างนี้บ่อยครั้งและเป็นเวลาหลายปี ซึ่งเป็นอาการของ**โรคกรรมที่เกิดจากการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์บวกกับกินผิดอย่างต่อเนื่อง แต่พอบาปกรรมนี้เริ่มเบาบาง บุญกุศลที่เคยทำไว้เริ่มส่งผล** ประจวบเหมาะกับพระน้องชายกลับจากต่างประเทศมาเยี่ยมบ้าน จึงมาให้แนะนำญาติพี่น้องเรื่องการดูแลสุขภาพ กินอาหารเป็นยา โดยให้รับประทานข้าวกล้องแทนข้าวขัดขาว งดกินข้าวเหนียว หยุดกินผงชูรส เน้นการรับประทานผักพืชผลไม้สดใหม่ หลีกเลี่ยงอาหาร/เครื่องดื่มประเภทปรุงแต่งหรือจำพวกหวานๆ มันๆ ทำดีท็อกซ์โดยการสวนทวารด้วยน้ำกาแฟและสมุนไพร เข้านอนแต่หัวค่ำประมาณ ๓ ทุ่ม พร้อมทั้งกินยาสมุนไพรแทนยาเคมี ซึ่งข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามคำแนะนำนั้นอย่างเคร่งครัดและต่อเนื่อง ต่อมาไม่กี่เดือน สุขภาพที่เคยย่ำแย่ ก็ได้รับการฟื้นฟูดีขึ้น กลับมามีอาการปกติทุกอย่าง และยังรู้สึกว่า ร่างกายมีเรี่ยวแรงกว่าเมื่อก่อนด้วยซ้ำ

๔.๘ หกล้มเดินไม่ได้

ช่วงต้นเดือนเมษายนปี ๒๕๖๐ พระน้องชายกลับมาโปรดญาติพี่น้องอีกครั้ง มาครั้งนี้ท่านได้มาสร้างตู้อบไอน้ำสมุนไพรให้กับญาติโยมเพื่อประโยชน์ต่อสุขภาพ ในหลายด้าน เช่น ทำให้ผิวพรรณสดใส ร่างกายสมองสดชื่น เอาพิษออกทางผิวหนัง สร้างภูมิต้านทาน เพิ่มเม็ดเลือดขาว คลายความเมื่อยล้า บรรเทาอาการปวดเมื่อยตามร่างกาย ช่วยให้ขับเหงื่อกระตุ้นการไหลเวียนของโลหิตดีขึ้น เป็นต้น

มีช่วงหนึ่งท่านได้สั่งรถบรรทุกดินมาถมที่บริเวณในสวนธรรมเพื่อปรับพื้นที่ให้เสมอ และสั่งให้เขามาถมบริเวรเถียงนาของข้าพเจ้าด้วยประมาณ ๔-๕ คันรถ ตกตอนกลางคืนของวันนั้น ข้าพเจ้าได้ฝันไปว่า **กองดินนั้นกำลังพังทลายลงมาท่วมทับจนไม่สามารถจะหายใจได้ เกือบขาดใจตาย แต่มีเสียงพรหมเทพเทวามาช่วยไว้ให้มีชีวิตอยู่รอดต่อไปอีก เพื่อรับใช้พระศาสนา** แล้วก็สะดุ้งตื่น ทำให้ข้าพเจ้านำเรื่องนี้มาปรึกษาพระน้องชาย ท่านจึงแนะนำว่า **“เรื่องที่จะช่วยออกเงินค่าถมที่บริเวณเถียงนั้น โยมพี่จะต้องเป็นคนจ่ายเอง เพราะถ้าให้พระออกเงินให้คงไม่ปลอดภัย”**

เรื่องนี้เป็นสัญญาณเตือนว่า **ข้าพเจ้าไม่มีบุญพอที่จะรับสิ่งของที่พระน้องชายมอบให้*** และต่อมาอีกไม่กี่สัปดาห์ ข้าพเจ้าเดินมาบริเวณกองดินนั้น **แล้วสะดุดหกล้มเหมือนมีเชือกมาเกี่ยวไว้ทั้งๆที่ไม่มีอะไร การหกล้มครั้งนี้ หนักกว่าทุกครั้ง** ส่งผลทำให้ปวดตึงบริเวณข้อเท้า และบั้นเอวจนถึงขนาดลุกเดินเองไม่ได้ สามีของข้าพเจ้ามองเห็นเช่นนั้น จึงรีบมาช่วยประคองให้ลุกเดิน ใช้เวลารักษาอยู่ประมาณ ๑๕ วันถึงกลับมาเป็นปกติ

ข้าพเจ้าได้พยายามระลึกถึงบาปกรรมต่างๆที่เคยทำมาในอดีต เพื่อจะเชื่อมโยงให้สอดคล้องกับผลกรรมที่กำลังได้รับอยู่ขณะนี้ แต่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออก นอกจากภาพวันที่พระน้องชายกับน้องเขยมาจับแมวที่ขึ้นมาบนเถียงเพื่อนำไปปล่อยที่อื่น ข้าพเจ้ากำลังยืนดูพระน้องชายกำลังก้มลงเพื่อจะมองดูว่าจะจับแมวอย่างไร ซึ่ง**การแสดงออกของข้าพเจ้าในวันนั้นเข้าข่ายเป็นอริยุปวาทในทางอ้อม คือ ไม่ให้ความเคารพต่อพระ**

---

* พระพุทธองค์ไม่เคยประทานผ้าป่านบังสุกุลที่เคยใช้แล้วให้กับใคร นอกจากท่านพระมหากัสสปะ ซึ่งเป็นพระมหาสาวกผู้ใหญ่รูปที่ ๓ รองจากพระอัครสาวก ทั้งนี้ เพราะพระสาวกท่านอื่น ไม่มีคุณสมบัติหรือไม่มีเหตุปัจจัยเพียงพอที่จะรับวัตถุสิงของจากพระศาสดา

สัง.นิ. (แปล) ๑๖/๒๕๖-๒๕๘ **จีวรสูตร**

ข้าพเจ้าได้เคยได้ยินพ่อแม่เล่าให้ฟังว่า ทุกครั้งที่พระลูกชายรูปนี้ซื้อวัตถุสิ่งของให้ครอบครองเป็นเจ้าของได้ไม่นาน ก็มีอันเป็นไป สูญหายบ้าง ใช้การไม่ได้บ้าง ทั้งนี้ เพราะไม่มีบุญเพียงพอที่จะรับสิ่งเหล่านั้น

น้องชายในฐานะผู้มีคุณธรรมสูงกว่า จึงต้องมีอันเป็นไป[๓๓] คือ ได้รับทุกข์เวทนาอย่างรุนแรงเนื่องจากหกล้ม และอาจจะพ่วงกับวิบากกรรมจากการเบียดเบียนสัตว์อื่นๆด้วย

ข้าพเจ้าได้รับทราบจากอาจารย์เบื้องบน[๓๔]ว่า แม้แต่ตระกูลศากยะที่ถูกพระเจ้าวิฑูฑภะยกพลมาฆ่าล้างโคตรนั้น เป็นเพราะอริยุปวาทกรรม แม้ในคัมภีร์จะบอกว่า เป็นเรื่องการเมืองการดูหมิ่นเหยียดหยามศักดิ์ศรี หรือวิบากกรรมเก่าจากการเคยโปรยยาพิษลงในแม่น้ำ แต่ความจริง เกิดจากพระประยูรญาติเหล่านั้น ได้คิดจับผิด เพ่งโทษ คิดตำหนิติเตียนพระพุทธเจ้าในใจ ขณะที่พระองค์ได้เสด็จมาโปรดพระญาติเหล่านั้น ซึ่งเข้าข่ายเป็นอริยุปวาทอย่างหนัก จึงต้องทำให้ชีวิตวิบัติ มีอันเป็นไปภายใน ๓ เดือน หลังจากได้ปฏิบัติผิดต่อพระพุทธเจ้า มหาศาสดาโลก

---

[๓๓] เรื่องการล่วงเกิน หรือ ปฏิบัติผิดต่อนิยตโพธิสัตว์ผู้มีคุณธรรมสูงของพวกญาติพี่น้องที่ข้าพเจ้าได้รู้ ได้เห็นมาตลอด ๗ ปี ทำให้ทุกคนมีอันเป็นไป ได้รับโทษหมด คือ ทำให้ชีวิตมีปัญหาในหลายรูปแบบ เช่น ทำให้กินผิด สุขภาพร่างกายย่ำแย่ โรคเก่ากำเริบ ประสพอุบัติเหตุ บริวารลูกหลานมีอันเป็นไป สูญเสียอวัยวะ พินาศในโภคสมบัติ เครื่องอุปโภคบริโภค เงินทองของมีค่าเสื่อมไปเพราะอบายมุข การพนัน เป็นต้น

[๓๔] ข้อมูลจากอานันทเทพบุตรแห่งดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๑๑

ในโลกนี้..ไม่มีใครเก่งเกินกรรม

สัตว์โลกทั้งหลาย ย่อมเป็นไปตามกรรม

“สัตว์ทุกประเภท ย่อมสะดุ้งกลัวโทษทัณฑ์
สัตว์ทุกประเภท ย่อมหวาดกลัวความตาย
บุคคลนำตนเข้าไปเปรียบเทียบแล้ว
ไม่ควรฆ่าเอง ไม่ควรใช้ให้คนอื่นฆ่า”

“คนทำบาป ถึงจะเหาะขึ้นไปในอากาศ
ก็ไม่พ้นจากบาปกรรม
ถึงจะดำลงไปกลางทะเล ก็ไม่พ้นจากบาปกรรม
ถึงจะเข้าไปหลบตัวในซอกเขา
ก็ไม่พ้นจากบาปกรรม
เพราะไม่มีแผ่นดินสักส่วนหนึ่ง
ที่คนทำบาปยืนอยู่แล้วจะพ้นจากบาปกรรมได้”

พุทธพจน์

ขุ.ธ.(แปล) ๒๕/๗๑-๗๒

กฎแห่งกรรม

สำหรับพิจารณาอยู่เนืองๆ

“สัตว์โลกทั้งหลาย ย่อมเป็นไปตามกรรมที่ทำไว้
กรรมนั่นแหละ ทำให้สัตว์โลกมีความแตกต่างกันไป
เพราะสัตว์โลกทั้งหลายล้วนมีกรรมเป็นของๆตน
มีกรรมเป็นมรดก มีกรรมเป็นตัวชักนำเกิด
มีกรรมเชื่อมโยงเกี่ยวพันดังญาติพี่น้อง
มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย ใครทำกรรมใดไว้
เป็นกรรมดีก็ตามเป็นกรรมชั่วก็ตาม
เขาจะต้องเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น
เหมือนปลูกพืชชนิดใด
ย่อมได้ผลชนิดนั้นอย่างแน่นอน”

อัง.ทสก.(แปล) ๒๔/๑๐๔ **ปัพพชิตอภิณหสูตร**

อัง.ปัญจก. (แปล) ๒๒/๗๘-๘๐ **ฐานสูตร**

กรรมลิขิต-ชีวิตนี้เพื่อธรรม
ตอน นิมิตมหัศจรรย์

หลังจากข้าพเจ้า ได้เริ่มหันหน้ามาศึกษาธรรมะอย่างต่อเนื่อง ได้มองเห็นโทษจากการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์อย่างลึกซึ้งโดยไม่สงสัย จึงตัดสินใจเลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิตตั้งแต่ปี ๒๕๕๐ เป็นต้นมา แล้วได้ตั้งจิตใจมุ่งมั่นที่จะศึกษาธรรมะให้เกิดความกระจ่างแจ้ง และแสวงหาวิธีปลดเปลื้องหนี้กรรมเวรที่เคยทำไว้ในอดีต พร้อมทั้งตั้งใจตอบแทนหนี้บุญคุณของพ่อแม่ที่ให้ชีวิต ทุกครั้งที่พระน้องชายโทรศัพท์ทางไกลมาพูดธรรมะให้ข้าพเจ้าฟัง ท่านจะยกตัวอย่างธรรมะรอบตัวเรา และที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งให้ข้าพเจ้าหมั่นสังเกตจดจำ ใช้ปัญญาคิดวิเคราะห์หาเหตุผลให้รู้ที่มาที่ไป เก็บข้อมูลโดยจดบันทึก พร้อมทั้งติดตามผล และหาข้อสรุปในเรื่องนั้นๆ ว่า ได้ข้อคิดอะไร สอดคล้องหรือตรงตามพุทธพจน์หรือไม่ แม้ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องทำบาป อกุศลบางอย่าง จงอย่ายินดีพอใจในบาปนั้น และอย่าทำบาปนั้นบ่อยๆ อย่าให้สิ่งนั้นผ่านไปเปล่าโดยไม่ได้ประโยชน์ จงนำเรื่องนั้นมาพิจารณาให้เห็นเหตุแห่งการเกิดขึ้น ข้อดีข้อเสีย ฝ่ายที่เป็นคุณ ฝ่ายที่เป็นโทษและ

ทางออกแห่งการทำชั่วนั้นๆว่า ในอนาคตจะทำอย่างไร ถึงจะไม่ตกเป็นทาสของมันอีก[๑]

ประมาณปลายปี ๒๕๕๑ และต้นปี ๒๕๕๒ พระน้องชายได้เดินทางมาเยี่ยมบ้าน และชักชวนญาติโยมที่รู้จักมักคุ้นมาศึกษาธรรมะและร่วมสวดมนต์ไหว้พระ ฟังธรรมบรรยายในตอนกลางคืน โดยท่านจะนำเสนอหลักธรรมตามองค์สัมมาทิฏฐิขั้นพื้นฐาน ซึ่งมีเรื่องทาน การเคารพบูชาสักการะ การกราบไหว้ เรื่องกรรมและวิบากกรรม เรื่องอานิสงส์จากการเลี้ยงดูพ่อแม่ โทษจากการล่วงเกินผู้ให้กำเนิด เรื่องผีสางเทวดา นรก-สวรรค์และเรื่องภพภูมิ โอปปาติกะ เป็นต้น

สำหรับเรื่องธรรมะขั้นพื้นฐานนั้น ท่านมักจะตั้งเป็นคำถามให้ญาติโยมตอบ ถ้าหากใครตอบไม่ได้หรือไม่ชัดเจน ท่านจะเฉลยคำตอบให้ฟังภายหลัง ตามหลักธรรมในพระไตรปิฎก พร้อมทั้งยกตัวอย่าง อ้างเหตุผลมาประกอบ เช่น การกราบเบญจางคประดิษฐ์ สื่อความหมายให้รู้อะไรบ้าง เพราะเหตุใดถึงต้องกราบในลักษณะอย่างนี้* แม้เครื่องบูชาพระรัตนตรัย

---

[๑] **พุทธพจน์** “หากบุคคลทำบาปไป ก็ไม่ควรทำบาปนั้นซ้ำอีก ไม่ควรทำความพอใจในบาปนั้น เพราะการสั่งสมบาปนำทุกข์มาให้” **ขุ.ธ.**(แปล) ๒๕/๖๗ **เรื่องพระเสยยสกเถระ**

* **กราบเบญจางคประดิษฐ์** หมายถึง การกราบท่าดอกบัว ซึ่งดอกบัวนั้นเป็นสัญลักษณ์แห่งปัญญาสูงสุด เป็นสื่อให้เห็นถึงการพัฒนากำลังสติปัญญา ๓ ระดับ คือ การประนมมือระดับอก ขณะหัวแม่มือจรดคิ้วและก่อนยกมือขึ้นแล้วกราบลงเปรียบเสมือนดอกบัว ๓ เหล่าที่อยู่กลางน้ำ ปริ่มน้ำและอยู่เหนือน้ำ มีนัยสอดคล้องกับเชาว์ปัญญาแห่งบุคคล ๓ ประเภทที่สามารถตรัสรู้ธรรมได้ การกราบ ๓ ครั้งเป็นสื่อแทนเครื่องสักการะเพื่อน้อมบูชา

เช่น ธูป เทียนและดอกไม้ มีความหมายบอกให้รู้อะไรบ้าง ทำไมต้องใช้ธูปเพียง ๓ ดอก เทียน ๒ เล่ม รวมไปถึงประเด็นเรื่องการสวดมนต์ไหว้พระ ท่านก็จะตั้งคำถามว่า การสวดมนต์ มีวัตถุประสงค์สวดไปเพื่ออะไร จะสวดมนต์อย่างไรถึงจะมีประโยชน์[๒]

เมื่อข้าพเจ้าได้เริ่มเข้าใจธรรมะและเรื่องกฎแห่งกรรมมากขึ้น จึงได้เริ่มสำนึกในพระคุณของพ่อแม่ และได้กล่าวขอขมาโทษท่านทั้งสองต่อหน้าพระรัตนตรัย เริ่มสวดมนต์ไหว้พระอย่างต่อเนื่อง และฝึกนั่งสมาธิไปด้วย

คุณของพระพุทธเจ้า ๓ ประการ คือ ปัญญาอันยิ่งใหญ่หรือสัมมาสัมโพธิญาณ ความบริสุทธิ์แห่งจิตใจอันไร้กิเลสตัณหาและมหากรุณาที่มีต่อสรรพสัตว์-**ผู้เรียบเรียง**

[๒] ถ้าหากการพูดตำหนิ ติเตียน พูดใส่ร้ายป้ายสีพระอริยเจ้าหรือการปฏิบัติผิดต่อพระรัตนตรัย จัดเป็นอริยุปวาท ซึ่งมีโทษมากเป็นบาปหนัก แม้ในทางตรงข้าม การสวดมนต์คือการพูดยกย่องสรรเสริญพระอริยเจ้าหรือการปฏิบัติถูกต่อพระรัตนตรัย ย่อมมีคุณเอนกอนันต์ มีอานิสงส์มากมายมหาศาล ฉันนั้นเหมือนกัน

เทียบเคียงจาก **อัง.เอกาทส.** (แปล) ๒๔/๓๙๗-๓๙๘ **พยสนสูตร**

ในกรณีชาวพุทธที่ทำกิจวัตร สวดมนต์เช้า-เย็น บางบทมีความหมายเนื้อนาไม่ตรงตามพุทธพจน์ คลาดเคลื่อนจากความจริง ถึงแม้จะสวดด้วยความศรัทธาเลื่อมใส ก็มีโทษมากเป็นบาปหนัก ไม่ต้องกล่าวถึงผู้ที่แต่งเติมบทสวดขึ้นมาใหม่ แล้วนำไปเป็นบทสวดปลุกเสกพระ เป็นเวทย์มนต์คาถาเรียกทรัพย์ หรือเมตตามหานิยม เป็นบทสะเดาะเคราะห์ต่อดวงชะตา หรือบทสวดอื่นใดที่แต่งเติมเพิ่มขึ้นมาใหม่ ย่อมเข้าข่ายปฏิบัติผิดต่อพระธรรม เมื่อธรรมและวินัยคือ พระพุทธเจ้า พฤติกรรมเช่นนั้น จึงเข้าข่ายเป็นอริยุปวาทเช่นกัน เพราะไม่พิจารณาไตร่ตรอง กล่าวสรรเสริญผู้ควรติเตียน กล่าวติเตียนผู้ควรสรรเสริญ แสดงความเลื่อมใสในฐานะที่ไม่ควรเลื่อมใส แสดงความไม่เลื่อมใสในฐานะที่ควรเลื่อมใส

ดูเพิ่มใน **อัง.จตุ.**(แปล) ๒๑/๔ **ปฐมขตสูตร**

การฝึกจิตภาวนา หรือการฝึกสมาธิในท่านั่งของข้าพเจ้านั้นไม่เคยได้ไปฝึกกับพระอาจารย์ที่วัดไหน แต่ได้ทำตามหลัก**อานาปานสติภาวนา**[๓] โดยหัดเฝ้าสังเกตลมหายใจเข้า-ออกตามธรรมชาติ เฝ้าศึกษาเรียนรู้ความรู้สึก การปรุงแต่งอารมณ์ จนสามารถทำจิตให้สงบ และเพ่งสำรวจพิจารณาดูร่างกายตัวเองทั้งภายในและภายนอก มองให้เห็นเป็นของไม่สวยไม่งามอันเป็นไปตามกฎแห่งไตรลักษณ์ คือ ไม่จีรังยั่งยืน ต้องเปลี่ยนแปลงแตกดับ ไม่คงทนอยู่ในสภาพเดิมได้ ไม่สามารถสั่งบังคับได้ตามต้องการ ไม่มีอัตตาตัวตนที่ยึดถือได้ พยายามปฏิบัติข้อปฏิบัติที่พระน้องชายแนะนำ โดยวิธีปฏิบัติแบบนี้ ทำให้จิตของข้าพเจ้า เกิดอาการสงบง่าย และไม่ฟุ้งซ่านวุ่นวาย

หลังจากข้าพเจ้าได้เริ่มฝึกสมาธิตามแนวอานาปานสติ ไม่นาน มีคืนวันหนึ่ง ขณะที่กำลังนั่งหลับตา ทำสมาธิอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้สังเกตว่า จิตใจมีอาการนิ่งเงียบมาก ไม่มีอาการคิดฟุ้งซ่าน สักพักหนึ่งข้าพเจ้าเหมือนกับมีอาการตัวหมุนแบบหมุนไปทางขวามือประมาณ ๓ รอบ[๔] แล้วมองเห็นแสงสีขาวเป็นประกายระยิบระยับ แสงนี้ได้หมุนรอบตัว ๓ รอบ สักครู่หนึ่งมีเสียง

---

[๓] ดูเพิ่มใน **ม.อุ.**(แปล) ๑๔/๑๘๓-๑๙๔ **อานาปานัสสติสูตร**

[๔] **กระทำประทักษิณ**ในสมัยพุทธกาล หมายถึง เดินเวียนขวา คือเดินพนมมือเวียนไปทางขวาตามเข็มนาฬิกา เป็นการแสดงความเคารพ ตามธรรมเนียมสมัยนั้น ต้องเดินเวียนขวา ๓ รอบ โดยมีพระผู้มีพระภาคอยู่ทางขวา เสร็จแล้วหันหน้าไปทางพระผู้มีพระภาค เดิน

เหมือนกับเสียงระฆังดังปิ๋ง แล้วมีแสงสีขาว พุ่งออกจากตาของข้าพเจ้า แล้วไปตกในพื้นดินห่างประมาณ ๗ เมตร ต่อมาได้กำหนดจิตคลายออกจากการนั่งสมาธิ กลับมาสู่ภาวะปกติ นิมิตแบบนี้ได้เกิดขึ้นเพียงครั้ง และมีอีกครึ่งหนึ่งห่างกันประมาณ ๒ เดือน ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งทำสมาธิอยู่นั้น จิตใจเกิดอาการนิ่งสงบอย่างมาก เวลาผ่านไปสักพัก หูทางฝั่งขวาเหมือนกับเปิดโล่ง แต่หูฝั่งซ้ายเหมือนกับปิดไว้ แล้วเริ่มมีคลื่นเสียงดังซ่าๆ พร้อมทั้งได้ยินเสียงคนพูดคุยกัน[๕]

เมื่อข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องนี้ให้พระน้องชายฟัง ท่านจึงบอกให้ข้าพเจ้ากำหนดจิตให้เป็นสมาธิแล้ว ส่งใจไปถามโอปปาติกะที่เคยเข้ามาติดต่อในฝัน เพื่อจะพิสูจน์ว่า จะได้ยินเสียงของเทวดาตอบรับบ้างหรือไม่ และการได้ยินนี้ เป็นเพราะเกิดจากจินตนาการแบบได้ยินไปเอง หรือว่า เป็นการได้ยินเสียงโอปปาติกะจริงๆ ตอนแรก มีเสียงตอบรับจากโอปปาติกะที่ได้ส่งจิตไปสอบถามอะไรบางอย่าง เมื่อทำได้ครั้งแรก ครั้ง

ถอยหลังจนสุดสายตาคือจนมองไม่เห็นพระผู้มีพระภาค คุกเข่าลงกราบด้วยเบญจางคประดิษฐ์ แล้วเดินจากไป **สัง.สฬา.** (แปล) ๑๘/๒๔๓/๒๔๖

แม้รัศมีที่เปล่งออกจากพระเขี้ยวแก้ว แล้วหมุนเวียนรอบพระวรกาย ๓ รอบ ก็หมุนแบบปทักษิณเช่นเดียวกัน เพราะสิ่งทั้งหลายที่เกิดจากกุศลกรรม ย่อมมีปกติเวียนขวา

[๕] สมาธิภาวนาที่บุคคลเจริญทำให้มากแล้วย่อมเป็นไปเพื่ออานิสงส์หลายอย่าง เช่น เพื่ออยู่เป็นสุขในปัจจุบัน **เพื่อได้ญาณทัสสนะ** (ฌานอภิญญามีตาทิพย์ หูทิพย์ การแสดงฤทธิ์ได้ การระลึกชาติได้เป็นต้น) เพื่อสติสัมปชัญญะ หรือเพื่อความสิ้นอาสวะ
อัง.จตุกก.(แปล) ๒๑/๖๘-๗๐ **สมาธิภาวนาสูตร**

ต่อไปเริ่มง่ายขึ้น แต่มีบางครั้งส่งกระแสจิตไปสอบถาม ไม่มีเสียงตอบรับกลับมา

ต่อมาเมื่อเริ่มมีความชำนาญในเรื่องสมาธิมากขึ้น พระน้องชาย ได้เริ่มทดลองให้ข้าพเจ้า ส่งกระแสจิตไปสอบถามโอปปาติกะบริเวณบ้านในหลายอิริยาบถ ไม่ว่าจะเป็นท่ายืน ขณะเดินหรือแม้กระทั่ง ขณะกำลังขี่รถจักรยาน ก็ได้ยินเสียงตอบรับแบบสามารถพูดคุยสนทนาได้ มีครั้งหนึ่งในปี ๒๕๕๒ ขณะนั้นพระน้องชายต้องการพิสูจน์กำลังสมาธิของข้าพเจ้าว่ามีความถูกต้อง ชัดเจนแม่นยำแค่ไหน จึงให้นั่งหลับตา เพ่งดูว่าบุคคลชื่อนี้ **มีรูปร่างหน้าตา ผิวพรรณวรรณะอย่างไร อ้วนผอมหรือสูงต่ำมากน้อยแค่ไหน** เป็นต้น ปรากฏว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าได้มองเห็นนั้นตรงตามลักษณะของบุคคลผู้นั้นทุกประการตามที่พระน้องชายยืนยัน

ประสบการณ์เหนือประสาทสัมผัสที่ข้าพเจ้าได้รับรู้นั้น ท่านพูดกำกับตลอดเวลาว่า “การที่ทำได้อย่างนี้ อย่าได้หลงดีใจและเกิดความสำคัญว่า ตนเองเป็นผู้วิเศษ เพราะนั่นคือ **นิมิตหมายแห่งความหายนะ** แต่พึงใช้สิ่งนี้เป็นเครื่องมือในการพิสูจน์เรื่องกฎแห่งกรรม อย่าได้ประมาทและโอ้อวดตนเอง” [๖]

---

[๖] เมื่อผู้ปฏิบัติสมาธิภาวนามาถึงระดับหนึ่ง มักจะเกิดนิมิตและปาฏิหาริย์ต่างๆ ทำให้ผู้นั้นเกิดความตื่นเต้น ดีใจ และเพลินในความอัศจรรย์นั้น บางคนเกิดความสำคัญผิดคิดว่าตนเองเป็นผู้วิเศษ ทำให้เกิดการโอ้อวด ยกตนข่มผู้อื่น และเพื่อได้มาซึ่งลาภสักการะชื่อเสียง สุดท้าย ก็เกิดภาวะเสื่อมถอย เมื่อกลัวเสียหน้าต่อผู้มาเลื่อมใส จึงต้องแสดง

ข้าพเจ้ารับฟังด้วยใจสงบ เพราะว่า ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ ไม่ได้ตื่นเต้นดีใจอะไรกับสิ่งที่ตนเองได้สัมผัส เพียงแค่รู้สึกแปลกใจในอานุภาพแห่งศีล สมาธิและปัญญา และเกิดความเชื่อมั่นในพระรัตนตรัยมากขึ้นว่า เรามีคุณธรรมนิดหน่อยเพียงแค่นี้ ยังได้สัมผัสกับสิ่งมหัศจรรย์ขนาดนี้ได้ จะป่วยกล่าวไปใยถึงบุคคลผู้มีคุณธรรมสูงส่ง เช่นกับพระพุทธเจ้า หรือพระอริยสาวกทั้งหลาย หรือว่า พวกพระโพธิสัตว์ในสมัยครั้งพุทธกาลว่า จะมีฌานสมาบัติสูงส่งเพียงใด ท่านเหล่านั้นจะฤทธิ์อภิญญา[๗]ปาฏิหาริย์มากแค่ไหน

เรื่องการติดต่อกับพวกโอปปาติกะ หรือที่เรียกกันว่า ผีสางเทวดาผู้มีกายทิพย์นั้น พระน้องชายบอกว่า โดยหลักการปฏิบัติทั้งในอดีตและปัจจุบัน มีดังนี้

๑. **ผ่านถ้วยแก้ว** คือ เชิญโอปปาติกะมาบังคับแก้วหรือเหรียญที่ใช้ในขณะถามปัญหา ใน**พรหมชาลสูตร**[๘]

บทบาทให้สมจริง เมื่อบุญที่ทำหน้าที่คุ้มครองหมด บาปเริ่มส่งผล บางคนถูกสังคมตราหน้าว่าโกหกหลอกลวง บางคนเป็นบ้า เพี้ยน มีอาการผิดปกติทางสมอง ทั้งนี้ เพราะเข้าข่ายเป็นอริยุปวาท ซึ่งมีโทษมาก เป็นบาปหนัก

[๗] **อภิญญา** ความรู้พิเศษเหนือประสาทสัมผัส มี ๖ อย่างคือ ๑. อิทธิวิธิ แสดงฤทธิ์ต่างๆ ได้ ๒. ทิพพโสต หูทิพย์ ๓. เจโตปริยญาณ ญาณที่ให้ทายใจคนอื่นได้ ๔. ปุพเพนิวาสานุสติญาณที่ทำให้ระลึกชาติได้ ๕. ทิพพจักขุ ตาทิพย์ ๖. อาสวักขยญาณ ญาณที่ทำให้อาสวะสิ้นไป สำหรับอภิญญา๕ ข้อแรกเป็นระดับโลกียะ ส่วนข้อสุดท้ายเป็นระดับโลกุตตระ

ดูรายละเอียดใน **อัง.จตุกก.**(แปล) ๒๑/๓๗๑ **อภิญญาสูตร**

[๘] **ที.สี.**(แปล) ๙/๑-๔๗ **พรหมชาลสูตร**และอรรถกถา

เรียกว่า **อาทาสปัญหา** แต่วิธีนี้ ถ้าไม่มีครูอาจารย์ที่เชี่ยวชาญในสมาธิติดต่อกับเทวดาได้ช่วยควบคุมกำกับ ไม่ควรทำกันเอง เพราะไม่ปลอดภัย อาจจะทำให้ถูกผีเข้าได้ง่ายมาก จากประสบการณ์ของผู้เขียนมีลูกศิษย์คนหนึ่งที่เคยเล่นผีถ้วยแก้วกับเพื่อนสหายธรรม หลังจากนั้นประมาณ ๓ วันได้ถูกผีเข้า* เป็นประสาท มีอาการ เพี้ยนๆอยู่หลายปีถึงหายเป็นปกติ ซึ่งอาจจะเป็นช่วงที่ชะตาชีวิตไม่ดีพูดภาษาทางธรรมว่า กำลังมีวิบากอกุศลส่งผล ทำให้พวกเปรต หรือเรียกกันเป็นภาษาชาวบ้านว่า ภูตผีปีศาจเข้ามาเกี่ยวข้อง มาเบียดเบียนทำร้าย ทำให้มีอันเป็นไปต่างๆนาๆได้

---

* มีกรณีตัวอย่างในสมัยพุทธกาล มีภิกษุรูปหนึ่งเป็นไข้เพราะถูกอมนุษย์เข้าสิง อาจารย์และอุปัชฌาย์ช่วยกันรักษาภิกษุนั้น แต่ไม่สามารถรักษาให้หายได้ ภิกษุนั้นเดินไปที่ร้านขายหมูแล้วกินเนื้อดิบ ดื่มเลือดสดๆ โรคอมนุษย์เข้าสิงของภิกษุนั้นจึงสงบ ภิกษุทั้งหลายจึงนำเรื่องนี้ไปกราบทูลพระผู้มีพระภาคให้ทรงทราบ พระผู้มีพระภาคทรงรับสั่งว่า “ภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตเนื้อดิบ เลือดสด ในเมื่อมีโรคอมนุษย์เข้าสิง”

วิ.มหา.(แปล) ๕/๔๙ **เภสัชชขันธกะ**

๒.การเข้าทรง คือ อัญเชิญเทวดามาเข้าเด็กหญิงพรหมจรรย์หรือเชิญเทวดามาสกดจิตผ่านคนทรง ผู้เป็นสื่อกลาง แล้วซักถามปัญหา* ในสมัยพุทธกาล เรียกวิธีการเข้าทรงประเภทนี้ว่า **กุมารีปัญหา**และ**เทวปัญหา** เป็นการอัญเชิญเทวดามาเข้าร่างหญิงสาวหรือมนุษย์ผู้มีตัวเป็นสื่อเพื่อถามปัญหาต่างๆ

๓.ความฝัน[๙] การติดต่อโดยวิธีนี้ เรียกว่า เทวดาสังหรณ์ พวกโอปปาติกะ สามารถมาติดต่อสื่อสารกับมนุษย์ได้

---

* สำหรับวิธีนี้มี**ทั้งจริงและปลอม** จากประสบการณ์ที่ผู้เรียบเรียงได้ประสบพบมา ส่วนใหญ่ที่ไม่จริงประมาณสัก **๙๐ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเชื่อถือไม่ได้** เข้าข่ายต้มตุ๋นหลอกลวงเพื่อเงินทอง หรือในอดีตเคยทำได้จริง แต่ต่อมาภายหลังจิตตก สมาธิเสื่อม ทำไม่ได้อีก แต่เมื่อมีคนมาช่วยให้ลงทรง ก็เลยตามเลย **อีก ๑๐ เปอร์เซ็นต์เป็นของจริง** แต่ยังมีรายละเอียดอีกว่า ๗ เปอร์เซ็นต์ เป็นพวกเปรตอสุรกายมาลงทรง แล้วชอบแอบอ้างว่าเป็นเทพองค์โน้นองค์นี้ เป็น ร. ๕ บ้าง เพื่อหากินกับมนุษย์ อีก ๒ เปอร์เซ็นต์ เป็นเทวดาชั้นต่ำที่มาลงทรงเพราะอยากบำเพ็ญบารมีกับมนุษย์บ้าง อยากได้ลาภสักการะบ้าง **ส่วนอีก ๑ เปอร์เซ็นต์ เป็นพวกเทพเจ้าชั้นสูงประเภทปัญญาชนมาลงทรงเพื่อสอนธรรมะ** หรือ มาบอกกล่าวตักเตือนเหตุการณ์ต่างๆและเพื่อรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้กับมนุษย์

ดูเพิ่มใน อรรถกถาพรหมชาลสูตร ตอนว่าด้วย **มหาศีล**

[๙] **อัง.ปัญจก.**(แปล) ๒๒/๓๓๕-๓๓๗ **มหาสุปินสูตร**และอรรถกถา

ข้อสังเกต ขณะที่โอปปาติกะผู้ที่มาติดต่อกับมนุษย์ผ่านทางความฝัน ถ้าหากปฏิบัติตนถูกต้องตามพุทธวิธี ย่อมทำให้การติดต่อสื่อสารเป็นไปโดยสะดวกมากขึ้น ดังนั้น พึงนอนตะแคงขวาแบบสีหไสยาสน์หันศีรษะไปทางทิศตะวันออก หันหน้าไปทางทิศเหนือ ก่อนเข้านอน ไม่ควรรับประทานอาหารหรือเครื่องดื่มที่ย่อยยาก ท่านอนควรอยู่ในอิริยาบถที่ผ่อนคลาย แล้วนอนอย่างมีสติโดยการพิจารณาธรรมะจนกว่าจะหลับไป

อัง.จตุกก.(แปล)๒๑/๓๖๖-๓๖๗ **เสยยาสูตร**

อัง.ทสก.(แปล) ๒๔/๑๔๘-๑๕๒ **ทุติยนพกปานสูตร**

ผ่านความฝัน เพราะสภาวะจิตในขณะนี้เอื้อต่อการติดต่อกับผีสางเทวดาได้ง่าย แต่ต้องระมัดระวังให้ดี เพราะเทวดาบางท่านเป็นมิจฉาทิฏฐิ นิสัยไม่ดี ขี้เล่น อาจจะมาหลอกให้หลงเข้าใจผิดก็เป็นได้ แต่ถ้าเป็นเทวดาสัมมาทิฏฐิ มีความปรารถนาดีต่อมนุษย์ จะมาบอกข่าว เหตุดีหรือร้าย หรือว่ามาตักเตือนชี้แนะ

๔.ทางสมาธิ วิธีนี้มีคนทำได้ทั่วโลก บางคนมีพรสวรรค์เรื่องนี้มาตั้งแต่เกิด มีสมาธิดีและมีตา หูเป็นสื่อ ก็สามารถมองเห็นและได้ยินเสียงของโอปปาติกะได้[๑๐] **แต่การติดต่อกับโอปปาติกะด้วยวิธีนี้ มีน้อยคนที่จะทำได้** เป็นการยากมากที่จะหาคนซึ่งมีสมาธิได้ระดับมาตรฐานติดต่อสื่อสารพูดคุยกับเทวดาได้ทุกครั้งที่ต้องการอย่างไม่ผิดพลาด

---

[๑๐] “ภิกษุทั้งหลาย เปรียบเหมือนเรือน ๒ หลัง มีประตูตรงกัน บุรุษผู้มีตาดี ยืนอยู่ตรงกลางเรือน ๒ หลังนั้น พึงเห็นคนกำลังเดินเข้าเรือนบ้าง กำลังเดินออก จากเรือนบ้าง กำลังเดินมาบ้าง กำลังเดินไปบ้าง แม้ฉันใด เราก็ฉันนั้นเหมือนกัน เห็นหมู่สัตว์ผู้กำลังจุติ กำลังเกิด ทั้งชั้นต่ำและชั้นสูง งามและไม่งาม เกิดดีและ เกิดไม่ดี **ด้วยตาทิพย์อันบริสุทธิ์เหนือมนุษย์** รู้ชัดถึงหมู่สัตว์ผู้เป็นไปตามกรรมว่า ‘สัตว์เหล่านี้ประกอบกายสุจริต วจีสุจริต และมโนสุจริต ไม่กล่าวร้ายพระอริยะ มีความเห็นชอบ และชักชวนผู้อื่นให้ทำกรรมตามความเห็นชอบ หลังจากตายแล้ว จะไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ หรือไปเกิดในหมู่มนุษย์ สัตว์เหล่านี้ประกอบกายทุจริต วจีทุจริต และมโนทุจริต กล่าวร้ายพระอริยะ มีความเห็นผิด และ ชักชวนผู้อื่นให้ทำกรรมตามความเห็นผิด หลังจากตายแล้ว จะไปเกิดในเปรตวิสัย...ไปเกิดในกำเนิดสัตว์ดิรัจฉาน หรือว่าไปเกิดในอบาย ทุคติ วินิบาต นรก...”

ม.อุ. (แปล) ๑๔/๓๐๙-๓๑๘ **เทวทูตสูตร**

ม.มู. (แปล) ๑๒/๑๔๑-๑๔๕ **มหาสีหนาทสูตร**

...ชีวิตนี้ สั้นนัก...

ปัญญาเท่านั้น คือ เพื่อนแท้

" โลกนี้มืดมน คนในโลกนี้น้อยคนนัก
จักเห็นแจ้งน้อยคนนักจักไปสวรรค์
เหมือนนกติดข่าย น้อยตัวนักที่จะพ้นจากข่าย ฉะนั้น"

...การได้เกิดมาเป็นมนุษย์ก็นับว่ายาก
การดำรงชีวิตอยู่ของเหล่าสัตว์ก็นับว่ายาก
การที่จะได้ฟังสัทธรรมก็นับว่ายาก
การที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายจะเสด็จอุบัติขึ้นก็ยิ่งยาก"
ผู้รู้แจ้งธรรมวินัยที่ตถาคตประกาศไว้
ผู้รู้แจ้งธรรมแล้ว ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม
ผู้มีความกตัญญูกตเวที

พุทธพจน์

ขุ.ธ. (แปล) ๒๕/๘๗

ปิงคิยานีสูตร

อัง.ปัญจก.(แปล) ๒๒/๓๓๓-๓๓๔

๑.ยมบาลมาติดต่อสื่อสาร[๑๑]

ประมาณปี ๒๕๕๔ ข้าพเจ้ามีนิมิตฝันเกี่ยวกับยมบาลหลายครั้ง ซึ่งแต่ละครั้งก็เกิดขึ้นต่างวาระกันหลายเดือน มีเหตุการณ์หลายอย่างทำให้เกิดความประหลาดใจ เพราะไม่เคยคิดมาก่อนว่า จะได้มาสัมผัสนิมิตแบบนี้ จึงอยากแชร์ประสบการณ์ที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์เหล่านี้ เพื่อเป็นธรรมทาน แก่บุคคลผู้มีศรัทธาเชื่อมั่นในเรื่องกฎแห่งกรรม

ครั้งที่ ๑ ข้าพเจ้าเกิดนิมิตฝันไปว่า มองเห็นผู้ชายคนหนึ่งหน้าตาดี บุคลิกน่าเชื่อถือ ผิวขาว รูปร่างสันทัด ใส่กางเกงดำขายาว เสื้อแขนยาวสีเทา ผูกเน็คไทสีดำ ได้นำสมุดบันทึกเล่มใหญ่มีความหนามาก เดินเข้ามาใกล้ แล้วยื่นให้ข้าพเจ้าดู โดยพูดว่า **"รีบมาดูรายชื่อของผู้ที่จะต้องไปรับโทษ ในวันข้างหน้า จะได้รู้เอาไว้เป็นกรณีศึกษา ซึ่งตอนนี้เพียงมีรายชื่อปรากฏในสมุดบันทึกกรรมเท่านั้น"**

---

[๑๑] อ่านเพิ่มใน **อัง.ติก.**(แปล)๒๐/๑๙๑-๑๙๓ **เทวทูตสูตร,ยมราชสูตร,จตุมหาราชสูตร**

ความจริงพวกเทวดาที่ทำหน้าที่ดูแลพวกสัตว์นรกในนิรยภูมินั้น อาจจะเรียก ยมทูตบ้าง นายนิรยบาล ยมบาลหรือพญายมก็ได้ บางครั้งท่านเหล่านั้น พากันเนรมิตอาหารให้กินบ้าง ไม่ได้ลงโทษสัตว์เหล่านั้นด้วยอุปกรณ์เครื่องมือใดๆทั้งสิน อาจจะมีบางครั้ง ท่านต้องใช้พลังรัศมีหยุดยั้งพฤติกรรมไม่เหมาะสมบางอย่างเพื่อให้สัตว์นรกเหล่านั้นกลับไปในสถานที่ที่เหมาะสม มิเช่นนั้นอาจจะเป็นโทษหนักเพิ่มขึ้นอีกกับสัตว์นรกเอง

-**เทพวิชิต ธรรมรังษี** เคยทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลสัตว์นรกสมัยที่เป็นเทพในชั้นดุสิตชั้นที่ ๕โดยมีหลวงพ่อเสือเป็นผู้นำทาง (แต่ปัจจุบันเป็นเทพในดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๑๑)

ข้าพเจ้าเดินเข้ามาดู ได้เห็นตัวหนังสือสีแดงสดและเลขอักษรไทย พร้อมทั้งรายชื่อประมาณ ๖-๗ คน ซึ่งส่วนมากเป็นคนในหมู่บ้านหนองมะเกลือและเป็นครูบ้านโดมประดิษฐ์ ๒-๓ ท่าน พอดูจนจำได้ดีแล้ว* ก็รู้สึกตัวตื่น

ครั้งที่ ๒ นิมิตฝันครั้งนี้ ห่างกันประมาณ ๒-๓ อาทิตย์ ข้าพเจ้าได้มีนิมิตฝันเกี่ยวข้องกับยมบาลอีกครั้ง โดยครั้งนี้ ท่านได้นำรายชื่อของผู้จะต้องไปรับโทษในนรก หลังตาย ประมาณ ๒๐ กว่าคนมาให้ดู ซึ่งมีคนหมู่บ้านหนองมะเกลือเป็นส่วนมากและคนในหมู่บ้านโดมประดิษฐ์อีก ๘-๙ คน

ครั้งที่ ๓ นิมิตฝันครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้ฝันเห็นผู้ชาย ๓-๔ คนซึ่งแต่งตัวเหมือนกับเจ้าหน้าที่นำสมุดรายชื่อมาให้ดูว่า คนเหล่านี้มีรายชื่อในนรก จะต้องไปรับโทษในวันข้างหน้า และหนึ่งในบุคคลเหล่านั้น มีรายชื่อพ่อของสามีข้าพเจ้ารวมอยู่ด้วย

---

* ข้าพเจ้าไม่ได้นำเรื่องนี้ไปบอกแก่บุคคลเหล่านั้น เพราะเป็นการไม่สมควร และสาเหตุที่ทำให้เขาเหล่านั้น มีรายชื่อในนรก เพราะบาปกรรมจากการปฏิบัติผิดต่อพ่อแม่เป็นหลัก ผู้ที่ดลใจให้ยมบาลนำรายชื่อมาให้ข้าพเจ้าดู คือ **ท่านหลวงพ่อเสือ** โดยผ่านข้าพเจ้า จะได้นำไปบอกแก่พระน้องชาย เพื่อจะได้เร่งศึกษาเรียนรู้เรื่องอริยุปวาทให้ลึกซึ้ง

ในยุคปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๕๙ เมื่อมีผู้ทำอริยุปวาทกับพ่อแม่ สถาบันกษัตริย์และปฏิบัติผิดต่อพระรัตนตรัยเพิ่มมากขึ้น เทพเจ้าเบื้องสูงทั้งหลาย มีหลวงพ่อเสือเป็นต้น มีญาณหยั่งรู้ในเรื่องนี้ บอกเพิ่มเติมอีกว่า สำหรับเทวดาชั้นจาตุมหาราชิกา โอกาสมีถึง ๙๙.๙๙ เปอร์เซ็นต์ จุติแล้วจะไปเกิดในอบายภูมิ โดยเฉพาะชั้นที่ ๑-๒-๓ ส่วนพวกมนุษย์ คนไทยชาวพุทธ สำหรับพระสงฆ์ ประมาณ ๓ หมื่นรูป โอกาสจะได้ไปเกิดในสวรรค์ ๑ รูป ส่วนญาติโยม ประมาณ ๓๐ ล้านคน โอกาสจะได้ไปเกิดในสวรรค์ ๑ คน และไม่ต้องพูดถึงในปี ๒๕๖๐ หรือในอนาคตว่า จิตใจผู้คนจะเสื่อมมากน้อยแค่ไหน

คือ พ่อใหญ่สมบุญ กอแก้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งพูดกับข้าพเจ้าว่า **“ผู้ชายคนนี้ ใกล้จะหมดวาระแล้ว วันหน้าจะกลับมารับตัวไป”**

ต่อมาไม่นาน พ่อใหญ่โสม(สมบุญ กอแก้ว) ได้ล้มป่วยลงเนื่องจากสุขภาพไม่ดี รับประทานอาหารไม่ค่อยได้ เจ็บป่วยอยู่อย่างนี้เป็นระยะเวลาหลายปี ต่อมาได้ท่านก็ได้เสียชีวิตลง

ครั้งที่ ๔ มีคืนหนึ่ง ข้าพเจ้าเกิดนิมิตฝันเกี่ยวข้องกับเมืองนรก ซึ่งเป็นสถานที่น่ากลัว บรรยากาศขมุกขมัว มีความรู้สึกอึดอัดหายใจไม่ค่อยออก เหมือนไม่ค่อยมีอากาศหายใจ มองไปเห็นผู้ชายคนหนึ่ง อายุ ๔๐ กว่าปีซึ่งเป็นคนบ้านโดมประดิษฐ์ เป็นอดีต อบต. **กำลังถูกจองจำอยู่โดยนอนราบกับพื้นเหล็กที่ร้อนจัด และมีเหล็กแผ่นหนึ่งวางทับบนหน้าอก** เขาได้ร้องขอให้ช่วยเหลือ ในฐานะคนรู้จักกัน ข้าพเจ้า จึงหันไปพูดกับยมบาลคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ยืนอยู่ใกล้ๆว่า อยากจะช่วยผู้ชายคนนี้ แต่ยมบาลท่านนี้พูดขึ้นด้วยความไม่พอใจว่า **“อย่ามาพูดสามหาว อย่าได้บังอาจพูดอย่างนี้”**[๑๒] หลังจากนั้นภาพนิมิตก็หายไป ข้าพเจ้า ได้รู้สึกตัวตื่น

---

๑๒ ข้าพเจ้ามารู้ภายหลังจากอาจารย์เบื้องบนว่า **ยมบาล**ผู้ที่พูดกับข้าพเจ้าอย่างนั้นด้วยโทสะ ไม่ได้ใคร่ครวญด้วยปัญญา ซึ่งเป็นการดูหมิ่นมนุษย์ผู้มีคุณธรรม ต่อมาสักครู่ ได้จุติไปเกิดในนรก-**ข้อมูลจากพรหมเทพ**

เทวดาทั้งหลายย่อมเคลื่อนจากเทวโลก ด้วยเหตุ ๔ อย่าง คือ ๑. สิ้นอายุ ๒. สิ้นบุญ ๓. สิ้นอาหาร ๔. ด้วยความโกรธ

เทวดาองค์ใดทำบุญไว้มากเกิดในเทวโลก ดำรงอยู่ตราบเท่าอายุแล้ว ก็เกิดในเทวโลกชั้นสูงๆ ขึ้นไป ชื่อว่า จุติเพราะสิ้นอายุ ส่วนผู้ที่ทำบุญไว้น้อย บุญย่อมสิ้นไปเร็ว เป็นเหตุให้

ครั้งที่ ๕ ในคืนวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ข้าพเจ้าเกิดนิมิตฝันไปเกี่ยวกับนรกอีกครั้ง สำหรับครั้งนี้ ข้าพเจ้ามองเห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังถูกจองจำอยู่ ในสถานที่คับแคบ เจ้าหน้าที่เขาบอกว่า ผู้ชายคนนี้ทำบาปมามาก โดยบรรยายให้ฟังว่า ในสมัยที่เป็นมนุษย์ เขาได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอะไรมาบ้าง จึงต้องได้รับโทษอย่างนี้ ข้าพเจ้าจึงถามไปว่า ได้ยินว่า เมื่อไม่นานมานี้ พวกญาติพี่น้องเขาได้จัดงานทำบุญกฐินอุทิศส่วนบุญมาให้แกไม่ได้รับเหรอ เจ้าหน้าที่ผู้คุมขังบอกว่า **“จะเป็นบุญอะไรกันมันเป็นแต่เพียงบุญในนามเท่านั้น แท้ที่จริง มันไม่ได้บุญกุศลอะไรเลย เพราะทำบุญไม่เป็น ไม่รู้จักวิธีทำบุญที่ถูกต้อง เพราะฉะนั้น ผลบุญจึงไม่ปรากฏ เขาจึงไม่ได้รับส่วนบุญอะไรที่ลูกหลานอุทิศมาให้”**[๑๓] ในเวลานั้น ข้าพเจ้ายังมองเห็นภาพนิมิตของลูกชายอีกคนหนึ่งของพ่อใหญ่นี้ ซึ่งทางเจ้าหน้าที่บอก

จุติก่อนอายุขัย มีเทวดาบางองค์ ชอบบริโภคกามคุณ ไม่บริโภคอาหาร ทำให้ร่างกายเหนื่อยอ่อน จุติ อย่างนี้ ชื่อว่า จุติเพราะสิ้นอาหาร เทวดาบางองค์ มีการทะเลาะวิวาทโกรธเคืองกันและกันแล้ว ทำให้จุติ อย่างนี้ ชื่อว่า จุติด้วยความโกรธ

ขุ.ธ.(แปล) ๒๕/๓๑, **ธ.ป.** (แปล) ๒/๑-๙๓ **เรื่องนางสามาวดี**

[๑๓] บุคคลผู้บาปคืออริยุปวาทกรรมติดตัวยังไม่ได้แก้ไขให้กลับมาปกติ ให้ทานแก่ภิกษุผู้ทุศีลเป็นเนื้อนาบาป ย่อมไม่เป็นบุญ ไม่เกิดบุญและไม่ได้บุญเปรียบเสมือนเมล็ดพันธุ์ที่เน่าหรือหมดเชื้อแล้ว แม้นำไปเพาะปลูกในดินไม่ดี ย่อมไม่สามารถเจริญงอกงามได้ เหมือนบุญไม่สามารถเจริญงอกงามในใจที่มืดบอดด้วยบาป เพราะอริยุปวาทกรรมมีโทษมากเป็นบาปหนักเท่ากับอนันตริยกรรม

ที.สี. (แปล) ๙/๔๘-๘๕ **สามัญญผลสูตร,อัง.อัฏฐก.** (แปล) ๒๓/๒๙๐-๒๙๒ **เขตตสูตร**

ว่า “**อีกไม่นาน ผู้ชายคนนี้ จะต้องมารับโทษเหมือนกัน เพราะเคยทำบาปกรรมร่วมกับพ่อไว้ในอดีต**”

เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกตัวตื่น จึงคิดทบทวนความฝันว่า เพราะเหตุใดหนอ เราจึงได้ฝันไปเช่นนี้ เพื่อพิสูจน์ความจริงว่า ความฝันนั้นเป็นจริงหรือเท็จ เป็นนิมิตบอกให้รู้กฎแห่งกรรมหรือว่าคิดฝันไปเอง ข้าพเจ้า จึงได้นำเรื่องนี้ไปสอบถามกับพวกลูกหลานของพ่อใหญ่คนนั้น ซึ่งเป็นชาวหมู่บ้านคอนสาย อำเภอตระการพืชผล ได้รับคำตอบว่า ในอดีตสมัยเป็นหนุ่ม พ่อใหญ่คนนี้กับลูกชายคนนั้น เคยมีพฤติกรรมอย่างนั้นจริง

บาปมีจริง ไม่ใช่อิงนิยาย

“บุคคลทำกรรมใดแล้ว ย่อมเดือดร้อนใจในภายหลัง
ร้องไห้น้ำตานองหน้า เสวยผลกรรมอยู่
กรรมนั้นชื่อว่า เป็นกรรมไม่ดี
ตลอดเวลาที่บาปยังไม่ให้ผล คนพาลย่อมสำคัญบาปดุจน้ำผึ้ง
แต่เมื่อใดบาปให้ผล เมื่อนั้นคนพาลย่อมประสบทุกข์”

“บาปกรรมที่บุคคลทำแล้วยังไม่ให้ผลทันที
เหมือนน้ำนมที่รีดในวันนี้
บาปกรรมนั้นจะค่อย ๆ เผาผลาญคนพาล
เหมือนไฟที่ถูกเถ้ากลบไว้ ฉะนั้น”

“ตราบใดที่บาปยังไม่ให้ผล ตราบนั้น คนชั่วจะเห็นบาปว่าดี
แต่เมื่อใด บาปให้ผล เมื่อนั้น คนชั่วจะเห็นบาปว่าชั่วแท้”

พุทธพจน์

ขุ.ธ.(แปล) ๒๕/๔๘,๔๙,๖๘,๗๑

๒.ผีพรายมาขอส่วนบุญ

ประมาณเดือนกุมภา-มีนาคม ๒๕๕๕ หลังจากข้าพเจ้าและสามี ได้นำเครื่องสูบน้ำมาทำการสูบน้ำเข้าพื้นนา เพื่อทำนาปรัง เพื่อเพิ่มผลผลิตในทางการเกษตร ซึ่งต้องใช้เวลานาน มีบางครั้งต้องมานอนกลางทุ่ง ข้างโพนหมากหม่อหรือหมักม่อ เพื่อคอยดูความเรียบร้อย

มีคืนหนึ่ง พอสวดมนต์ไหว้พระเสร็จ[๑๔] ได้นั่งทำอานาปานสติสมาธิภาวนาต่อบนรถกระบะสีแดง โดยหันหน้าไปทิศตะวันออก จิตเริ่มสงบเงียบตามลำดับ จนไม่รู้สึกตัวกับสิ่งแวดล้อมภายนอก ไม่นาน ได้เกิดนิมิตมองเห็นกลุ่มผีพรายน้ำ ๓ ตัวซึ่งเป็นครอบครัวเดียวกัน เดินขึ้นมาจากริมน้ำทางด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเขื่อนสิรินธร ซึ่งติดกับพื้นนาตัวเอง เมื่อพวกผีพรายเดินเข้ามาใกล้ แล้วนั่งยองๆกับพื้นดินข้างหน้าของข้าพเจ้าด้วยอาการสำรวม โดยฝ่ายสามีนั่งทางฝั่งทิศใต้ ภรรยานั่งในฝั่งทิศเหนือ ส่วนลูกชาย นั่งตรงกลาง

ข้าพเจ้าได้ส่งกระแสจิตถามว่า พวกท่านเป็นใคร มาจากไหน ผีพรายสามีได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “พวกเขา ๓ คนเป็นผีพรายที่อาศัยอยู่ใกล้ๆบริเวณแถบนี้ ได้ยินเสียงสวดมนต์แล้วเกิด

---

[๑๔] การสวดมนต์ไหว้พระ คือ การสาธยายคุณของพระรัตนตรัย เมื่อทำด้วยจิตเป็นสมาธิย่อมเกิดเป็นแสงสว่าง เป็นรัศมีสีเขียวมรกต แผ่พลังรัศมีแห่งความรู้สึกเย็นสบาย ผ่อนคลายต่อผู้ได้สัมผัสพลังนี้ พวกผีสางเทวดา โอปปาติกะ ย่อมรับรู้แสงสว่างนี้ได้ง่าย

ความรู้สึกอบอุ่นขึ้นในใจ อยากรู้ว่า เป็นใคร มาสวดมนต์เพื่ออะไร จึงได้พาครอบครัวเดินออกมาดู เพื่อรู้ความจริง”

ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่า ผีพราย ๓ ตัวนี้ ใส่เสื้อม่อฮ่อมสีน้ำเงินแก่ ผมยาวยักโศกทั้งสองสามีภรรยา อายุประมาณ ๓๐ ต้นๆ ลูกชายอายุประมาณ ๘ ปี* รูปร่างหน้าตาผีพรายครอบครัวนี้คล้ายกับคนอีสาน ยังไม่ได้พูดโต้ตอบอะไร ภาพนิมิตนั้นหายไป ข้าพเจ้ากลับมารู้สึกตัวอีกครั้ง

หลังจากนั้น จึงได้เอนตัวลงนอนด้วยมีสติสัมปชัญญะกำกับจนหลับไป ไม่รู้ว่า นานเท่าไหร่ ข้าพเจ้าเกิดนิมิตฝันไปว่า ขณะที่อยู่ในอิริยาบถนอน เหมือนกับว่ามีกระแสลมพัดมากระทบตัวข้าพเจ้า ลักษณะเหมือนฝนจะตก สักครู่ ได้ปรากฏมีกลุ่มผีพรายหลายสิบคนได้ทะยอยเดินมาทางด้านทิศเหนือมาห้อมล้อมข้าพเจ้า เท่าที่สังเกตเห็นผีพรายเหล่านี้ มีทั้งเด็ก ทั้งผู้ใหญ่ ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ใส่กางเกงขากล้วยสีน้ำเงินแก่ ไม่มีใครใส่เสื้อ บางตัวก็นั่งยองๆ ประนมมือยื่นออกมา โดยเอาข้อศอกทั้งสองยันสี่ข้างเอาไว้ บางตัวก็นั่งพับเพียบ มีบางตัวนั่งขัดสมาธิ แต่ละตัวแสดงกิริยาอาการไม่เหมือนกัน ทั้งหมดดูผอมแห้งแรงน้อย **ตัวที่นั่งใกล้ข้าพเจ้า ได้พูดขึ้นว่า** “พวกเขา ได้ยินเสียงสวดมนต์ ซึ่งเสียงนี้ทำให้พวกเขาเกิดความเบาสบายภายในจิตใจ ซึ่งไม่เคยได้

---

* **โอปปาติกะ** เป็นชีวิตที่เกิดผุดขึ้นและโตทันที โดยไม่ต้องอาศัยพ่อแม่ผู้ให้กำเนิด แต่ในกรณีนี้ หมายถึง เมื่อผีพรายสองสามีภรรยานี้ คิดอยากได้ลูก พร้อมทั้งมีเหตุปัจจัยเพียงพอ ลูกก็เกิดบนตักทันที ไม่ต้องเสียเวลาอุ้มท้องเหมือนมนุษย์

ยินเสียงสวดมนต์อย่างนี้มาก่อน จึงชวนกันมาฟังใกล้ๆ เพื่อได้รับพลังกุศลเพิ่มเติม จะได้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น” เมื่อได้ยินพวกผีพรายพูดอย่างนี้ ข้าพเจ้า ยังไม่ได้พูดอะไร ก็รู้สึกตัวตื่น

กลุ่มผีพราย ที่ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตนี้ อาจจะไม่เหมือนหรือไม่ตรงตามที่หนังสือบางเล่มกล่าวไว้ แต่ขอยืนยันว่า ภาพผู้คนเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตนั้น พวกเขาเรียกตัวเองว่า ผีพราย เมื่อได้นำเรื่องนี้ไปสอบถามอาจารย์เบื้องบน[๑๕] ได้รับคำตอบว่า “โอปปาติกะกลุ่มนี้ เป็นพวกภุมเทวดาในสวรรค์จาตุมมหาราชิกาชั้นที่ ๓ มีความเป็นอยู่แบบชาวบ้านทำมาหากิน ปลูกข้าว ไม่สามารถเนรมิตอาหารได้ ดำรงชีวิตด้วยความลำบาก เพราะอดอาหาร และเนื่องจากมีโมหะมาก หลังจากได้อนุโมนทนาในส่วนบุญส่วนกุศลที่พระน้องชายอุทิศให้ ตอนนี้พวกเขาเหล่านั้น ได้เปลี่ยนภพภูมิไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ชั้นสูงตามกำลังบุญ มีความเป็นอยู่อย่างสุขสบายแล้ว

---

[๑๕] คำตอบจาก **อาจารย์บุญมี เมธางกูร,พรหมเทพเทวา**แห่งดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๑๑

๓.ยักษิณีมาทักทาย[๑๖]

มีวันหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้านอนหลับอยู่บนเปลใต้เถียงนา เกิดนิมิตเห็นนางยักษิณีตนหนึ่ง เดินมาทางด้านทิศตะวันออก มาชะโงกหน้าดูข้าพเจ้าเหมือนว่า อยากเข้ามาทักทายทำความรู้จัก เท่าที่สังเกตเห็นและจำได้ หน้าตาของนางยักษิณีตนนี้ อายุราวๆ ๓๐ ปี รูปร่างอ้วนถ้วนสมบูรณ์ สูงใหญ่กว่าคนปกติเล็กน้อย แต่ไม่ได้ใหญ่มาก ผมยาวยักโศก มีเขี้ยวงอกออกมาเหมือนในละครทีวี ริมฝีปากแดงคล้ำ ใส่ผ้าซินลาย ใช้ผ้ารัดอก แต่ยังไม่ได้พูดสนทนาอะไร ข้าพเจ้าก็สะดุ้งตื่นก่อน

พระน้องชายเล่าให้ฟังว่า ขณะที่ท่านกำลังเขียนเรื่องยักษิณีนี้อยู่ ตกตอนกลางคืน ท่านมีนิมิตเห็นนางยักษิณีตนนี้เข้ามาหา เพื่อมาขอส่วนบุญ นางต้องการเปลี่ยนภพภูมิ ท่านจึงน้อมจิตให้เป็นกุศล แล้วอุทิศบุญให้ เมื่อนางยักษ์ได้รับรู้และอนุโมทนาแล้ว ได้เปลี่ยนภพภูมิไปเกิดในสวรรค์ชั้นยามาที่ ๗ อาจารย์เบื้องบนท่านบอกว่า ก่อนหน้านี้ นางยักษ์ตนนี้เป็นเทวดาอยู่ในสวรรค์ชั้นจาตุมมหาราชิกาที่ ๗ *เป็นบริวารของท้าวกุเวร ซึ่งเป็นหนึ่งในท้าวมหาราชทั้ง ๔

---

๑๖ ธ.ป.(แปล) ๑/ **เรื่องความเกิดขึ้นของนางกาลียักษิณี**

* **ท้าวจตุโลกบาล**ทั้ง ๔ คือ ท้าวธตรฐปกครองทิศตะวันออก เป็นหัวหน้าของพวกคนธรรพ์ ท้าววิรุฬหกปกครองทิศใต้ เป็นหัวหน้าของพวกกุมภัณฑ์ ท้าววิรูปักษ์ปกครองทิศตะวันตก เป็นหัวหน้าของพวกนาค ท้าวกุเวรปกครองทิศเหนือ เป็นหัวหน้าของพวกยักษ์ **ที.มหา.**(แปล) ๑๐/๒๕๙-๒๗๒ **มหาสมยสูตร**

๔.เทวดาพาไปดูนรก*

วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ หลังจากสวดมนต์ไหว้พระเสร็จตามกิจวัตรที่เคยทำมา ข้าพเจ้าจึงได้เอนตัวลงนอน คืนนั้นได้เกิดนิมิตว่า ท่านพรหมเทพเทวามาเรียก และจะพาไปนรกเพื่อไปช่วยใครบางคน ในขณะเดินทางไปนั้น ข้าพเจ้า ไม่มองเห็นรูปร่างหน้าตาของเทวดา แต่รู้สึกว่า ท่านนั่งอยู่ข้างๆ คอยพูดปลอบไม่ให้คิดฟุ้งซ่านหรืออย่าได้ตกใจกลัว

ตอนแรก ตัวของข้าพเจ้าเหมือนกับเลื่อนขึ้นเลื่อนลง และต่อมา เริ่มเคลื่อนตัวลงต่ำดิ่งไปเรื่อยๆ ตามลำดับ สังเกตเห็นว่า ขณะที่เคลื่อนตัวดิ่งลงไปนั้น บรรยากาศรอบๆ ขมุกขมัว ไม่ปรอดโปร่งอากาศทึบ หายใจแถมไม่ออก ยิ่งลงลึก

---

* **นรก**หรือ**นรกภูมิ** จัดเป็นภพภูมิชั้นต่ำที่สุด แบ่งย่อยออก เป็นหลายระดับ (เรียกภาษาชาวบ้านว่าขุม) มี ๘ แห่ง ดังนี้ **สัญชีวนรก** ในนรกขุมนี้ สัตว์นรกถูกลงโทษด้วยความทุกข์ทรมานจนถึงแก่ความตาย แล้วฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก **กาฬสุตตนรก** ในนรกขุมนี้ สัตว์นรกถูกลงโทษด้วยเส้นเชือกสีดำ แล้วก็ถากหรือตัดด้วยเครื่องประหาร **สังฆาฏนรก** ในนรกขุมนี้ สัตว์นรก ได้ถูกภูเขาเหล็กใหญ่มีไฟลุกโพลงบดขยี้จนร่างกายแหลกละเอียด **โรรุวนรก** ในนรกขุมนี้ สัตว์นรกมีการส่งเสียงร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวดทุกข์ทรมาน เพราะถูกควันไฟแผดเผาจนร้อนอบอ้าว **มหาโรรุวนรก** ในนรกขุมนี้ สัตว์นรก พากันส่งเสียงร้องโหยหวน ครวญครางด้วยความเจ็บปวดทุกข์ทรมานแสนสาหัส เพราะถูกควันไฟแผดเผาเร่าร้อนมากกว่าโรรุวนรก **ตาปนนรก** ในนรกขุมนี้ สัตว์นรกได้รับความทุกข์ทรมาน เพราะถูกอำนาจกรรมบังคับให้นั่งตรึงติดอยู่ในหลาวเหล็กแดง แล้วถูกไฟนรกแผดเผาจนมอดไหม้ **ปตาปนนรก** ในนรกขุมนี้ สัตว์นรกได้รับความทุกข์ทรมานหนักกว่าตาปนนรกหลายเท่า **และอเวจีมหานรก** ในนรกขุมนี้ สัตว์นรกได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัสด้วยไฟนรกตลอดเวลา

ขุ.ชา. (แปล)๒๘/๔๕-๕๔ **สังกิจจชาดก**และอรรถกถา

ยิ่งน่ากลัว เหมือนการดำน้ำลงไปลึกทำให้รู้สึกน่ากลัวที่จะขึ้นมาไม่ทัน แต่เมื่อมีผู้คุ้มครอง จึงทำให้ข้าพเจ้าเกิดความอบอุ่นใจว่า คงปลอดภัย ไม่มีอันตราย พอเคลื่อนตัวลงไปต่ำสุด เท้าเหยียบพื้น ได้มองเห็นผู้ชายคนหนึ่งอายุวัยกลางคน เป็นคนในหมู่บ้านโดมประดิษฐ์ ซึ่งข้าพเจ้ารู้จักดี กำลังถูกจองจำอย่างหนัก โดยถูกแผ่นเหล็กขนาดใหญ่และหนาทับบนหน้าอกของเขา ได้ยินเสียงร้องโหยหวนอย่างน่าเวทนา และบอกให้คนช่วย แต่ตอนนั้น ข้าพเจ้าทำอะไรไม่ได้ เพียงแค่มองดูด้วยใจเวทนา ต่อมาก็รู้สึกตัวตื่น

ภายหลัง ข้าพเจ้าได้เข้าสมาธิกราบเรียนถามท่านว่า "เมืองนรกที่พาข้าพเจ้าไปดู เพื่อจะไปช่วยเหลือคนคนหนึ่งในวันนั้น มีความลึกมากน้อยแค่ไหน" ท่านตอบว่า "**นรกที่ผู้ชายคนนั้นกำลังถูกลงโทษอยู่ มีความลึกถึง ๘ หมื่นกิโลเมตร**" ซึ่งได้ฟังคำตอบแล้ว ไม่อยากจะเชื่อว่า นรกอะไรจะลึกขนาดนั้น บ่อน้ำที่ลึก ๑๐๐ เมตร ถือว่า ลึกมากพอแล้ว ไม่ต้องพูดถึงบ่อที่ลึกมากกว่านี้เป็นพันๆเมตร ส่วนนรกอเวจีนี้ ลึกเกินกว่ามนุษย์จะเชื่อได้ เรื่องนี้ คงต้องขึ้นกับสภาพจิตใจของมนุษย์คนนั้นว่า ได้สั่งสมอกุศลกรรมมากน้อยแค่ไหน เมื่อทำความชั่วมากจนทำให้จิตใจมืดบอดสนิท ไม่มีแสงสว่าง แสดงว่า คุณภาพจิตใจหยาบมาก ชีวิตหลังตาย ก็ควรไปเกิดในภพภูมิที่มีสภาพเหมาะสมกับจิตใจ เพราะความจริง ก็คือความจริง จะ

เปลี่ยนเป็นอย่างอื่นไม่ได้ เนื่องจากความจริงนั้น ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงไปตามความเชื่อของบุคคล

วันหนึ่ง ถ้าหากคนนั้นยกจิตให้สูงขึ้นด้วยคุณธรรม มีเครื่องมือพิเศษ คือ **ฌานอภิญญา**ที่ได้ระดับมาตรฐาน ไม่ผิดพลาด อาจจะพิสูจน์ความจริงเหล่านี้ได้ ด้วยประสบการณ์ของตนเอง โดยหยั่งรู้ด้วยญาณปัญญา โดยไม่ต้องอ้างคัมภีร์ ไม่ต้องอ้างความเชื่อ ไม่ต้องอ้างทฤษฎีใดๆก็ได้

๕.วิมานปรากฏบนโลกทิพย์[๑๗]

ประมาณต้นปี ๒๕๕๒ หลังจากพระน้องชายได้มาถมที่บริเวณท้องนาเพื่อทำเป็นธรรมสถานสำหรับปฏิบัติธรรม มีญาติธรรมสองสามีภรรยา ได้ออกเงินบริจาคสร้างกุฏิหลังเล็กเพื่อรองรับ**พระมหาบรรพต เจโตวสี** ขณะที่มาพักอาศัยสำหรับสอนธรรมะแก่ญาติโยม ข้าพเจ้าและญาติธรรมหลายคน ได้บริจาคเงินร่วมสมบททุนสร้างกุฏิหลังนั้นด้วยเช่นกัน เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้ว จึงน้อมถวายแด่พระคุณเจ้าเพื่อเข้าไปอาศัย

หลังจากนั้นประมาณ ๑-๒ ปี ขณะที่นั่งสมาธิอยู่นั้น ข้าพเจ้าเกิดนิมิตเห็นวิมานหลังหนึ่ง เป็นวิมานไม้ผยุง เพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ สวยงามมากเกิดขึ้นในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ที่ ๒ ซึ่งก่อนหน้านี้ ข้าพเจ้าเคยเกิดนิมิตเห็นวิมานหลังนี้เหมือนกัน ตอนเห็นครั้งแรก รู้สึกว่า วิมานนั้นเพิ่งเริ่มก่อสร้าง ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ แต่ตอนนี้ วิมานได้เสร็จสมบูรณ์ทุกประการ

ขณะที่พระน้องชายกำลังเรียบเรียงหนังสือธรรมะเล่มนี้ใกล้เสร็จสมบูรณ์ ด้วยอานิสงส์แห่งธรรมทานนี้ ส่งผลให้วิมานของข้าพเจ้าเปลี่ยนเป็นอัญมณีสีเหลืองอร่าม ซึ่งก่อนหน้านี้มี

---

[๑๗] "ญาติ มิตร และผู้มีใจดีทั้งหลาย เห็นคนที่จากบ้านไปนาน กลับจากที่ไกลมาถึงโดยสวัสดิภาพ ย่อมยินดีว่ามาแล้ว เช่นเดียวกันนั้น บุญทั้งหลาย ย่อมต้อนรับคนที่ทำบุญไว้ ซึ่งจากโลกนี้ไปสู่โลกหน้า เหมือนญาติต้อนรับญาติผู้เป็นที่รักที่กลับมาบ้าน ฉะนั้น"

ดูเพิ่มใน **ขุ.ธ.**(แปล) ๒๕/๑๐๑ **เรื่องนายนันทิยะ**

-**ข้อมูลจากพรหมเทพ**แห่งดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๑๑

การเปลี่ยนมาตามลำดับ ตามพลังแห่งบุญกุศลที่ได้ทำไว้จากวิมานไม้พยุงเป็นวิมานปูนสีเหลือง และเปลี่ยนมาเป็นวิมานมรกต ในวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๗ ในสวรรค์ชั้นปรนิมมิตวัสวดี เมื่อพลังแห่งมหากุศลที่ได้บำเพ็ญมาต่อเนื่องส่งผล จากวิมานมรกต กลายมาเป็นวิมานบุษราคัม และบริเวณหน้าจั่ว ได้ปรากฏชื่อเจ้าของวิมานว่า "**เทพวารีมณีรัตนา**" ซึ่งแปลความว่า เทพธิดาผู้มีจิตใจเยือกเย็นเปรียบเสมือนน้ำและมีคุณธรรมสูงล้ำเหมือนแก้วมณีอันสูงค่า เขียนด้วยอักษรสีทอง มีลักษณะนูนขึ้น

ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ หลังจากสวดมนต์ไหว้พระเสร็จ แล้วเข้านอนด้วยมีสติสัมปชัญญะ ขณะที่กำลังเคลิ้มหลับอยู่นั้น ปรากฏว่า มีพลังงานอย่างหนึ่งพุ่งมาหาข้าพเจ้าแล้วได้ยินเสียงเทพเทวาบอกว่า "**เตรียมตัวพร้อมหรือยัง**" ข้าพเจ้าถามไปว่า **"พร้อมจะไปที่ไหนหรือ**" เทพเทวาบอกว่า " จะพาไปดูสถานที่ที่เจริญกุศลในโลกทิพย์" แล้วบอกให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น และอธิษฐานจิต ข้าพเจ้า จึงน้อมจิตให้เป็นกุศลแล้วพูดในใจว่า "**ขออำนาจแห่งบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้ทำไว้ดีแล้ว ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ถ้าหากถึงเวลาแล้ว ข้าพเจ้า จะขอไปดูสถานที่ที่เจริญกุศลในโลกทิพย์ ณ บัดนี้**" เสร็จแล้ว ได้ยืนเอามือทั้งสองข้างประสานไว้ที่อก หลังจากนั้น มีพลังงานบางอย่างดูดให้ข้าพเจ้าลอยขึ้นข้างบนตามลำดับ แล้วได้ลอยไปถึงสถานที่

วิมานทองตั้งอยู่ เมื่อมาถึงสถานที่แล้ว ข้าพเจ้ามองเห็นหลังคาวิมานเหมือนปูด้วยแป้นเกล็ด บริเวณรอบวิมานดูเงียบสงบมาก บรรยากาศร่มเย็น ไม่มีเสียงอะไรรบกวน มีแต่พื้นหญ้าเขียวชะอุ่ม แต่ไม่มีต้นไม้ ขณะนั้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงเหมือนเสียงระฆัง จึงถามว่า “นั่นเสียงอะไร” แล้วได้รับคำตอบว่า “เป็นเสียงใบโพธิ์” พอเดินเข้าไปในภายในวิมานซึ่งเหมือนกับศาลา เป็นวิมานเปิดโล่งทั้ง ๔ ด้าน มี ๕ มุม ไม่มีฝากั้น แต่ละมุม บนหน้าจั่วมีใบโพธิ์สีเหลืองมะเขือสุกห้อยอยู่มุมละใบ และที่หน้าจั่วด้านหน้าทิศตะวันออก มีป้ายชื่อเจ้าของวิมานเขียนด้วยอักษรสีทอง มีข้อความว่า “**เทพวารีมณีรัตนา**” พร้อมทั้งมีใบโพธิ์ ๒ ใบห้อยไว้ข้างๆ เมื่อข้าพเจ้า ได้ตั้งใจเพ่งดูและตั้งใจฟังแหล่งกำเนิดของเสียง ได้ยินเสียงดังเหมือนเสียงกระดิ่งออกจากใบโพธิ์นั้น ฟังแล้วไพเราะเสนาะโสต เทพเทวาบอกว่า “เมื่อพลังแห่งบุญเกิดขึ้นอย่างนี้ จึงเป็นสัญญาณบอกให้ว่า ควรทำปกหนังสือ กรรมลิขิต-ชีวิตนี้เพื่อธรรม เป็นรูปใบโพธิ์สีเหลืองมะเขือสุก ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งพุทธะ และเมื่อได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว ถ้าใครมีใจศรัทธาเลื่อมใส จะเกิดอานิสงส์สูงตามกำลังบุญบารมี ส่วนผู้ไม่เชื่อหรือปฏิเสธ มีจิตคิดอกุศล ก็จะเป็นไปตามเหตุปัจจัย”

ขณะที่เดินทางกลับมาที่เดิม เทพเทวาไม่ได้มาส่ง เพราะข้าพเจ้า ได้รู้สึกตัวก่อน

๖. ผีตาแฮกมาปรากฏให้เห็น*

ประมาณปี ๒๕๕๔ ข้าพเจ้ามีนิมิตเกี่ยวกับผีตาแฮกซึ่งเป็นเจ้าที่หรือเทพาอารักษ์ประจำท้องไร่ท้องนา ซึ่งชาวบ้านถือกันว่า เป็นผีที่ทำหน้าที่ปกปักรักษาพืชสวนไร่นา ผีตาแฮกที่ทำหน้าที่ดูแลในบริเวณนาข้าพเจ้า เป็นผู้ชาย มีรูปร่างลักษณะออกท้วมๆ ผิวขาว จมูกโด่ง ไม่สูงมากหนัก หน้าตาผ่องใส ไว้ผมสั้น ใส่กางเกงขาก๊วยสีดำ เสื้อแขนสั้นสีขาว มีผ้าขาวม้าพาดบ่า ดูท่าทางเป็นเทวดาอัธยาศัยดี เดินไปมา แต่ไม่ได้พูดคุยกัน เพียงแค่ได้สัมผัสมองเห็นเท่านั้น

ข้าพเจ้ามารู้ภายหลังจากเทพเทวาว่า ผีตาแฮกท่านนี้เป็นเทวดาประจำภาคพื้นในสวรรค์จาตุมมหาราชิกาที่ ๕ แต่หลังจากได้รับการอุทิศ ส่วนกุศลแห่งพลังธรรมทาน จากพระน้องชาย และเขาได้รับรู้พร้อมทั้งได้อนุโมทนาในส่วนนี้ จึงมีการเปลี่ยนภพภูมิไปเกิดในสวรรค์ชั้นยามาที่ ๗ เนื่องจากเทวดาท่านนี้ ยังไม่ได้สั่งสมปัญญาทางธรรมไว้มากพอ จึงไม่สามารถไปปฏิสนธิในสวรรค์ชั้นดุสิตได้ ทั้งนี้ เพราะเทวดาชั้นดุสิตเป็นเทพเจ้าชั้นปัญญาชน

---

* ที่มาของผีตาแฮกที่ปรากฏในคัมภีร์อรรถกถา ดูเพิ่มเติมใน **เรื่องความเกิดขึ้นของนางกาลียักษิณี** ในปี ๒๕๕๗ ขณะที่พวกลูกหลานพากันมาเล่นน้ำในสระภายในสวนธรรมด้วยอาการไม่สำรวม พากันส่งเสียงดังเกินไป ทันใดนั้น ได้มีเสียงผู้ชายอายุประมาณกลางคนดังขึ้นว่า “หยุดๆ หยุดพากันเล่นน้ำ รีบออกไปจากที่นี้ จะเกิดโทษตามมาได้” เมื่อพวกเด็กได้ยินเช่นนั้น ต่างก็พากันตกใจ เห็นว่าไม่ใช่เสียงคนตามปกติ จึงรีบขึ้นจากสระทันที หลังจากนั้น ไม่มีใครกล้ามาเล่นน้ำในสระอีก

กำเนิดของสิ่งมีชีวิตในจักรวาล

คติ คือ ทางดำเนินไปของสัตว์โลกในภูมิเหล่านั้น มีแหล่งกำเนิดทั้ง ๔ แหล่ง กล่าวคือ กำเนิด ๔ ชนิด คือ

๑. กำเนิดอัณฑชะ (การเกิดในไข่) คือ เหล่าสัตว์ผู้เจาะทำลายเปลือกไข่แล้วเกิด เช่น นก เป็ด ไก่ ห่าน เป็นต้น

๒. กำเนิดชลาพุชะ (การเกิดในครรภ์)คือ เหล่าสัตว์ผู้เกิดในครรภ์ ในมดลูก เช่น ช้าง ม้า วัว ควาย มนุษย์ เป็นต้น

๓. กำเนิดสังเสทชะ (การเกิดในเถ้าไคลหรือที่ชื้นแฉะ) คือ เหล่าสัตว์ผู้เกิดในปลาเน่า ซากศพเน่า ขนมบูด น้ำครำ หรือเถ้าไคล เช่น พวกอะมีบา พารามีเซียม คลอเรลลา ไดอะตอม เป็นต้น เป็นสัตว์พวกจุลินทรีย์ มีเซลล์เดียว

๔. กำเนิดโอปปาติกะ (การเกิดผุดขึ้น) คือ เทวดา สัตว์นรก เปรตบางจำพวก และมนุษย์บางจำพวก

มหาสีหนาทสูตร

ม.มู. (แปล) ๑๒/๑๕๑-๑๕๖

๗.พญานาคมาเกี่ยวข้อง*

ในเดือนกรกฎาคมปี ๒๕๒๙ เป็นช่วงเข้าพรรษาที่พระน้องชายไปบรรพชาเป็นสามเณรที่วัดเจริญทัศน์ บ้านคำก้อม โดยมีพระครูสุวัฒน์ธรรมพิบูลย์เป็นพระอุปัชฌาย์ มีคืนหนึ่งข้าพเจ้าได้ฝันไปว่า “ได้เดินลงไปในสระ ลึกประมาณหัวเข่าเพื่อตักน้ำ มองไปเห็นงูใหญ่ตัวหนึ่งลอยเข้ามาหา เกิดความกลัว จึงรีบขึ้นฝั่ง งูตัวนั้นเลื้อยเข้ามาเกี่ยวขาและตามลำตัวของข้าพเจ้าแล้วซบหัวที่บ่าไหล่ ได้พูดเป็นภาษาคนจับใจความได้ว่า **“ขอให้เขาอยู่อาศัยด้วยนะ**” และยังมีอีกคืนหนึ่ง ขณะที่นอนหลับเกิดนิมิตว่า **“มีงูใหญ่สีเทา ลำตัวขนาดเท่ากับท่อนขา มานอนอยู่ข้างซ้ายมือของข้าพเจ้า”** เมื่อตื่นขึ้น ได้เล่าเรื่องนี้ให้แม่ฟัง ตอนนั้นท่านแปลความหมายว่า “การฝันเห็นงูนั้น มันเป็นซวง คือเป็นลางไม่ดี จะมีเคราะห์ร้าย ถ้าเป็นผู้หญิงอยู่ในช่วงมีครรภ์อาจจะเกิดการแท้งได้”

---

* **พญานาค** ถือว่าเป็นเจ้าแห่งงู ออกเป็น ๔ ตระกูลใหญ่ คือ **ตระกูลวิรูปักษ์** มีสีทอง **ตระกูลเอราปถ** สีเขียวมรกต **ตระกูลฉัพพยาปุตตะ** สีรุ้ง **ตระกูลกัณหาโคตมะ** พญานาคตระกูลสีดำ พญานาคเกิดได้ทั้ง ๔ ประเภท คือ **ชลาพุชะ** เกิดจากครรภ์ และ**อัณฑชะ** เกิดจากฟองไข่ **สังเสทชะ** เกิดจากเปียกชื้น และ**โอปปาติกะ** เกิดแล้วโตทันที พญานาคประเภทโอปปาติกะ เป็นนาคชั้นสูงสุด ที่อยู่อาศัยของพญานาคมีตั้งแต่ในแม่น้ำ หนอง คลอง บึง ภูเขา และในอากาศ พวกพญานาคอยู่ในการปกครองของท้าววิรูปักษ์ ผู้ปกครองสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกาด้านทิศตะวันตก

สัง.ขัน.(แปล) ๑๗/๓๕๐ **สุทธิกสูตร-ปณีตตรสูตร**

ข้าพเจ้ามารู้ที่หลังว่า พญานาคศรีสุทโธแห่งคำชะโนด ต้องการมาติดต่อ สื่อสาร เพื่อให้รู้เกี่ยวกับอดีตชาติ แต่ท่านไม่รู้จะทำอย่างไร จึงได้มาติดต่อผ่านความฝันอย่างนั้น

ประมาณกลางเดือนมีนาคม ๒๕๕๓ หลังจากได้สวดมนต์ไหว้พระแล้ว ได้เข้านอนตามปกติ ข้าพเจ้ามีนิมิตเกี่ยวกับพญานาคเป็นครั้งแรก คือว่า คืนนั้นได้เกิดนิมิตฝันไปว่า ได้เห็นพญานาค ๒ ตัว ทำการต่อสู้กันในท่ามกลางแม่น้ำที่กว้างใหญ่อย่างดุเดือดเหมือนจะเอาเป็นเอาตายให้ได้ เกิดน้ำกระเพื่อมไหว กระเซ็นพุ่งกระจาย อาวุธในการต่อสู้ที่มองเห็น คือ **พญานาคพ่นไฟ และพ่นพิษใส่กัน และใช้หางกอดรัด**

ในพญานาค ๒ ตัวนี้ ตัวที่ใหญ่กว่า มีสีผิวเกล็ดเป็นสีเขียวมรกต นัยตาก็เป็นสีเขียวมรกตเช่นกัน สัณฐานของศีรษะไม่เหมือนงูทั่วไป แต่มีส่วนคล้ายคลึงกับนาคที่เขาสร้างในอุโบสถ มีหงอนสีแดงได้สัดส่วนพอดี มีหนวดใต้คาง มีสังวาลแก้วมณีสีแดงอยู่บริเวณกลางอก มีลำตัวยาวประมาณ ๓๐ เมตร ใหญ่ประมาณเท่ากับโอ่งมังกรขนาดผู้ใหญ่ ๒ คนโอบกอด ส่วนของปลายหางเป็นครีบพัดเหมือนปลาเงินปลาทอง ไม่เหมือนกับหางของงู สันฐานบริเวณท้องคล้ายกับท้องของงูทั่วไป และไม่มีครีบหลังเหมือนปลา ส่วนอีกตัวหนึ่ง**ผิวเกล็ดเป็นสีดำ นัยตาแดง** ขนาดลำตัวเล็กกว่าเกือบครึ่งหนึ่ง ไม่มีแก้วมณีที่ติดอยู่กลางอก ส่วนองค์ประกอบอื่นๆเหมือนกันกับพญานาคตัวแรก

เหตุการณ์พญานาคต่อสู้กันนั้น เป็นภาพนิมิตในอดีตที่ผ่านมาประมาณปีพ.ศ. ๒๕๐๐ ของ**พญานาคศรีสุทโธกับ**

พญานาคศรีสุวรรณ[๑๘]ที่ได้ต่อสู้กันในครั้งนั้น ในอีกโลกหรืออีกมิติหนึ่ง ซึ่งเรียกกันว่า **โลกทิพย์** เพราะเหตุเกี่ยวกับการเข้าใจกันผิด หรือ**แย่งนางนาคีและเรื่องแบ่งเขตพื้นที่ปกครอง**

ข้าพเจ้ามารู้ภายหลังว่า ภาพนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นในคืนวันนั้น เป็นความเมตตาจาก**หลวงปู่คำคะนิง จุลมณี**แห่งวัดถ้ำคู่หาสวรรค์[๑๙] ท่านต้องการให้รับรู้รับทราบเรื่องอดีตชาติ จึงได้ทำภาพนิมิตนี้ให้เห็น

แต่ก่อนพญานาคทั้งสอง เคยเป็นเพื่อนรักกันมาก่อน อาศัยอยู่ในถ้ำใต้บาดาล ณ บริเวณคำชะโนด ซึ่งกินเนื้อที่กว้างใหญ่เกือบถึงแม่น้ำโขง หลังจากได้มีเหตุการณ์สู้รบกันขึ้น จึงแตกกันออกเป็น ๒ ฝ่าย โดยที่พญานาคศรีสุวรรณกับพวกนาค

---

[๑๘] พญานาคเหล่านี้ เป็นนาคโอปปาติกะ โดยที่พญานาคศรีสุทโธและบริวาร เป็นนาคตระกูลเอราปถ มีเกล็ดออกสีเขียวแต่ออกเขียวมรกต เป็นนาคมีจิตใจดีงาม มีใจประกอบด้วยความเมตตากรุณา นิยมความสงบ ไม่ชอบความวุ่นวาย ไม่ติดยึดในลาภ ยศ สรรเสริญ ใฝ่ในศีลธรรม มีสัมมาทิฏฐิ ส่วนพญานาคศรีสุวรรณ เป็นนาคตระกูลกัณหาโคตมกะ มีเกล็ดสีดำ มีจิตใจดุร้าย อาฆาตพยาบาทจองเวร นิยมความสนุกสนานเพลิดเพลิน เฮฮา ยังยึดติดและยินดีพอใจในเกียรติ ยศ ชื่อเสียง ลาภสักการะ

-จากคำบอกกล่าวอาจารย์เบื้องบน

[๑๙] **หลวงปู่คำคะนิง จุลมณี** วัดถ้ำคูหาสวรรค์ อ. โขงเจียม จ. อุบลราชธานี ภูมิลำเนาเดิมของท่าน เกิดที่บ้านหนองบัว แขวงคำม่วน ประเทศลาว เมื่อวันพุธ เดือน ๔ ปีกุน พ.ศ ๒๔๓๗ โยมบิดา ชื่อนายดิน ทะโนราช โยมมารดา ชื่อนางนุ่น ทะโนราช ในฐานะเป็นพระโพธิสัตว์ท่านหนึ่ง ก่อนจะบวชเป็นภิกษุ ท่านเคยเป็นฤาษีชีไพรมาก่อน ๑๕ ปี และบวชเป็นพระภิกษุ ๓๒ พรรษา ท่านได้ฌานสมาบัติ มีฤทธิ์อภิญญา มีประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งลึกลับมากมาย เคยได้เห็นพญานาคตัวจริงหลายครั้ง ในปี ๒๕๒๘ ท่านได้มรณภาพทิ้งร่างวางขันธ์ ปัจจุบันเกิดเป็นเทพเจ้าในสวรรค์ดุสิตาเทวโลกที่ ๑๑

บริวาร ประมาณ ๑,๕๐๐ ตัว เกิดความไม่พอใจมีอัชฌยาศัยแตกต่าง จึงแยกตัวออกไปอยู่ที่อื่นซึ่งอยู่ในบริเวณคำชะโนดเหมือนกัน

• พญานาคเนรมิตตัวให้นั่ง

ปี พ.ศ ๒๕๕๓ เดือนมกราคม พระน้องชายได้นำพาญาติโยมมาสวดมนต์ไหว้พระและปฏิบัติธรรมที่บริเวณท้องนา ซึ่งตอนนั้น ยังไม่ได้ถมที่สร้างสวนธรรมขึ้น เพียงแค่ปลูกเพิงมุงด้วยแสลนและกลางเต้นท์เท่านั้น มีคืนหนึ่ง ข้าพเจ้าเกิดนิมิตฝันไปว่า มีพญานาคตัวหนึ่งได้เลื้อยเข้ามาหา ผงกหัวรับเหมือนกับเป็นการทักทาย แล้วเลื้อยเวียนรอบ ขนดตัวขึ้นสูงประมาณบั้นเอวนับได้ ๑๑ ขนด แล้วให้ข้าพเจ้าขึ้นไปนั่งบนขนดนั้นทางฝั่งขวา โดยหันหน้าไปทางทิศตัวออก ซึ่งมารู้ความหมายในภายหลังว่า พญานาคศรีสุทโธมาทำนิมิตนี้ให้เห็น เพื่อเป็นแสดงความเคารพ ณ สถานที่แห่งนี้ และเป็นเครื่องสักการบูชานิยตโพธิสัตว์ท่านหนึ่ง[๒๐] ซึ่งในอนาคตอันใกล้ จะได้บำเพ็ญมาบารมีมาจุดที่มีรายชื่อปรากฏในสวรรค์ชั้นดุสิตที่ ๑๑ ซึ่งเป็นชั้น

[๒๐] การขนดตัว ๑๑ ขนด อันเป็นสัญลักษณ์แห่งสวรรค์ชั้นดุสิตที่ ๑๑ นี้ **พญานาคศรีสุทโธ** ไม่ได้มีญาณหยั่งรู้เรื่องนี้ด้วยตนเอง แต่เกิดจาก**ท่านหลวงพ่อเสือ** ได้มาเป็นสื่อสะพานบุญให้ทำเช่นนั้น เพราะต่อมาภายหลัง ในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๗ อาจารย์เบื้องบนได้มาสื่อสารกับข้าพเจ้าว่า ขณะนี้ พระโพธิสัตว์ท่านนี้ ได้บำเพ็ญบารมีมาจนถึงจุดมีรายชื่อปรากฏในดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๑๑ เรียบร้อยแล้ว โดยมีนามว่า “ เทพสวรรค์บรรพตดุสิตาลัย”

สูงสุดและเป็นสถานที่อยู่ของเทวดาทั้งหลายผู้ตั้งจิตปรารถนาพุทธภูมิ

พญานาคศรีสุทโธนี้ เคยมาฟังการแสดงธรรมที่บริเวณสวนธรรมพรหมทัตหลายครั้ง โดยจะขนดตัวขึ้นเป็นชั้น เอาศีรษะหมอบลงแนบติดกับลำตัว ฟังธรรมอยู่ด้านหลังของพระธรรมกถึก ไม่เข้ามาใกล้กับบริเวณที่ญาติโยมนั่ง แต่ต่อมาภายหลัง พญานาคตัวนี้ก็ไม่ได้มาเกี่ยวข้องกับสถานนี้อีก อาจจะเป็นเพราะว่า มีกิจธุระมากในเรื่องการปกครองบริหารหมู่คณะซึ่งมีมากถึง ๓๕,๐๐๐ ตัว หรือไม่สบายใจที่มารู้ว่า "นาค เป็นกำเนิดสัตว์เดรัจฉาน ไม่สามารถจะได้ฌาน สมาธิ หรือไม่อาจบรรลุมรรคผลนิพพานได้"[๒๑] จึงหมดความพยายามในการประพฤติธรรมเพื่อจะเปลี่ยนแปลงตัวเอง เพราะว่าโดยวิบากกรรมแล้ว สัตว์เดรัจฉานมีโมหะมาก ยากที่จะเปลี่ยนภพภูมิจากทุคติไปสู่สุคติ[๒๒] คือ เปลี่ยนจากกำเนิดเดรัจฉานไปสู่มนุสสภูมิหรือเทวภูมิ

---

[๒๑]เคยมีพญานาคตัวหนึ่งแปลงกายเป็นมนุษย์แล้วเข้ามาขอบรรพชาอุปสมบทกับพระภิกษุ ขณะที่นอนหลับ นาคแปลงก็กลับไปสู่สภาวะเดิม คือ เป็นงู ภิกษุนำเรื่องนี้ไปกราบทูลแด่พระพุทธเจ้า พระองค์รับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์เพราะเรื่องนี้เป็นต้นเหตุได้ตรัสกับพระนาคนั้นว่า "พวกเจ้าเป็นนาค ไม่มีความงอกงามในพระธรรมวินัยนี้ ไปเถิด นาค เจ้าจงเข้าจำอุโบสถในดิถีที่ ๑๔ ดิถีที่ ๑๕ และดิถีที่ ๘ แห่งปักษ์นั้นแหละ ด้วยอุบายอย่างนี้ เจ้าจักพ้นจากกำเนิดนาค และได้อัตภาพมนุษย์ฉับพลัน"

วิ.มหา.(แปล) ๔/๑๗๕-๑๗๖

[๒๒] "สัตว์เดรัจฉานทุกประเภททุกชนิด หลังจากตายแล้ว ไปเกิดในสุคติภูมิ คือ เกิดเป็นมนุษย์ หรือ เทวดานั้นมีน้อยนิดเปรียบเสมือนฝุ่นในปลายเล็บ ส่วนที่ไปเกิดในอบายภูมิ คือ

• พญานาคมาช่วยเหลือ

ในปีพ.ศ. ๒๕๕๘ เวลาประมาณสองทุ่มครึ่ง ข้าพเจ้าเกิดอาการวิงเวียนศีรษะเหมือนจะเป็นลมให้ได้ จึงเกิดอาการเคลิ้มไปคือ รู้สึกตัวบ้าง ไม่รู้สึกตัวบ้าง ในขณะสภาวะจิตตอนนั้น ได้มองเห็น**พญานาคศรีสุทโธ**ได้เลื้อยเข้ามาใกล้ประตูบ้าน แล้ว**แปลงกายเป็นมนุษย์** รูปร่างหน้าตาสง่างามสมส่วน ตัวสูงใหญ่ประมาณ ๑๘๐ เซ็นติเมตร ผิวขาว แต่งตัวภูมิฐานเหมือนพระราชา โดยนุ่งกางเกงยาวครึ่งแข้ง ใส่เสื้อยาวครึ่งแขน ผมเกล้าเป็นมวยขดเป็นจุกกลางศีรษะ เดินเข้ามาภายในตัวบ้านแล้ว ย่อตัวลงเอามือขวาประคองศีรษะข้าพเจ้า สักครู่หนึ่ง พอข้าพเจ้ามีอาการดีขึ้น มองเห็นท่านส่งยิ้มทักทายอีกครั้ง แล้วก็หายวับไป

ขณะที่พญานาคศรีสุทโธ กำลังเลื้อยเข้ามาใกล้บริเวณบ้าน มาหยุดอยู่หน้าประตูบ้าน ซึ่งติดกับต้นมะขาม มีสุนัขตัวเมียตัวหนึ่งชื่อ **เทียน** กำลังนอนอยู่บริเวณนั้น ได้ส่งเสียงเห่าขึ้น มีอาการสะดุ้งกลัวตกใจสุดขีด เหมือนกับมันเห็นตัวอะไร

ในนรก กำเนิดสัตว์เดรัจฉาน และเปรตนั้นมีมากมายมหาศาลเหมือนกับแผ่นดินใหญ่ที่เราอาศัยอยู่...และเหมือนเต่าตาบอดในมหาสมุทรทะเลลึก ร้อยปีจึงโผล่หัวขึ้นมาครั้งหนึ่ง เวลาที่เต่าเอาหัวสวมถูกห่วงที่คนโยนลงไปในทะเล คือ อีกนานแสนนาน ซึ่งเป็นช่วงเวลากำหนดที่จะหลุดพ้นจากการเกิดเป็นสัตว์”

สัง.นิ. (แปล) ๑๖/๓๑๓ **นขสิขสูตร**,**สัง.มหา.**(แปล) ๑๙/๖๓๐-๖๓๔

ดูเพิ่มเติมใน **ฉิคคพยุคสูตร**และ**สิเนรุปัพพตราชสูตร**

สักอย่างที่น่ากลัวมาก ต่อมาอีก ๒ ปีสุนัขตัวนี้ก็ได้สิ้นชีวิตไปเกิดเป็นสุนัขตัวเมียในโลกโอปปาติกะ แต่หลังจากได้รับการอุทิศบุญจากพระน้องชาย มันได้รับรู้และอนุโมทนาจึงเปลี่ยนภพภูมิไปเกิดเป็นเทพธิดาในสรวงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ชั้นที่ ๒ ข้าพเจ้าได้สอบถามไปว่า "คืนวันนั้น แกเห็นอะไรและมีความรู้สึกอย่างไรถึงแสดงอาการสะดุ้งกลัวขนาดนั้น" นางตอบว่า "ได้เห็นงูยักษ์ตัวใหญ่มาก จึงเกิดหวาดกลัวว่า มันจะเข้ามาเขมือบกิน" จึงได้ร้องเสียงหลงขนาดนั้น แต่ทันใด งูใหญ่นั้น ก็ส่งกระแสจิตมาบอกว่า "อย่ากลัวไปเลย เราไม่ได้มาทำอันตรายอะไรแก่เจ้าหรอก เพียงแค่จะมาช่วยเหลือคนคนหนึ่ง[๒๓]ที่อยู่ในบ้านซึ่งกำลังไม่สบายเท่านั้น"

เรื่องพญานาคศรีสุทโธแห่งคำชะโนด ได้เข้าติดต่อเกี่ยวข้องและช่วยเหลือข้าพเจ้านั้น เพราะในอดีตชาติเคยเกิดเป็นบริวารของพญานาคนี้มาก่อนและเขาต้องการมาเป็นสื่อสะพานบุญให้กับบริวาณนาคด้วย ข้าพเจ้าเคยสอบถามเรื่องบ้องไฟพญานาคที่เกิดขึ้นบริเวณแม่น้ำโขงนั้น เป็นการกระทำของพวกพญานาคหรือไม่ เขาตอบว่า เป็นฝีมือของพวกมนุษย์บางกลุ่มที่ต้องการลาภสักการะ ชื่อเสียง และผลประโยชน์เข้า

---

[๒๓] ความรักนั้นเกิดด้วยสาเหตุ ๒ ประการ คือ (๑) ด้วยการอยู่ร่วมกันในชาติปางก่อน (๒) ด้วยการเกื้อกูลกันและกันในปัจจุบัน เหมือนดอกอุบลเกิดในน้ำ (หมายถึงดอกอุบลและดอกไม้ชนิดอื่นๆ ที่เกิดในน้ำ ต้องอาศัยเหตุ ๒ ประการคือน้ำและเปลือกตม)
ขุ.ชา.(แปล) ๒๗/๑๑๑ **สาเกตชาดก**

ตัวเอง จึงได้สร้างเรื่องนั้นขึ้นมา ไม่มีอะไรเกี่ยวกับพญานาค พวกนาคทั้งหลายไม่เคยทำสิ่งเหล่านี้และไม่เคยปรากฏกายให้ใครเห็น เพราะว่า การกระทำเช่นนั้น เป็นการขายตัวเอง ผิดกฎระเบียบของพวกนาคในนาคพิภพ

• ถูกนางนาคีทำร้าย

วันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๗ เวลาประมาณ ๒ ทุ่มกว่าๆ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังยืนคุยโทรศัพท์กับญาติคนหนึ่ง ที่โทรมาจากภูเก็ต เพิ่งคุยได้สักครู่เดียว เกิดความรู้สึกไปว่าเหมือนกับมีคนวิ่งมาจากที่ไกลๆ แล้วเอามือทั้งสองข้างมาผลักที่บริเวณกลางอก จนไม่สามารถทรงตัวได้ จึงหกล้มลงกับพื้น แล้วหมดสติไป เป็นเวลาหลายนาทีกว่าจะรู้สึกตัว ข้าพเจ้ามารู้รายละเอียดภายหลังจากอาจารย์เบื้องบนว่า มีนางนาคีตัวหนึ่งชื่อ **ปทุมวดี** ซึ่งเป็นหนึ่งในมเหสีของพญานาคศรีสุทโธ[๒๔] ถูกส่งให้มาติดต่อสื่อสารเกี่ยวกับธุระบางอย่าง แต่พอมาเห็นข้าพเจ้าจึงเกิดความไม่พอใจ บันดาลโทสะ จึงเข้ามาประทุษร้ายข้างหลัง ข้าพเจ้ามารู้ภายหลังจากอาจารย์เบื้องบนว่า ในชาติที่ ๓ นับจากชาตินี้ไป ข้าพเจ้าเคยเกิดเป็นนาคีเป็นบริวารของพญานาคศรีสุทโธ และได้เป็นมเหสีคนหนึ่งของพญานาคผู้สูงศักดิ์นี้ นาง

---

[๒๔] พญานาคศรีสุทโธ มีพญานาคีที่เป็นมเหสีทั้งหมด ๗ ตัว นางนาคีปทุมวดีก็เป็นหนึ่งในบรรดามเหสีเหล่านั้น

ปทุมวดีนาคีตนนี้ในชาตินั้นคงมีความอาฆาตแค้นข้าพเจ้าไว้มาก แม้มาในชาตินี้ ข้าพเจ้าเกิดเป็นมนุษย์ นางจึงคิดทำร้ายตามธรรมดา การประทุษร้ายผู้ไม่มีความผิด ไม่โต้ตอบ ย่อมทำให้ผู้นั้นมีอันเป็นไปไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง เพราะหลังจากกลับไปนาคพิภพ นางนาคีผู้นี้ก็ได้ถูกลงโทษอย่างหนักและถูกขับไล่ไปจากกลุ่ม เพราะทำไปเกินกว่าเหตุ ผิดกฎระเบียบของนาคในนาคพิภพ

ในประเด็นเรื่องเคยเกิดเป็นนาคมาก่อนนั้น ข้าพเจ้ามีประสบการณ์เกี่ยวกับความฝันในเรื่องนี้ ๒ ครั้ง คือ ครั้งที่ ๑ เกิดนิมิตฝันไปว่า ตัวเองอยู่ในชุดสีขาวกำลังนั่งสมาธิอยู่ที่โขดหินแห่งหนึ่งใกล้ๆแม่น้ำ และมองเห็นพญานาค ๒-๓ ตัวกำลังเล่นน้ำอยู่ในแม่น้ำใกล้ๆ พร้อมกันนั้นพวกเขาได้พูดชักชวนข้าพเจ้าให้ลงไปเล่นน้ำด้วย แต่ข้าพเจ้าปฏิเสธ ขณะที่นั่งสมาธิอยู่นั้น สายตาได้สังเกตเห็นเท้าและขาตัวเองมีลักษณะเป็นเกล็ดขึ้นจนถึงบั้นเอว ได้เกิดความคิดขึ้นมาว่า **เราไม่ต้องการเป็นแบบนี้ เพราะถ้ายังไม่ตาย ก็มีโอกาสได้บรรลุธรรม** จึงสกดใจตัวเองฝืนต่อความรู้สึกนั้น โดยนึกเห็นโทษ ความอาภัพของความเป็นสัตว์เดรัจฉานและอานิสงส์แห่งธรรมะ พอตัดสินใจลุกขึ้นยืน เกล็ดเหล่านั้นจึงหลุดร่วงออกไปหมด

ครั้งที่ ๒ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังปักดำข้าวกล้าอยู่ เกิดอาการจิตเคลิ้มเหมือนไปอยู่อีกสภาวะหนึ่ง เป็นความรู้สึกเหมือน

ฝันไปว่า ณ สถานที่กำลังก้มปักดำอยู่นั้นมีน้ำลึกและเย็น ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีพอใจกับสภาวะนั้นที่ตัวเองกำลังเข้าไปสู่ห้วงน้ำลึกจนจะท่วมปากและจมูก สักครู่หนึ่งเริ่มรู้สึกตัวเป็นปกติ จึงดึงสติกลับคืนมา แล้วความรู้สึกแปลกๆเหล่านั้นก็หายไป*

• หยุดการเกี่ยวข้องกับพวกพญานาค

เมื่อข้าพเจ้าได้ทุ่มเทกายใจศึกษาและปฏิบัติธรรมมากขึ้น โดยการให้ทาน รักษาศีล บำเพ็ญสมาธิภาวนาอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาหลายปี วิบากกรรมที่เคยเกิดเป็นพญานาคที่เคยฝังแน่นในจิตส่วนลึกก็คลายออก[๒๕] ตั้งแต่ปี ๒๕๕๗ เป็นต้น

---

* ข้าพเจ้ามารู้ภายหลังว่า ที่ได้เกิดนิมิตเช่นนั้น เนื่องจากพวกบริวารนาคของพญานาคศรีสุทโธมาทำให้เห็น เกิดนิมิตอย่างนั้น

[๒๕] กรรมที่ไม่สามารถแก้ได้ มีดังนี้ ๑. นิยตมิจฉาทิฏฐิ ๒. อนันตริยกรรม๓. อริยุปวาทกรรมอย่างหนักที่ล่วงเกินพระพุทธเจ้าเป็นต้น ๔.และกรรมทั้งที่เป็นฝ่ายอกุศลและฝ่ายกุศล ซึ่งจะส่งผลในชาติปัจจุบัน ที่เรียกว่าทิฏฐธรรมเวทนียกรรม กรรมทั้ง ๔ ประการข้างต้นนี้แก้ไขไม่ได้ เพราะเป็นกรรมหนักเกินไป ยากที่จะแก้ไขเยียวยา แม้พระพุทธเจ้า ก็ช่วยไม่ได้ หรือแม้อรหัตตมรรค ก็ละวิบากของกรรมนี้ไม่ได้ ท่านพระมหาโมคคัลลานะ แม้จะเป็นพระอรหันต์และเชี่ยวชาญในเรื่องฤทธิ์ แต่ก็หนีไม่พ้น ยังถูกพวกโจรทำร้ายจนร่างกายแหลกละเอียด ส่วนกรรมที่สามารถแก้ได้ มีดังนี้ ๑. มิจฉาทิฏฐิทั่วไป ๒.อกุศลกรรมทั่วไป ที่ไม่ใช่อนันตริยกรรม ๕ แก้ได้ด้วยทาน ศีล ภาวนา หรือ ศีล สมาธิและปัญญา ๓. อริยุปวาทกรรมไม่หนักมากเกินไป แก้ได้ด้วยการสำนึกผิด แล้วเปล่งวาจาขอขมาโทษอย่างถูกต้องตามพุทธวิธี ๔. กรรมทั้งอกุศลและกุศลที่จะส่งผลในชาติหน้าและชาติต่อไปแก้ได้ด้วยการบรรลุมรรคผลนิพพาน โดยปฏิบัติตามอริยมรรคมีองค์ ๘

อัง.ปัญจก.(แปล)๒๒/๒๐๙ **ปริกุปปสูตร**

อัง.เอกาทส. (แปล) ๒๔/๓๙๗-๓๙๘ **พยสนสูตร**

มาจนถึงปัจจุบัน ไม่เคยเกิดนิมิตฝันเกี่ยวข้องกับพญานาคอีกเลย ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในพระรัตนตรัยยิ่งขึ้นว่า อริยมรรคมีองค์ ๘ นั้น เป็นธรรมะที่วิเศษสุด เป็นทางแห่งความบริสุทธิ์ และเป็นเส้นทางแห่งการลด ละ เลิก กำจัด ชำระล้างกิเลส กรรม วิบากของสรรพสัตว์ทั้งหลายอย่างแท้จริง เหมือนพุทธพจน์ที่ว่า

"ภิกษุทั้งหลาย หม้อที่คว่ำ น้ำย่อมไหลออกอย่างเดียว ไม่ไหลเข้า แม้ฉันใด ภิกษุ ก็ฉันนั้นเหมือนกัน เมื่อเจริญอริยมรรคมีองค์ ๘ ทำอริยมรรคมีองค์ ๘ ให้มาก ย่อมคายบาปอกุศลธรรมออกอย่างเดียว ไม่ให้กลับมา..."[๒๖]

---

[๒๖] **สัง.มหา.**(แปล) ๑๙/๘๓ **กุมภสูตร**
อัง.ฉักก.(แปล) ๒๒/๕๐๒-๕๐๖ **มิคสาลาสูตรและอรรถกถา**
องฺ.ทสก. (แปล) ๒๔/๗๕/๑๖๗

ข้าพเจ้าได้มารู้เพิ่มเติมอีกว่า ณ สถานที่สวนธรรมพรหมทัตดุสิตาลัยแห่งนี้ เป็นสถานที่บำเพ็ญบารมีของนิยตโพธิสัตว์ท่านหนึ่ง[๒๗] ซึ่งมีพลังแสงสว่างทั้ง ๗ สี แผ่รัศมีอย่างเจิดจ้าอย่างมากจนนับไม่ถ้วนคำนวณไม่ได้ อานุภาพของรัศมีนี้ มีอำนาจต้านทานทำให้ภูตผีปีศาจ เปรต อสุรกายทั้งหลายรวมไปถึงพวกพญานาค พญาครุฑทุกชั้นภูมิไม่สามารถเข้ามาภายในบริเวณสวนธรรมได้ ถ้าหากฝืนเข้ามาด้วยจิตอกุศล จะถูกรัศมีแห่งพลังทิพย์นี้ แผดเผาทำให้เกิดอาการเร้าร้อนจนทนไม่ไหวถึงขนาดจุติเปลี่ยนภพภูมิได้

---

[๒๗] ในประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเท่าที่ข้าพเจ้ารู้มาจากพระมหาบรรพตเจโตวสี มี**นิยตโพธิสัตว์**หลายท่านได้ถือปฏิสนธิ เพื่อบำเพ็ญบารมีพุทธการกธรรม ดังนี้ **หลวงพ่อเสือ** แห่งวัดไผ่สามกอ ฉะเชิงเทรา หลวงพ่อเสือ มีนิ้วเท้ายาวเสมอกันทั้งสองข้าง เป็นนิยตโพธิสัตว์ **ประเภทปัญญาธิกะ** ยิ่งด้วยปัญญา ขณะนี้เพิ่งบำเพ็ญบารมีมาได้ถึง ๕๐ กัป ยังเหลืออีก ๔ อสงไขยกับ ๙๙,๙๕๐ กัป แล้วจะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าถัดจากพระเมตไตรยพุทธเจ้า ฉะนั้น จะต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกยาวนาน เพื่อสั่งสมพุทธการกธรรมให้บริบูรณ์ **สมเด็จพุฒาจารย์ (โต พรหมรังษี)**แห่งวัดระฆังโฆสิตาราม **หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม**แห่งวัดอัมพวัด สิงห์บุรี แม้แต่พวก**อนิยตโพธิสัตว์** เช่น**หลวงปู่คำคะนิง จุลมณี**แห่งประเทศลาวและ**พระบัวเฮียว**ลูกศิษย์ท่านหลวงพ่อดำ แห่งประเทศเวียดนาม ก็ต้องมาบำเพ็ญบารมีที่ประเทศไทย เพราะท่านหลวงพ่อเสือบอกว่า **“ในยุคปัจจุบันในโลกนี้ มีแต่คนไทยชาวพุทธบางกลุ่มเท่านั้นที่ยังพอรับฟังเรื่องอริยุปวาทได้บ้าง เพราะเหตุนี้ พวกนิยตโพธิสัตว์ทั้งหลายจึงเลือกเกิดที่ประเทศไทย”**

บุคคลผู้ทำบาป ย่อมได้รับผลแห่งบาป

คือ ความทุกข์ยากลำบาก เดือดร้อน

“ธรรมทั้งหลาย มีใจเป็นหัวหน้า มีใจเป็นใหญ่ สำเร็จด้วยใจ
ถ้าคนมีใจชั่ว ก็จะพูดชั่วหรือทำชั่วตามไปด้วย
เพราะความชั่วนั้น ทุกข์ย่อมติดตามเขาไป
เหมือนล้อหมุนตามรอยเท้าโคที่ลากเกวียนไป ฉะนั้น”

“ผู้ทำบาปเป็นปกติ ย่อมเศร้าโศกในโลกนี้
ตายไปแล้วก็ยังเศร้าโศกในโลกหน้า ชื่อว่าเศร้าโศกในโลกทั้งสอง
เขาย่อมเศร้าโศกเดือดร้อน เพราะเห็นกรรมที่เศร้าหมองของตน”

พุทธพจน์

ขุ.ธ.(แปล) ๒๕/๒๓,๒๘

๘. นิมิตเกี่ยวกับอดีตชาติ

ในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๓ ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๑๒ คืนหนึ่ง ข้าพเจ้าได้นิมิตฝันไปว่า กำลังเดินทางเข้าไปเฝ้ารับเสด็จบุคคลหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า **“กัสสปะ”** เป็นผู้ที่มีความสำคัญมากเหมือนเป็นพระราชามหากษัตริย์ เป็นพระเจ้าจักรพรรดิทำนองนั้น และต่อมาข้าพเจ้าได้มานั่งอยู่ต่อหน้าท่าน ทางด้านซ้ายมือใกล้ประมาณ ๑ เมตร ซึ่งสามารถมองเห็นทุกสัดส่วนได้อย่างถนัดชัดเจน ท่านประทับนั่งอยู่บนบัลลังก์ หย่อนเท้าทั้งสองข้างลงบนพื้น วางมือทั้งสองบนเข่า ไม่ได้สวมรองเท้า แต่ใส่กรอบหน้าพูดจาด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล แต่มีพลังอำนาจ[๒๘] ต่อมาปรากฏว่าภาพของพ่อพรหมมาเกี่ยวข้องด้วย ท่านแต่งตัวแบบชาวบ้าน คือใส่กางเกงขายาว เสื้อสีขาวแขนยาว มีผ้าขาวม้าพาดบ่าได้มาขอร้องกับท่านผู้นั้นว่า **“อยากขอลูกไปเลี้ยงสักคน”** พระเจ้าจักรพรรดิองค์นั้น ได้บอกว่า ท่านมีลูกบุญธรรมอยู่ ๒ คน มีคนโตและคนเล็ก แต่จะมอบลูกคนโตให้ไป โดยให้ตั้งชื่อว่า **“ผมหอม”**

เมื่อพ่อพรหมได้ฟังดังนั้น ได้ก้มลงกราบด้วยความดีใจและสำนึกในพระคุณที่เมตตากรุณา ถัดจากนั้น ท่านผู้นั้น ได้หันหน้ามาทางข้าพเจ้า แล้วให้บอกว่า **“เรานั้นมาจากตระกูลของพญาช้าง”** แล้วท่าน ได้เจิมหน้าผากด้วยแป้งสีขาวให้ ๓ ครั้ง และ

---

[๒๘] เสียงของพรหมหรือพระเจ้าจักรพรรดิประกอบด้วยองค์ ๘ ประการ คือ (๑) แจ่มใส (๒) ชัดเจน (๓) นุ่มนวล (๔) ชวนฟัง (๕) กลมกล่อม (๖) ไม่พร่า (๗) ลึกซึ้ง(๘) กังวาน **ที.มหา.**(แปล) ๑๐/๒๓๕ **มหาโควินทสูตร**

มอบแก้วมณีขนาดไข่เป็ดให้ลูกหนึ่ง แล้วพูดให้พรว่า **เมื่อไปเกิดในโลกมนุษย์ ขอให้คนทั้งหลายนิยมยกย่องนับหน้าถือตา**” เสร็จแล้วข้าพเจ้า ก้มกราบลง ๓ ครั้ง ต่อมาก็ปรากฏว่าได้มานั่งบนตักของพ่อพรหม แล้วจึงตื่นขึ้น ดูเวลาประมาณราวๆตี ๔

เมื่อข้าพเจ้า ได้เล่าความฝันที่แปลกประหลาดนี้ให้พระน้องชายฟัง ท่านได้ซักถามในรายละเอียดว่าท่านผู้นั้น มีลักษณะที่สามารถสังเกตได้อย่างไรบ้าง คือ มีรูปร่างหน้าตา ผม คิ้ว หน้าผาก ปาก ริมฝีปาก จมูก ลำคอ แขน ขา นิ้วมือ นิ้วเท้า อย่างไร ข้าพเจ้าจึงได้ตอบคำถามที่จำได้ในคืนนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิพระนามว่า กัสสปะ มีอายุประมาณ ๒๕,๐๐๐ ปี แต่งตัวเหมือนกษัตริย์ มีรูปร่างหน้าตาดีมาก สง่างามสมส่วน ผิวสีขาว ดูสะอาดสะอ้านเกลี้ยงเกลาไม่มีไฝฝ้าหรือปาน คิ้วโก่งสวยงาม มีเส้นผมสีขาวขนด ๓ รอบในระหว่างคิ้วทั้งสองข้าง ผมยักโศก ไรผมที่บริเวรหน้าผากปลายแหลมสวยงาม หน้าผากกว้างสูงได้สัดส่วน จมูกโด่ง รูจมูกไม่เล็กไม่ใหญ่พอดี ที่ลำคอกลมงาม มีเส้น ๓ เส้นได้สัดส่วน ริมฝีปากเป็นรูปกระจับ ริมฝีปากล่างใหญ่กว่าริมฝีปากบนเล็กน้อยดูสวยงาม ฟันบนและล่างเป็นระเบียบเสมอกัน ขาวงามดูสะอาดไม่มีคราบสกปรก แขนขายาวสมส่วน นิ้วมือนิ้วเท้ายาวเสมอกัน มีข้อสังเกตว่า นิ้วโป้มือยาวมาถึงข้อแรกของนิ้วชี้ คือ ยาวกว่าคนสามัญทั่วไป เล็บมือ

และเท้าออกสีชมพู พื้นฝ่าเท้าทั้งสองข้างเรียบเสมอกันไม่มีส่วนเว้าเหมือนคนสามัญ”

พอซักถามเป็นที่พอใจแล้ว ท่านได้เฉลยว่า สิ่งที่พูดมาทั้งหมดนี้ สอดคล้องตรงตามลักษณะของมหาบุรุษ[๒๙]ที่บันทึกไว้ในคัมภีร์พระไตรปิฎก บุคคลที่มีลักษณะแห่งมหาบุรุษนี้ได้แก่**พระเจ้าจักรพรรดิ**หรือ**สัพพัญญูโพธิสัตว์ชาติสุดท้าย** และยังได้พูดอีกว่า ท่านมีความสงสัยไม่แน่ใจ หาข้อสรุปไม่ได้ ในเรื่องลักษณะของมหาบุรุษ โดยเฉพาะ**บริเวณหน้าผากและไรผม**ว่า แท้จริงนั้น มีลักษณะเป็นอย่างไรกันแน่ ตอนนี้ เกิดความกระจ่างแล้ว

ในประเด็นนี้ ท่านกล่าวสรุปให้ฟังว่า น่าจะเป็นความเมตตากรุณาจากเทพเจ้าเบื้องสูง[๓๐]ที่มาดลใจให้ข้าพเจ้าเกิดนิมิตฝัน เพื่อนำเรื่องนี้มาบอกพระน้องชายอีกทีหนึ่ง และเพื่อให้รู้แจ้งในลักษณะของมหาบุรุษที่แท้จริง จะได้ไม่พูดธรรมะผิดเพี้ยนไปจากพุทธพจน์ซึ่งจะมีโทษมากเป็นบาปหนัก

---

[๒๙] **ลักษณะแห่งมหาบุรุษเหล่านี้** เกิดจากวิบากของกุศลกรรมอันยิ่งใหญ่ตลอดกาลอันยาวนาน **ที.ปา.** (แปล) ๑๑/๑๕๙-๑๖๐ **ลักขณสูตร**

[๓๐] เทพเจ้าท่านนี้มารู้ภายหลังจากอาจารย์เบื้องบน คือ **โทณพราหมณ์** อรหันต์สาวกแห่งอกนิฏฐาพรหมโลก

ลักษณะของมหาบุรุษ ๓๒ ประการ

๑.มีพื้นพระบาทราบเสมอกัน ๒.มีรูปธรรมจักรตรงกลางพื้นพระบาท ๓.มีส้นพระบาทยาว๔.มีนิ้วพระหัตถ์และพระบาทยาวเรียวและเสมอกัน(ยกเว้นนิ้วหัวแม่มือยาวเลยข้อที่๒ของนิ้วชี้เล็กน้อย) ๕.ฝ่าพระหัตถ์และฝ่าพระบาทอ่อนนุ่ม ๖.ฝ่าพระหัตถ์มีเส้นหลัก ๓ เส้น คือ เส้นชีวิต เส้นหัวใจและเส้นสติปัญญายาว ลึก ชัดเจน ๗.มีพระบาทเหมือนสังข์คว่ำ ๘.พระชงฆ์เรียวดุจแข้งเนื้อทราย ๙.เมื่อยืนตรง พระหัตถ์ทั้งสอง ยาวกว่าคนทั่วไปเล็กน้อย ๑๐.มีพระคุยหะเร้นอยู่ในฝัก ๑๑.มีฉวีวรรณขาวเหลืองดูกลมกลืนสวยงาม ๑๒.พระฉวี(ผิว)ละเอียด ๑๓.มีเส้นพระโลมา(ขน)เฉพาะขุมละเส้น ๆ ๑๔.เส้นพระโลมาดำสนิทเวียนเป็นทักขิณาวัฏ มีปลายงอนขึ้นข้างบน (ทักขิณาวัฏ = วนเลี้ยวทางขวาอย่างเข็มนาฬิกา)๑๕.พระกายตั้งตรงดุจท้าวมหาพรหม ๑๖.มีพระมังสะอูมเต็มในที่ ๗ แห่ง (คือ หลังพระหัตถ์ทั้ง ๒ และหลังพระบาททั้ง ๒ , พระอังสาทั้ง ๒, กับลำพระศอ) (พระมังสะ = เนื้อ , ชิ้นเนื้อ พระอังสา = บ่า,ไหล่ พระศอ = คอ) ๑๗.มีส่วนพระสรีระกายบริบูรณ์ (ล่ำพี) ดุจกึ่งท่อนหน้าแห่งพญาราชสีห์ ๑๘.พระปฤษฎางค์ราบเต็มเสมอกัน (พระปฤษฎางค์ = ส่วนหลัง,ข้างหลัง) ๑๙.ส่วนพระกายเป็นปริมณฑลได้สัดส่วน ๒๐.มีลำพระศอกลมงามเสมอตลอด ๒๑.มีเส้นประสาทสำหรับรสพระกระยาหารอันดี ๒๒.มีพระหนุดุจคางแห่งราชสีห์ ๒๓.มีพระทนต์ ๓๒ ซี่ ๒๔.มีพระทนต์เรียบเสมอกัน ๒๕.พระทนต์เรียบสนิทมิได้ห่าง ๒๖.เขี้ยวพระทนต์ทั้ง ๔ คือ บนและล่างขาวงามบริสุทธิ์ ๒๗.พระชิวหาอ่อนและยาว ๒๘.มีเสียงดุจท้าวมหาพรหม ตรัสมีสำเนียงดุจนกการเวก ๒๙.พระเนตรแจ่มใสดุจตาลูกโคเพิ่งคลอด ๓๐.ดวงพระเนตรแจ่มใสดุจตาลูกโคเพิ่งคลอด ๓๑.มีเส้นขนระหว่างคิ้ว ๓๒.มีพระเศียรงาม (ไรผมบริเวณหน้าผากปลายแหลมงามได้สัดส่วนพอดี)

ลักขณสูตร

ที.ปา. (แปล) ๑๑/๑๕๙-๑๖๐

๙. เทพเทวาและเทพเกตเกษรมาเยี่ยม

แม่นาง สายสมบัติ ได้สิ้นบุญจากลูกหลานไปในปี ๒๕๔๕ ด้วยโรคไตวาย ภายหลังได้มาติดต่อข้าพเจ้าผ่านทางความฝันและทางสมาธิหลายครั้ง พร้อมทั้งได้รับทราบการเปลี่ยนแปลงภพภูมิของท่านตามลำดับ ตั้งแต่ชั้นจาตุมมหาราชิกาที่ ๔* จนมาถือปฏิสนธิในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ที่ ๕

ประมาณต้นปี ๒๕๕๗ มีคืนหนึ่งข้าพเจ้าเกิดนิมิตไปว่ามองเห็นแม่แต่งชุดสวยงาม ใส่ผ้าซิ่นหมี่ เสื้อสีชมพูแขนกระบอก ลายลูกไม้ สวมรองเท้าหุ้มส้นสีขาว มากับหญิงบริวาร ๒ คน ซึ่งแต่งตัวธรรมดา คือ ใส่ผ้าซิ่นและเสื้อแขนกระบอก แม่นางบอกว่า บนสวรรค์ท่านได้ชื่อใหม่ว่า **“เกตเกษร”**

---

*__สวรรค์กามาวจรทั้ง ๖ ชั้น__ในคัมภีร์พระไตรปิฎกและอรรถกถา ไม่ได้อธิบายไว้ในรายละเอียด แต่**อาจารย์เทพวิชิต ธรรมรังษี** ซึ่งเคยเป็นนิสิตศิลปกรปี ๓ หลังจากตายแล้วไปเกิดในเทวโลก และได้ศึกษาเรียนรู้เรื่อง**นรก-สวรรค์**จากเทพเจ้าเบื้องสูงทั้งหลาย มี**ท่านหลวงพ่อเสือ**เป็นต้น ได้องค์ความรู้เพิ่มเติม แล้วนำมาบอกกล่าวแก่มนุษย์ว่า สวรรค์ชั้น**จาตุมหาราชิกานั้น** ยังมีการแบ่งย่อยออกเป็นอีกถึง ๗ ชั้น สวรรค์ชั้น**ดาวดึงส์**แบ่งย่อยออกเป็นอีก ๕ ชั้น สวรรค์ชั้น**ยามา**แบ่งย่อยออกเป็นอีก ๗ ชั้น สวรรค์ชั้น**ดุสิตา**แบ่งย่อยออกเป็นอีก ๑๑ ชั้น โดยเฉพาะสวรรค์ชั้นนี้เป็นชั้นพิเศษ เพราะมีแต่**เทพบุตรเท่านั้น** ไม่มีนางฟ้าเจือปน ชั้นที่ ๙ เป็นที่อยู่ของ**สัพพัญญูโพธิสัตว์** เทพบุตรที่เป็นพุทธบิดาพุทธมารดาและเทพเจ้าผู้มีปัญญาทั้งหลาย ส่วนชั้นที่ ๑๑ สำหรับพระโพธิสัตว์ผู้ปรารถนาพุทธภูมิ บำเพ็ญโพธิญาณเพื่อตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ส่วนสวรรค์ชั้น**นิมมานรดี**และชั้น**ปรนิมมิตวสวัตดี**มีอย่างละชั้นและพรหมโลกนั้นมีรายชื่อและชั้นตรงตามพระไตรปิฎกทุกประการ

ดูเพิ่มใน **ม.อุ.** (แปล) ๑๔/๓๐๙-๓๑๘ **เทวทูตสูตร**
ม.อุ. (แปล) ๑๔/๒๐๘-๒๑๑ **สังขารูปปัตติสูตร**
สัง.นิ.(แปล) ๑๖/๓๒-๓๓ **พาลปัณฑิตสูตร**

ต่อมาภายหลัง ท่านได้รับรู้และอนุโมทนาบุญแห่งธรรมทานที่พระลูกชายอุทิศให้ ส่งผลทำให้ได้มาดำรงตำแหน่งมเหสีเอกของ**ท้าวสักกะ จอมเทพแห่งสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ที่ ๕*** และเมื่อพระลูกชายได้เจริญกุศลถึงขั้นเกิดรัศมี ๗ สี แล้วอุทิศบุญนั้นไปให้ พอได้สัมผัสพลังรัศมีแล้ว เกิดความสงบร่มเย็นเป็นอย่างมาก จนไม่ยินดีในทิพย์สมบัติ อยากจะไปอยู่ ณ สถานที่สงบ เมื่อกุศลมาตัดรอน จึงจุติไปเกิดใหม่ในสวรรค์ชั้นยามาตามลำดับ หลังจากได้เจริญกุศลอย่างต่อเนื่อง จนเกิดปัญญาเห็นแจ้งในธรรม ฉลาดในเรื่องกรรมและวิบากกรรม เลื่อมใสอย่างยิ่งในพระรัตนตรัย ทำให้ท่านได้มาเกิดเป็นเทพบุตรในสวรรค์ชั้นดุสิตตามลำดับตั้งแต่ชั้นที่ ๑ จนถึงชั้นที่ ๑๑ พร้อมกับได้ปรารถนาพุทธภูมิ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๐ เทพ

---

* **สวรรค์ดาวดึงส์**ทั้งหมดแบ่งออกเป็น ๕ ชั้น โดยมี**ท้าวสักกเทวธิราช** จอมเทพ เป็นประธานสูงสุด ในสมัยพุทธกาล มีมนุษย์และเทวดาชั้นต่ำมาเกิดในสวรรค์ชั้นนี้น้อยมาก ประมาณ ๒๕ ล้านองค์ เพราะผู้คนได้ทำอริยุปวาทกรรมไว้มากอีกทั้งไม่รู้จักการแก้ไขให้ถูกต้องตามพุทธวิธี แต่หลังจากหนังสืออริยุปวาท เล่ม ๑-๒ และอริยุปวาทฉบับปฐมบทสำเร็จแล้ว ทำให้หนังสือเหล่านี้ไปปรากฏในเทวโลก โดยมีเทพเจ้าชั้นสูง มีหลวงพ่อเสือ หลวงพ่อดำ และท่านโทณพราหมณ์เป็นต้น เป็นสื่อสะพานบุญ ทำให้เทวดาทุกชั้นภูมิมีโอกาสได้เจริญกุศล เข้าใจในอริยุปวาทกรรมอย่างถูกต้องตรงตามพุทธพจน์ ส่งผลให้ประชากรของเทวดาในชั้นนี้เพิ่มอีกประมาณ ๑๕,๐๐๐ ล้านองค์และจะเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆตามเหตุปัจจัย

คำยืนยัน ของท้าวสักกะผู้เป็นจอมเทพและพรหมเทพเทวาแห่งดุสิตาเทวโลกที่ ๑๑

เกตเกษรได้มาติดต่อกับข้าพเจ้าอีกครั้ง โดยมาร่วมอนุโมทนาบุญและมาขอบใจที่ลูกหลานได้อุทิศพลังแห่งธรรมทานไปให้

สำหรับ**พ่อพรหม สายสมบัติ** หลังจากได้ถึงแก่กรรมด้วยวัย ๗๓ ปี ด้วยภาวะน้ำท่วมปอดเมื่อปี ๒๕๕๐ ตอนแรกไปเกิดเป็นเทพในสวรรค์ชั้น**จาตุมมหาราชิกาที่ ๕** ภายหลังได้มาติดต่อกับข้าพเจ้าและพระน้องชายอยู่บ่อยครั้ง หลังจากได้พระมหาบรรพต ได้สร้างสวนธรรมขึ้น แล้วอุทิศบุญให้โยมพ่อโยมแม่ทั้งสอง ส่งผลทำให้จุติจากภพภูมิเดิมไปเกิดในภูมิใหม่ใน**สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ชั้นที่ ๕**

แต่ในฐานะพ่อพรหมมีปัญญาทางธรรมกว่าแม่นาง จึงได้พัฒนาเจริญกุศลไปเร็วมาก เมื่อได้รับพลังบุญแห่งธรรมทานอันยิ่งใหญ่ที่พระลูกชายอุทิศไปให้ อำนวยผลทำให้ไปเกิดในดุสิตาเทวโลก และได้ชื่อใหม่ว่า “**เทพเทวา**” ในปี๒๕๕๘ ท่านได้มาติดต่อ บอกให้ตั้งชื่อสวนธรรมที่สร้างขึ้นนี้ว่า “**สวนพรหมทัตดุสิตาลัย”** เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งพลังธรรมทานที่ได้ไปอุบัติขึ้นในตุสิตาเทวโลก ด้วยอำนาจแห่งบุญกุศลที่ช่วยเป็นสื่อสะพานบุญให้กับพระลูกชาย ในการหาคำตอบที่ตรงตามพุทธพจน์ในพระไตรปิฎก ระหว่างโลกทิพย์กับโลกมนุษย์ พร้อมกับได้เจริญกุศลอื่นอีกเช่น การช่วยเหลือลูกหลานญาติพี่น้อง และเป็นสะพานบุญแก่บูรพมหากษัตริย์ เป็นต้นในการรับรู้และอนุโมทนาบุญจากพลังแห่งธรรมทานที่ถูกต้องตามพุทธพจน์

อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะมีโอกาสรับใช้เทพเจ้าชั้นสูงคือ หลวงพ่อเสือในบางครั้ง เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ เวลา ตี ๓ ๙ นาที ด้วยพลังแห่งบุญกุศลอันยิ่งใหญ่ ส่งผลทำให้ท่านได้ไปถือปฏิสนธิในดุสิตเทวโลกชั้นที่ ๑๑

ข้อคิด คติธรรมต่างๆที่ข้าพเจ้าได้จากพรหมเทพเทวา ตั้งแต่เริ่มมาติดต่อ จนถึงปัจจุบัน สรุปได้ ดังนี้

- สวรรค์ ซึ่งเป็นสถานที่อยู่สุขสบายของพวกเทวดานั้น เป็นผลมาจากกุศลกรรมที่เคยทำไว้ในขณะที่เป็นมนุษย์ และได้บำเพ็ญเพิ่มเติมในขณะที่เป็นเทวดา แต่สิ่งเหล่านี้ไม่แน่นอน เพราะว่า เทวดาก็ตกนรกได้
- ขณะที่ยังเป็นมนุษย์ ถ้าพ่อได้มีโอกาสได้รู้เรื่องภพภูมิ ผีสางเทวดา นรก-สวรรค์อย่างชัดเจนเหมือนที่ประสพอยู่ขณะนี้ จะหมั่นทำความดี บำเพ็ญกุศลให้มากกว่านี้ เพราะฉะนั้น ลูกอย่าได้พลาดโอกาสนี้ไปโดยเด็ดขาด
- จงปลูกความเลื่อมใสและเชื่อมั่นในคุณธรรมของท่านมหาบรรพตให้มั่นคง อย่าได้สงสัยลังเล เพียงแค่คบกับท่านคนเดียวในโลกนี้ก็เพียงพอแล้ว และจงตั้งใจศึกษาธรรมะกับท่านให้แตกฉาน นำความรู้นั้นไปแบ่งปันกับลูกหลาน ญาติพี่น้อง และญาติธรรมทั้งหลาย
- ลูกของพ่อที่แท้จริงมีเพียง ๒ คน คือ เจ้ากับครูบาเท่านั้น คนอื่นนอกนั้นเป็นเพียงเขามาอาศัยเกิด

๑๐.ท่านเทพวิชตมาเยี่ยมสวนธรรม

ประมาณต้นในปี ๒๕๕๗ คืนหนึ่ง ข้าพเจ้าเกิดนิมิตเห็นเทวดา ๒ องค์มาปรากฏกายที่สวนธรรม ท่านแรก คือ **เทพวิชิต ธรรมะรังษี** เทพแห่งดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๑๑ แต่งกายเหมือนกับพระราชามหากษัตริย์ เสื้อผ้าอาภรณ์ออกสีทอง มีรัศมีเปล่งประกายระยิบระยับ ส่วนเทวดาองค์ที่สอง คือ **พรหมเทพเทวา** เทพแห่งดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๘ แต่งกายเหมือนกันแต่รัศมีน้อยกว่า เทพทั้งสองท่าน คงมาสำรวจดูบริเวณสวน เพราะตอนที่ข้าพเจ้ามองเห็นนั้น ท่านทั้งสองพากันหน้าไปทางทิศตะวันออก โดยมีพรหมเทพเทวาอยู่ทางทิศใต้ อาจารย์เทพวิชิตอยู่ทางทิศเหนือ

อาจารย์เทพวิชิต บอกว่า **“ท่านได้รับอนุมัติจากหลวงพ่อเสือประธานสูงสุดแห่งดุสิตเทวโลก ให้มาเยี่ยมชมสถานที่บำเพ็ญบารมีของนิยตโพธิสัตว์ท่านนี้ เพื่อให้เห็นความแตกต่างระหว่างขณะที่บำเพ็ญบารมีในโลกมนุษย์กับที่บำเพ็ญบารมีบนโลกทิพย์”**

การเกิดนิมิตเห็นเทพเจ้าทั้งสองท่านในครั้งนี้ ถือว่า เป็นบุญตาของข้าพเจ้าอย่างมากที่ได้มารู้ว่า เทพเจ้าชั้นสูงนั้น มีลักษณะเป็นอย่างไร เพราะเทวดาแต่ละภพภูมิมีร่างกายและรัศมีแตกต่างกัน ซึ่งทำให้เกิดความเชื่อมั่นในเรื่องกฎแห่งกรรม มีจิตมั่นคงในการสั่งสมบำเพ็ญความดีให้ยิ่งขึ้นไปโดยไม่ย่อท้อ

งานของชีวิต คือ

การศึกษาและปฏิบัติธรรมเพื่อความพ้นทุกข์

อย่าลืมนะลูก ชีวิตต้องลิขิตเอง ใครทำใครได้ จึงควรกระทำสิ่งที่มีประโยชน์

ลูกต้องระลึกเสมอนะว่า ไม่มีใครอยู่สอนเราได้ค้ำฟ้า เราต้องเอาสิ่งที่เล่าเรียนมานั้น มาสอนตนเองนะลูก

ลูกพ่อทุกคน มีงานใหญ่และสำคัญที่ต้องเร่งรีบทำกันนะลูกนะ **"งานชีวิตไง"**

งานที่ต้องเอาชนะความไม่รู้ คือเรียนให้รู้"

"งานที่ต้องแก้ไขทุกข์ คือวิปัสสนาที่จะมามีบทบาทแทนความเข้าใจผิดคิดว่าเป็นคนสัตว์ต่างๆนานา อย่าปล่อยเวลาให้เปลืองเปล่าโดยขาดทุนนะลูกพ่อ"

หลวงพ่อเสือ

๑๑.หลวงพ่อเสือมาให้โอวาท*

เมื่อกลางปี ๒๕๕๙ ก่อนที่พระน้องชายจะเดินทางกลับมาโปรดญาติพี่น้องอีกครั้ง ข้าพเจ้ามีนิมิตเกี่ยวกับหลวงพ่อเสือมาให้โอวาทเกี่ยวกับเรื่องอริยุปวาท กล่าวคือ ผลกรรมจากการปฏิบัติผิดต่อพ่อแม่ ในความฝันของคืนนั้น ยังจำได้ชัดเจนว่า มีข้าพเจ้า พ่อพรหม แม่นาง ตาเสาร์ ยายหมาคำ น้องๆทุกคนและพระน้องชาย ได้รวมตัวกันมาฟังธรรมที่ศาลาภายในสวนธรรม หลวงพ่อเสือสวมจีวรสีเหลืองมะเขือสุก หันหน้าไปทางทิศตะวันออก สำหรับพระน้องชายและพ่อพรหมนั่ง

---

* เพื่อความแน่ใจในเทวดาสังหรณ์ จึงได้กำหนดสมาธิจิต กราบเรียนถามอาจารย์เบื้องบนว่า ในคืนวันนั้น หลวงพ่อเสือได้มาเข้าฝันจริงหรือไม่ ท่านตอบว่า “จริง”

หลวงพ่อเสือ เป็นนิยตโพธิสัตว์ ประเภทปัญญาธิกะ สมัยที่เป็นมนุษย์ชาติปัจจุบัน มีนิ้วเท้าทุกนิ้วยาวเสมอกัน ได้บำเพ็ญบารมีมาแล้วถึง ๕๐ กัป และจะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าถัดจากพระเมตไตยพุทธเจ้า ขณะนี้ได้ไปถือปฏิสนธิเกิดเป็นเทพเจ้าชั้นสูงแห่งตุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๑๑ เป็นประธานสูงสุด ท่านมีจิตหนักแน่นและมั่นคงในการสั่งสมบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งสัมมาสัมโพธิญาณและเชิดชูธรรมว่าเป็นสิ่งสูงสุด ด้วยประโยคที่ว่า “เงินทองข้าวของอัฐบริขารซื้อความสนิทจากพ่อไม่ได้ แต่ความดีแม้แต่ปลายเล็บของลูกศิษย์ใหม่เพียงคนเดียว หรือใครก็แล้วแต่ ความดีของลูกเพียงครั้งหนึ่งซื้อไปเลยชีวิตของหลวงพ่อเสือ ไม่หวงเลย ให้ทุกอย่างทั้งรูปธรรมและนามธรรม บอกแล้วว่าจะเป็นคนสุดท้ายในสังสารวัฏ ยอมแลกเพื่อความเป็นอิสระของลูกทุกคน”

ในหนังสือประวัติของหลวงพ่อเสือที่คุณสุมาลี และคุณวนิดา สร้อยพิสุทธิ์เป็นผู้รวบรวมเรียบเรียงนั้น ได้กล่าวไว้ว่า ไม่เคยเห็นหลวงพ่อเสือหัวเราะในสถานการณ์ที่ควรหัวเราะแม้สักครั้งเดียว และไม่เคยเห็นท่านดุด่าว่าใครเลยสักครั้ง ทั้งนี้ เพราะท่านมีจิตประกอบด้วยพลังแห่งความเมตตาและกรุณาอย่างลึกซึ้ง ต้องการอนุเคราะห์คนอื่นให้ปลอดภัยจากอริยุปวาทกรรม เนื่องจาก ถ้าหากมีใครเกิดความน้อยใจ จับผิด เพ่งโทษ เกิดวามโกรธ หรือพูดตำหนิติเตียนหลวงพ่อในฐานะนิยตโพธิสัตว์ผู้ได้อภิญญา ๕ สมาบัติ ๘ ทั้งต่อหน้าและลับหลัง ย่อมมีโทษมากเป็นบาปมหันต์มีผลร้ายแรงเท่ากับอนันตริยกรรม

ทางด้านขวามือของท่าน ส่วนคนนอกนั้นทั้งหมดหันหน้าไปทางหลวงพ่อเสือ

ข้าพเจ้าจับใจความของโอวาทได้ว่า ด้วยความที่เป็นพี่น้องอยู่ใกล้ชิดกัน ใครจะพูดอะไร สอนอะไรนั้น ทำได้ยาก การปรนนิบัติ เลี้ยงดู การเคารพเชื่อฟังพ่อแม่ ยิ่งทำได้ยากกว่า และการที่ลูกคนใดพูดหรือทำไม่ให้พ่อแม่เป็นทุกข์เสียใจนั้น เป็นบาปใหญ่หลวง ทำให้ชีวิตมีอันเป็นไป ไม่มีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางโลกและทางธรรม

ถัดมาอีกประมาณ ๑๐ กว่าวัน ข้าพเจ้ามีนิมิตเกี่ยวกับหลวงพ่อเสืออีกครั้ง นิมิตในครั้งนี้เกิดใต้ต้นไทรภายในสวนธรรม ได้ยินแค่เสียง แต่ไม่มีภาพของท่านปรากฏ ในเสียงนั้นได้พูดถึงคุณธรรมของ**พระน้องชาย** ซึ่งพวกญาติพี่น้องทั้งหลายควรเกิดความศรัทธาเลื่อมใสในคุณธรรมอันยิ่งใหญ่นี้ แต่ถึงกระนั้น ก็ไม่มีใครมองเห็น ยกเว้นข้าพเจ้าคนเดียว แล้วท่านมองมาที่**นิยม สายสมบัติ** แล้วพูดต่อไปว่า **คนนี้พูดดีแต่ปากหากแต่ว่า ใจไม่น้อมนำ** นอกจากจะมองไม่เห็นคุณธรรมภายในของพระน้องชายแล้ว บางครั้งยังมีการโต้เถียงขัดแย้งด้วยจิตใจที่มืดบอด **จึงส่งผลทำให้ตัวเองและครอบครัวต้องวิบัติมีอันเป็นไป** ถ้าหากไม่สามารถยังใจให้เลื่อมใสศรัทธาในคุณธรรมของพระได้ จะเกิดศรัทธาในตัวพี่สาวได้อย่างไร

หลังจากนั้น ท่านได้ให้ทุกคนจับสลากซึ่งวางอยู่ในพาน เริ่มต้นตั้งแต่**นิยม สมรัก สดศรี ปราณีตามลำดับ** ซึ่งในสลากนี้จะมีสลากดำและขาว เพื่อเป็นการเสี่ยงทาย เสี่ยงบุญบารมีว่า **จะมีผู้ใดในครอบครัวนี้มีบุญพอที่จะรับใช้พระมหาบรรพตได้** เพื่อไม่เป็นการลำเอียง ให้น้องทุกคนจับสลากก่อน เสร็จแล้วให้ถือไว้ อย่าเพิ่งเปิดออกดู ส่วนข้าพเจ้าให้จับเป็นคนสุดท้าย เมื่อเปิดสลากออกดู น้องทุกคน ได้เพียงกระดาษว่างเปล่า ซึ่ง**ข้างในมีสีดำ** ส่วนสลากของข้าพเจ้า ปรากฏว่า **เป็นกระดาษขาว** หลังจากนั้น ท่านได้เฉลยปริศนานี้ว่า ในบรรดาพี่น้องของพระมหาบรรพตทุกคน มีโยมพี่สาวคนเดียวเท่านั้นที่พอมีบุญ มีความศรัทธาเลื่อมใส และสามารถปรนนิบัติรับใช้พระน้องชายได้ คนอื่นนอกจากนี้ ยังไม่มีบุญเพียงพอ ชีวิตจึงเจริญได้ยาก เมื่อท่านได้ให้ศีลให้พรพวกญาติโยมเสร็จ ภาพนิมิตก็หายไป ข้าพเจ้าจึงรู้สึกตัว

ข้าพเจ้าฟังมาจากพระน้องชายว่า ท่านเทพวิชิตบอกว่า “หลวงพ่อเสือจะมาปรากฏให้เห็นเฉพาะคนมีบุญหรือมีเหตุปัจจัยเพียงพอเท่านั้น นอกจากนั้น จะเกิดโทษได้” อาจจะเป็นเพราะว่า ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในพระรัตนตรัย ศรัทธาในครูอาจารย์เบื้องบนโดยไม่สงสัย พร้อมทั้งตั้งใจรับใช้พระน้องชายและอาจารย์เบื้องบน หลวงพ่อเสือท่านจึงมีเมตตามาโปรด

๑๒.นิมิตเกี่ยวกับป่าหิมพานต์

สำหรับตัวข้าพเจ้านั้น เป็นคนมีการศึกษาน้อย จบเพียงแค่ระดับชั้นประถมศึกษา ๔ เท่านั้น โดยปกติไม่ได้เป็นคนชอบอ่านหนังสือ แม้แต่คอมพิวเตอร์ก็ใช้ไม่เป็น ไม่ต้องพูดถึงที่จะไปค้นหาข้อมูลต่างๆทางอินเตอร์เน็ต จึงไม่มีความรู้อะไรมากมาย โดยเฉพาะเรื่องป่าหิมพานต์ เพียงแค่ได้ยินได้ฟังเรื่องนี้มาบ้างผ่านเวสสันดรชาดกที่พระท่านนำมาเทศน์แหล่ ในเทศกาลงานบุญมหาชาติ ประจำเดือน ๔ ว่า **มีนารีผล มีเขาวงกต มีสัตว์ดุร้ายประเภทต่างๆ** เป็นต้น ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับป่าหิมพานต์นั้นไม่เคยฟังมาจากที่ไหน แต่ในนิมิตความฝันที่ข้าพเจ้าเข้าไปเกี่ยวข้องนั้น เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์มาก อยากจะเล่าสู่ฟังเพื่อเป็นข้อมูลเพิ่มเติมเสริมปัญญาสำหรับผู้ที่สนใจใคร่ศึกษาเรียนรู้ ส่วนจะจริงเท็จแค่ไหนอย่างไร ตรงกับที่บันทึกไว้ในคัมภีร์หรือไม่ ข้าพเจ้าคงตัดสินไม่ได้ นิมิตที่ข้าพเจ้าได้สัมผัสมานั้น เป็นอย่างนี้

นิมิตครั้งที่ ๑ เมื่อต้นปี ๒๕๕๒ หลังจากสวดมนต์ไหว้พระเสร็จ ก็ได้เข้านอน มีอยู่คืนหนึ่ง ข้าพเจ้าฝันไปว่า “มีนกพิราบ ๗ ตัวสีขาวเหมือนบินมาทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ แล้วมาจับบนหลังคาบ้าน โดยที่นก ๓ ตัวแรกบินมาก่อน ส่วนอีก ๔ ตัวได้บินมาสมทบภายหลัง แล้วต่างก็ทุ่มเถียงกันเป็นภาษามนุษย์ว่า **“ในป่าหิมพานต์นั้น มีผลไม้อะไรนะ จำไม่ได้ ลืมชื่อแล้ว”**

ในบรรดานก ๗ ตัวเหล่านี้ ไม่มีนกตัวไหนตอบได้ว่า ผลไม้นั้นชื่ออะไรกันแน่ ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังยืนฟังพวกนกพูดคุยสนทนากันอยู่นั้น นึกชื่อผลไม้นั้นได้ จึงเอ่ยปากออกไปว่า **"ผลไม้ที่ว่านั้น** เขาเรียกว่า **มัคคลีผล** หรือ **นารีผล"**

พอพูดจบลง พวกนกเหล่านั้น จึงออกปากชวนข้าพเจ้าเพื่อไปเที่ยวป่าหิมพานต์ด้วยกัน ข้าพเจ้าจึงถามว่า แล้วจะเดินทางไปที่นั่นได้อย่างไร พวกนกเหล่านั้น ต่างก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า "ก็บินไปกันอย่างนี้แหละ" ว่าแล้ว ต่างบินนำทางข้าพเจ้าไปมุ่งสู่ป่าหิมพานต์ นกทั้ง ๗ ตัวนั้น ได้บินหายเข้าไปภายในป่า ส่วนข้าพเจ้านั้น แต่ยังไม่ได้เข้าไปภายในป่า ทันใดนั้นได้มี**เสียงผู้ชายคนหนึ่ง**ซึ่งฟังแล้วมีอำนาจพลังมาก ดังขึ้นเตือนว่า **"หยุดนะ อย่าได้เข้าไปภายในป่านี้กับพวกนกเด็ดขาด เพราะบุญบารมียังไม่เพียงพออาจเกิดอันตรายต่อชีวิตได้ ตอนนี้ ยังไม่ถึงเวลาที่จะมาบำเพ็ญเพียรที่นี่ ขอให้รีบออกไปจากที่บริเวณนี้โดยเร็ว อย่ารอช้า"**[๓๑]

แต่การไปเที่ยวป่าหิมพานต์กับนกพิราบในครั้งนี้ ไม่ได้เห็นอะไรมากมาย มองเห็นเพียงบริเวณป่าไม้อยู่ห่างๆ ไม่ได้เข้าไปข้างใน เพราะสะดุ้งตื่นก่อน เนื่องจากในความฝันนั้น มีเสียงญาติธรรม

---

[๓๑] ข้าพเจ้ามารู้ภายหลังว่า เสียงเตือนนั้น เป็นเสียงของท่าน**พรหมเทพเทวา** ซึ่งคอยปกป้องคุ้มครองข้าพเจ้า และนกพิราบทั้ง ๗ ตัวนั้น เป็นเทวดาแปลง คือ เป็นเทพเจ้าประจำชั้นดุสิตาเทวโลกที่ ๗ ได้มาเข้าฝัน เพื่อเป็นสื่อสะพานบุญในการไปเกี่ยวข้องกับป่าหิมพานต์ในครั้งนี้

คนหนึ่งที่ได้มาปฏิบัติธรรมด้วยกัน เดินวุ่นเรียกหาข้าพเจ้าด้วยเสียงดัง จึงต้องสะดุ้งตื่นขึ้นก่อน

นิมิตครั้งที่ ๒ เมื่อปลายปี ๒๕๕๒ ขณะที่ข้าพเจ้านอนหลับนั้น ได้มีนิมิตฝันไปว่า **มีพานสีเงิน** ขนาดใหญ่มากเท่ากับอ่างสำหรับผสมปูน ภายในพานมีดอกบัวสีชมพู **ลอยมาจากทิศตะวันออก** แล้วลอยหมุนรอบตัวของข้าพเจ้า ทำ**ปทักษิณ ๓ รอบ** ในนิมิตขณะนั้นเหมือนกับจะมาสื่อว่ากำลังจะพาข้าพเจ้าไปที่ไหนสักแห่ง จึงเอ่ยถามไปว่า **จะพาไปป่าหิมพานต์ใช่ไหม** เหมือนกับพานจะตอบรับในสิ่งที่ข้าพเจ้าถามไป จึงขึ้นไปบนพานในท่าขัดสมาธิ พานเงินนี้ ได้ลอยขึ้นนำพาข้าพเจ้าไปยังสถานที่มุ่งหมายทันทีในทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ แต่ยังไม่ได้เข้าไปในเขตป่า กำลังลอยมาถึงแม่น้ำแห่งหนึ่งซึ่งกว้างใหญ่ไพศาลมาก น้ำมีสีเขียวมรกต ข้าพเจ้ามองลงไปยังแม่น้ำ เห็นสัตว์ที่อาศัยอยู่ในน้ำ มีแต่จำพวกสัตว์ที่หน้าตาน่ากลัว มีนิสัยดุร้ายทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นปลาฉลาม จระเข้ยักษ์ หรือว่า สัตว์เลื้อยคลานจำพวก งูยักษ์ เป็นต้น ขณะที่พวกสัตว์เหล่านี้มองเห็นข้าพเจ้า มันต่างพากันพุ่งเข้าใส่เหมือนเป็นอาหารของมัน แต่ก็ไม่ได้ตกใจมาก เพราะไม่ได้มาถึงตัวข้าพเจ้า ต่อมาพานเงินได้พามาร่อนลงที่พื้นดิน และข้าพเจ้า ได้เดินออกจากพานมายืนอยู่ที่พื้น มองเห็นผู้คนมากมาย ได้กำลังพากันหลบหนีภัยพิบัติต่างๆอย่างจาระหวั่น เหมือนเกิดเหตุเภทภัยบางอย่างกับกลุ่มคนเหล่านั้น พอหันกลับไปมองที่เดิม

พานเงินนั้นปรากฏว่าหายไป ทำให้เกิดหวั่นวิตกในใจว่า "ในเมื่อไม่มีพาน แล้วเราจะกลับบ้านได้อย่างไร" ขณะที่คิดอยู่อย่างนี้ สักพักมีพลังบางอย่างมาสัมผัสตัวข้าพเจ้า ทำให้เกิดความรู้สึกเหมือนกับว่า มีคนบางคนมาพาข้าพเจ้ากลับมา แล้วรู้สึกตัวตื่น

นิมิตครั้งที่ ๓ วันพฤหัสบดีที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๗ หลังจากสวดมนต์ไหว้พระ นั่งสมาธิเสร็จ ขณะที่เอนตัวลงนอน ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอบอุ่นในใจเป็นกรณีพิเศษ จิตน้อมระลึกถึงพระคุณของพ่อแม่และคุณธรรมของพระน้องชาย แล้วเกิดความปลาบปลื้มใจอย่างมากถึงขนาดน้ำตาจะไหลออกมา คงผ่านไปสักพักหนึ่งแล้วม่อยหลับไป ข้าพเจ้า เกิดนิมิตฝันไปว่า "มีเสียงผู้ชายมาเรียกอยู่ข้างๆประตูว่า **"ลุกขึ้นๆ เดี๋ยวจะพาไปเที่ยวป่าหิมพานต์"** ฟังจากน้ำเสียงน่าจะมีอายุประมาณสัก ๓๕-๔๐ ปี พอเปิดประตูออกมา ก็รู้ทันทีว่า เสียงเรียกเมื่อกี้นี้เป็นเสียงของนกตัวนี้นี่เอง ซึ่งกำลังยืนอยู่บนพื้นดินข้างพานทอง ทางทิศตะวันออก ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกแปลกในใจเหมือนกันว่า ทำไม นกพูดภาษาคนได้ และยังแนะนำตัวเองว่า **เขาเป็นหงส์มาจากป่าหิมพานต์จะมารับข้าพเจ้าไปเที่ยวชมวิวทิวทัศน์** เท่าที่สายตาของข้าพเจ้ามองเห็น หงส์ตัวนี้ เป็นหงส์ตัวผู้ มีขนสีขาวนวล ดูสง่างามพญาหงส์ ขนาดตัวใหญ่เท่ากับห่าน มีจะงอยปาก ขาและเล็บเท้าสีเหลืองอ่อนๆ เหมือนกับเหลืองมะเขือสุก ที่บริเวณลำคอมีสร้อยสังวาลย์เป็นพุ่ม และมองเห็น**พานสีทอง**ใบหนึ่ง ซึ่งมีขนาดใหญ่

มากเท่ากับอ่างเปลสำหรับผสมปูนเล็กน้อย ตั้งวางอยู่หน้าประตู ในพานนั้นมีผ้ารองนั่งสีขาวผืนหนึ่ง ข้าพเจ้าถามหงส์ว่า “จะเดินทางไปกันอย่างไร” หงส์ จึงได้บอกให้ข้าพเจ้าเข้าไปนั่งในพานทอง ทันใดนั้น พานทองใบนั้น ได้นำพาข้าพเจ้าเหาะขึ้นไปในอากาศเหนือท้องทุ่งนา ผ่านต้นไม้ป่าไม้ไปตามลำดับ ต่อมา พานทองได้ลอยผ่านแม่น้ำ ซึ่งสูงจากพื้นน้ำประมาณ ๓-๔ เมตร และเคลื่อนตัวไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีหงส์บินเทียมข้างไปด้วย แต่อยู่ทางฝั่งขวามือของข้าพเจ้า เพียงชั่วครู่ รู้สึกทันทีว่าได้มาถึงแถบถิ่นของป่าหิมพานต์เรียบร้อยแล้ว

ข้าพเจ้ามองเห็นแม่น้ำกว้างใหญ่ สีเขียวมรกต ไหลเป็นกระแสเฉี่ยวแรงพอสมควร พานทอง ได้ร่อนตัวลง ณ ริมฝั่งของแม่น้ำ พอจรดถึงพื้นดิน หงส์พูดขึ้นว่า “จะไม่พาเหาะข้ามแม่น้ำแล้วนะ แต่จะพาล่องตามแม่น้ำไป” ข้าพเจ้า ได้นิ่งฟัง ไม่ได้โต้ตอบอะไร แต่คิดในใจว่า “จะล่องตามแม่น้ำไปได้อย่างไร ในเมื่อแม่น้ำมีกระแสเฉี่ยวขนาดนี้” ต่อมา พานทอง จึงพาร่อนลงบนผิวน้ำ **แล้วลอยทวนกระแสน้ำขึ้นไปเรื่อยๆ** จนถึงกลางป่าหิมพานต์

พอมาถึงตรงนี้ พานทองได้ลอยขึ้นและมาร่อนลงที่ริมสระแห่งหนึ่งทางทิศตะวันออก ข้าพเจ้า ได้ลงมาจากพานทอง มายืนหันซ้ายแลขวามองไปมา จึงได้สังเกตว่าสระน้ำแห่งนี้ มีลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า ซึ่งมีเนื้อที่กว้างพอสมควรประมาณ ๕๐ เมตรเห็นจะได้ เท่าที่มองเห็นด้วยตา น้ำในสระใสเย็นสะอาด

บริสุทธิ์ **สีเขียวมรกต** มีความลึกอย่างน้อย ๒๐ เมตร มองไม่เห็น **ปู ปลา**หรือ**สิ่งมีชีวิตใดๆอาศัยอยู่ในนั้น** นิ่งสงบไม่ไหวติง บริเวณรอบริมขอบสระ มีหาดทรายขาวงามบริสุทธิ์อยู่รอบๆ และมีทิวทัศน์สวยงาม ประดับประดาด้วยกอหญ้า สุมทุมพุ่มไม้ ดอกไม้ ต้นไม้สีเขียวสวยสดงดงามตระการตา เหมือนมีคนมาตกแต่งไว้ เป็นป่าอุดมสมบูรณ์

หงส์ได้เอ่ยขึ้นว่า สระนี้เรียกว่า **"สระอโนดาต"**[๓๒] เป็นสระอยู่ในเขตป่าหิมพานต์ ภายในสระ ข้าพเจ้ามองเห็นกอบัวสีชมพูอยู่ ๓ กอเกิดอยู่ตรงกลางสระ เหยื้องมาทางทิศใต้กอหนึ่ง อยู่ทางทิศเหนือและทิศตะวันออกอีกทิศละกอ ซึ่งเป็นกอบัวที่ใหญ่มากและใบก็ใหญ่มากเหมือนกัน แต่ละกอมีดอกบัวอยู่ ๕ ดอก โดยกำลังผลิบาน ๒ ดอก ยังตูมอีก ๓ ดอก

ในขณะอยู่บนพานทองนั้น ข้าพเจ้ามองไปเห็นสัตว์ ๔ ตัว คือ **ช้าง วัว ม้าและราชสีห์** เป็นตัวผู้ทั้งหมด ลักษณะทรวดทรงสมบูรณ์ทุกสัดส่วน ได้ยืนอยู่คนละทิศของสระ **โดยที่ช้างอยู่ทางด้านทิศตะวันออก**ข้างๆกับพื้นที่ที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ **วัวอยู่ทางทิศใต้ ม้าอยู่ทางทิศตะวันตกและราชสีห์อยู่ทางทิศเหนือ ทุกตัวได้พากันยืนหันหน้าไปทางทิศตะวันออกทั้งหมด** มีข้อสังเกตอย่างหนึ่งคือ วัว ม้าและราชสีห์นั้น**แต่ละตัวมีสีเหลืองทอง** มี

---

[๓๒] สิ่งที่เจ้าของเรื่องได้สัมผัสมานั้น บางอย่างไม่ตรงและสอดคล้องตามเรื่องราวที่กล่าวไว้ในคัมภีร์ทั้งหมด แต่เป็นสิ่งที่เห็นในนิมิต อ่านเพิ่มเติมได้ใน **ปหาราทสูตรและอรรถกถา อัง.อัฏฐ.**(แปล) ๒๓/ ๒๔๖-๒๕๑ คำว่า "อโนดาต" แปลว่า สระที่ดวงอาทิตย์ส่องไม่ถึง

ขนาดตัวใหญ่เท่ากัน ข้าพเจ้าเองก็เกิดความฉงนในใจว่า **“เพราะใดหนอ สัตว์ทั้ง ๓ ตัวนี้จึงมีลักษณะสีทองและขนาดเท่ากัน ซึ่งผิดปกติจากที่เคยเห็นมา”** ส่วนช้างนั้นมีตัวสีดำ มีงายาวงอนงาม ขนาดลำตัวใหญ่กว่าสัตว์อีก ๓ ชนิดนั้น

หลังจากพานทองร่อนลงบนพื้นดิน พอข้าพเจ้าได้เดินไปถึงที่บริเวณสระสักพักหนึ่ง ได้ยินเสียงผู้หญิงพูดคุยกันอยู่บนท้องฟ้า จึงแหงนหน้าขึ้นมองดู เห็นกินรี ๗ ตน[๓๓]กำลังกระพือปีกบินอยู่กลางเวหา สูงประมาณ ๒๐ เมตร แต่งตัวด้วยชุดสีขาว ปีกสีขาว กินรี ๓ ตนอยู่ทางทิศตะวันตกและอีก ๔ ตนอยู่ด้านทิศตะวันออก เมื่อข้าพเจ้าเดินเข้ามาใกล้บริเวณสระ สัตว์เหล่านี้ได้พากันหมอบลงด้วยความนอบน้อม ข้าพเจ้า เกิดความสงสัยในกิริยาอาการของสัตว์เหล่านั้น จึงได้เอ่ยถามไปว่า “เพราะเหตุใดหนอ สัตว์ทั้ง ๔ ตัวนี้ก่อนหน้านี้ต่างก็พากันยืนอยู่ แต่ต่อมาทำไม ถึงมีการหมอบลงซึ่งมีกิริยาอาการแปลกๆ”

หงส์ตอบว่า “สาเหตุที่สัตว์ ๔ ตัวเหล่านี้ ทำกิริยาอาการหมอบลงเช่นนี้เพราะแสดงความเคารพ ทำความนอบน้อมต่อ

---

[๓๓] โดยปกติ พวกกินนร ไม่พูดภาษาคน เพราะไม่ต้องการพูดเท็จและจะไม่กล่าวตู่ผู้อื่นด้วยเรื่องไม่จริง ดูเพิ่มใน **อัง.ทุก.**(แปล) ๒๐/๙๙ **ปุคคลวรรค**

ข้าพเจ้ามารู้ที่หลังจากพรหมเทพเทวว่า กินรีทั้ง ๗ ตนเหล่านี้ ไม่ใช่กินรีหรือนกประจำป่าหิมพานต์จริง แต่เป็นเทพธิดาที่มาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ที่ ๕ แปลงมาเป็นนิมิตให้เห็นเพื่อสอดคล้องกับบรรยากาศในแดนหิมพานต์ และหลังได้รับรู้และอนุโมทนาในส่วนกุศล นางฟ้าทั้ง ๗ ท่านได้เปลี่ยนภพภูมิไปเกิดในสวรรค์ชั้นปรนิมมิตวัสวดี

ผู้สนใจอ่านเพิ่มเติมใน **ขุ.ชา.**(แปล) ๒๗/๔๒๕-๔๒๗ **จันทกินนรีชาดก**และอรรถกถา

พระพุทธเจ้าผู้เป็นเจ้าของแห่งธรรม” พอหงส์ตอบเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็คิดในใจว่า **“พระพุทธเจ้าคงประทับอยู่ในทางทิศตะวันออก พญาช้างตัวนี้ จึงได้หันหน้าไปทางทิศนั้น”** แล้วเกิดความรู้สึกศรัทธาเลื่อมใสในสัตว์พิเศษเหล่านี้ จึงถือโอกาสถวายความเคารพพร้อมกับสัตว์ทั้งสี่นั้นด้วย โดยนั่งลงกับพื้นแล้วกราบ ๓ ครั้งด้วยความศรัทธาเลื่อมใสอย่างยิ่ง พอกราบเสร็จ ขณะที่เงยหน้าขึ้น ข้าพเจ้ามองไม่เห็นหงส์แล้ว ไม่รู้หายไปไหน เหลือแต่พานทองเท่านั้น

ภาพนิมิตเกี่ยวกับสระอโนดาตมีเท่านี้ ส่วนตอนขากลับปรากฏว่าหงส์ไม่ได้ตามมาส่งด้วย เพราะคงหมดเวลาของเขาแล้ว ดังนั้น จึงมีแต่ข้าพเจ้านั่งบนพานเหาะกลับมาตามทิศทางเดิมเหมือนตอนไป พอมาถึงตัวบ้าน ก็รู้สึกตัวตื่น ข้าพเจ้ามองดูนาฬิกา เป็นเวลาตีสี่พอดี ตอนเข้านอน ได้เหลือบมองดูนาฬิกาประมาณ ๖ ทุ่ม แสดงว่า ที่ข้าพเจ้านอนหลับและฝันไปนี้ใช้เวลาประมาณ ๔ ชั่วโมง

ความหมายในนิมิตที่น่าสังเกต มีดังนี้ นกหงส์ พานทอง สัตว์ ๔ ตัว ช้าง ม้า วัว ราชสีห์ ทิศตะวันออก ดอกบัวสีชมพู ๓ กอ ๕ ดอก

หลังจากข้าพเจ้าได้เล่านิมิตความฝันนี้ให้พระน้องชายฟัง ท่านได้อธิบายความให้ฟังในรายละเอียด ดังนี้

หงส์ ซึ่งมีลักษณะพิเศษจากหงส์ทั่วไปอย่างนี้ คงเป็นนกประจำป่าหิมพานต์มาเป็นสื่อสะพานบุญแทนความบริสุทธิ์ของความดีในด้านศีล สมาธิและปัญญาของคนฝัน[๓๔]

พานทอง เป็นนิมิตหมายกำลังสติปัญญาที่ได้พัฒนามาถึงจุดที่หนักแน่นและมั่นคงในตถาคตโพธิศรัทธา จนเกิดสัมมาทิฏฐิเป็นองค์ความรู้ที่ถูกต้องตามพุทธพจน์

ช้างอาชาไนย เป็นสัญลักษณ์แห่งมหาบุรุษทั้งหลายผู้มีปัญญาอันยิ่งใหญ่ เช่น สัพพัญญูโพธิสัตว์ นิยตโพธิสัตว์ทั้งหลาย หรือผู้มีบุญยิ่งใหญ่ทั้งปวง แม้การมาถือปฏิสนธิในครรภ์พระนางสิริมหามายาผู้เป็นพุทธมารดาแห่งสัพพัญญูโพธิสัตว์ของเราในปัจจุบัน ก็มาในรูปแบบของพญาช้างเผือก ในงวงถือดอกบัวบาน ถ้าเป็นเครื่องหมายแห่งคุณธรรม เป็นสัญลักษณ์แทน**ศรัทธาและปัญญา**และช้างอาชาไนยยังเป็นหนึ่งในรัตนะทั้ง ๗ ของ**พระเจ้าจักรพรรดิทั้งหลาย**[๓๕]

ม้าอาชาไนย เป็นสื่อสัญลักษณ์แห่งความรวดเร็ว ถ้าเป็นเครื่องหมายแห่งคุณธรรม คือ กำลังแห่งสติอันว่องไวและม้าอาชาไนยนั้น ยังเป็นหนึ่งในรัตนะทั้ง ๗ คือ เป็นพาหนะของพระเจ้าจักรพรรดิ

---

[๓๔] ดูเพิ่มใน **ขุ.ชา.**(แปล) ๒๘/๙๘-๑๑๔ **มหาหังสชาดก**

[๓๕] **ที.ปา.**(แปล) ๑๑/๕๙-๘๒ **จักกวัตติสูตร**

วัวอุสภะ เป็นสื่อสัญลักษณ์แห่งพละกำลังอันเกรียงไกร เป็นเครื่องหมายแห่งคุณธรรม คือ วิริยะ ความเพียรพยายามอันไม่ย่อท้อในการละชั่ว ทำดี ฝึกฝน พัฒนาคุณธรรมทั้งหลายทั้งปวงให้สมบูรณ์แบบในทุกด้าน

ราชสีห์ เป็นสื่อสัญลักษณ์แห่งความหนักแน่นและมั่นคง เป็นเครื่องหมายแห่งคุณธรรม คือ สมาธิ พลังอานาจแห่งฌานสมาบัติ[๓๖]

สัตว์พิเศษทั้งสี่ประเภทนี้ เป็นชื่อของพระตถาคตเจ้า กล่าวคือ เป็นสัญลักษณ์แห่งความองอาจในการประกาศพระสัทธรรมโดยไม่หวั่นไหวต่อมนุษย์ เทวดา พรหมใดๆทั้งสิ้น และเป็นสื่อแทนคุณธรรมอันยิ่งใหญ่แห่งกำลังศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิและปัญญาของพระพุทธองค์[๓๗]

การหมอบ แสดงความเคารพนอบน้อมต่อพระพุทธเจ้าของสัตว์ ๔ ประเภทนี้ เป็นนิมิตบอกให้รู้ว่า พระพุทธเจ้าในฐานะผู้เป็นเจ้าของแห่งธรรม ผู้ประกอบด้วยคุณธรรมอันยิ่งใหญ่ ซึ่งควรแก่การเคารพกราบไหว้ในฐานะเป็นเนื้อนาบุญสูงสุดของชาวโลก

---

[๓๖] **สัง.ขันธ.**(แปล) ๑๗/๑๑๘-๑๒๐ **สีหสูตร**

[๓๗] **อัง.ทุก.**(แปล) ๒๐/๙๘-๙๙ **ปุคคลวรรค**

อัง.ปัญจก.(แปล) ๒๒/๑๕ **อนนุสสุตสูตร**

ข้อสังเกต สำหรับสัตว์พิเศษ ๔ ชนิดนี้ สัพพัญญูโพธิสัตว์จุติจากดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๙ ในราศีสิงห์(ราชสีห์)มาถือปฏิสนธิในครรภ์พระมารดาในรูปของพญาช้างเผือก(ช้างอาชาไนย) มีงวงถือดอกบัวบานสีชมพู ๓ ดอก และได้ประสูติในราศีพฤษภ(โคอุสภะ)และในรุ่งอรุณของวันนั้น มีม้าอาชาไนยชื่อ กัณฐกะ เกิดคู่บุญบารมีร่วมด้วย

ทิศตะวันออก หมายถึง ทิศแห่งการบรรลุธรรม เพราะในอดีต ปัจจุบันและในอนาคต พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอริยสาวกทั้งปวงและนิยตโพธิสัตว์ทั้งหลาย ผู้มีบุญทั้งปวงในวันที่ได้ตรัสรู้ธรรม บรรลุมรรคผลนิพพานหรือเข้าฌานสมาบัติ จะต้องหันหน้าไปทางทิศตะวันออกเท้านั้น[๓๘] ถ้าหากหันหน้าไปในทิศอื่น การบรรลุธรรม และการเข้าฌานสมาบัติของมหาบุรุษทั้งหลาย ย่อมเกิดขึ้นไม่ได้

ดอกบัวสีชมพู ๓ กอ เป็นสัญลักษณ์แห่งความบริสุทธิ์ของคุณธรรม ๓ ประการ กล่าวคือ ศีล สมาธิและปัญญา ซึ่งในคุณธรรมเหล่านี้ ปัญญาชื่อว่า เป็นคุณธรรมสูงสุด เพราะทำหน้าที่ตัดละกิเลส คือ โลภะ โทสะและโมหะให้ขาด ไม่เหลือเชื้อ

ดอกบัว ๕ ดอก ผลิบาน ๓ ดอก ส่วนอีก ๒ ดอกยังตูมอยู่ เมื่อดอกบัวมีทั้งหมด ๓ กอและกอหนึ่งๆ มี ๓ ดอก ทั้งหมดมีดอกบัวบานอยู่ ๙ ดอก นอกนั้นยังไม่บาน นิมิตแห่งดอกบัวบาน ๙ ดอกสามารถแปลหมายแห่งปัญญาเครื่องตรัสรู้ธรรม[๓๙] ดังนี้

---

[๓๘] **ที.ปา.** (แปล) ๑๑/๒๔๗-๒๖๐ **สังคีติสูตร**
สัง.สฬา.(แปล) ๑๘/๒๔๖-๒๕๐ **อวัสสุตปริยายสูตร**
ขุ.อุ.(แปล) ๒๕/๓๓๑-๓๓๗ **ปาฏลิคามิยสูตร**
การสร้างบ้านของผู้มีบุญทั้งหลาย เช่น อนาถบิณฑิกเศรษฐี นางวิสาขา นางสุชาดา เป็นต้น ย่อมเกี่ยวข้องกับทิศตะวันออกเสมอ และเป็นที่น่าสังเกตว่า พ่อพรหมได้สร้างบ้านและเถียงนา โดยหันหน้าไปทางทิศตะวันออก
[๓๙] **ม.ม.**(แปล) ๑๓/๔๐๙-๔๑๐ **โพธิราชกุมารสูตร**

การบรรลุโลกุตรธรรมของพระสาวกชุดแรก คือ ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ได้ตรัสรู้ธรรมเพียง ๓ ท่าน คือ ท่านพระอัญญาโกณฑัญญะ ท่านพระวัปปะ และท่านพระภัททิยะ[๔๐] ส่วนอีก ๒ ท่าน คือ **ท่านพระมหานามะและท่านพระอัสสชิ** ยังไม่ได้สำเร็จมรรคผลนิพพาน เพียงแต่ได้สั่งสมเมล็ดพันธุ์แห่งการรู้แจ้งธรรม เพื่อเป็นอุปนิสัยในภายภาคหน้าเท่านั้น และในขณะนี้ ทั้งสองท่านยังดำรงชีวิตอยู่ในสวรรค์ชั้นดุสิตที่ ๗

ดอกบัวบาน ๓ ดอก เป็นสัญญาณสื่อให้ทราบว่า การรื้อขนสัตว์โลกออกจากสังสารวัฏในยุคของพระพุทธเจ้าในกัปนี้หรือในยุคของพระนามว่าโคดมนี้ **ทำได้เพียงเล็กน้อย**[๔๑] **แต่ก็เกินครึ่งขึ้นไป** เมื่อเปรียบเทียบจำนวนพระสาวกทั้งหมดที่ได้มาประพฤติพรหมจรรย์ ในพระธรรมวินัยขณะที่ยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ ทั้งนี้ไม่ใช่ความบกพร่องแห่ง**ทศพลญาณ**หรือ**สัพพัญญุตญาณของพระศาสดา** แต่เป็นเรื่องการให้ผลของกรรมแห่ง**คติ อุปธิ กาละ**

---

[๔๐] อ่านเพิ่มใน **วิ.มหา.(แปล) ๔/๒๐-๒๔ ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร**

[๔๑] ดูเพิ่มเติมใน **สัง.นิ.** (แปล) ๑๖/๒๖๒-๒๖๔ **สัทธัมมัปปฏิรูปกสูตร**,
สัง.มหา. (แปล)๑๙/๕๗๑-๕๗๒ **วัสสังวุตถสูตร**

เมื่อเปรียบเทียบจำนวนการบรรลุโลกุตตรธรรมของพระสาวกทั้งหลายในสมัยของพระกุกกุสันธพุทธเจ้าซึ่งมีอายุขัย ๔ หมื่นปี พระโกนาคมนพุทธเจ้า ซึ่งมีอายุขัย ๓ หมื่นปีและพระกัสสปพุทธเจ้านั้นซึ่งมีอายุขัย ๒ หมื่นปี มีมากกว่าในยุคสมัยพระพุทธเจ้าพระนามว่าโคดมซึ่งมีอายุขัยเพียง ๑๐๐ ปี เนื่องจากการให้ผลของกรรมเกี่ยวเนื่องกับคติ อุปธิ กาละ และปโยคะของสัตว์ในสมัยของพระพุทธเจ้าทั้ง ๓ พระองค์นั้นดีกว่า

-ข้อมูลจากหลวงพ่อเสือ นิยตโพธิสัตว์แห่งดุสิตาเทวโลกที่ ๑๑ ท่านโทณพราหมณ์และ**ท่านฆฏิการพรหม** อรหันตสาวกแห่งอกนิฏฐาพรหมโลก

และปโยคะของสัตว์โลก เนื่องจากเป็นยุคที่มนุษย์มีอายุขัยน้อยที่สุด เพียงแค่ ๑๐๐ ปีเป็นประมาณ เมื่อเปรียบเทียบกับยุคของพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่เคยอุบัติขึ้นในอดีต

นิมิตครั้งที่ ๔ ประมาณกลางเดือนมีนาคม ๒๕๕๙ คืนวันหนึ่ง ก่อนเข้านอนข้าพเจ้ามีความรู้สึกไม่ค่อยสบายตัวเท่าที่ควร คือ มีอาการสวอย หมดเรี่ยวแรง อ่อนเพลีย ไม่รู้นานเท่าไหร่ จึงได้ม่อยหลับไป แล้วได้เกิดนิมิตฝันไปว่า ได้ยินเสียงหลวงพ่อจรัญพูดขึ้นว่า "ให้มุ่งตรงไปยังป่าหิมพานต์เลยนะ" ในขณะนั้น ข้าพเจ้าได้ตอบรับว่า "สาธุ"แล้วมีอาการเหมือนกับถูกลมพายุพัดพาไป มีลักษณะเหมือนกับหมุนขึ้นลง พอไปใกล้จะถึงเขตป่าหิมพานต์แล้ว ได้ยินเสียงพรหมเทพเทวาบอกว่า **"การเดินทางมาอย่างนี้ จะไม่ปลอดภัยกับตัวเอง จึงไม่ควรเข้ามาเกี่ยวข้องกับป่าหิมพานต์อีก เพราะบุญกุศลยังไม่เพียงพอ อาจจะเป็นอันตรายต่อชีวิตได้ ให้รีบกลับไป"**

ทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็ถูกลมพายุพัดพาให้กลับมา ณ ที่เดิม แล้วรู้สึกตัวตื่น

การฝันเกี่ยวข้องกับป่าหิมพานต์ครั้งนี้ ยังไปไม่ถึงและไม่ได้เห็นอะไร หลังจากข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามอาจารย์เบื้องบน จึงได้รู้ว่าสาเหตุที่หลวงพ่อจรัญ บอกให้มุ่งตรงไปยังป่าหิมพานต์

นั้น เพื่อให้ได้รู้ประวัติเกี่ยวข้องกับ**หลวงพ่อช้าง**[๔๒] ผู้เป็นเจ้าอาวาสวัดตึกราชา ตำบลม่วงหมู่ อำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี และเป็นพระอาจารย์กรรมฐานที่คุณยายของหลวงพ่อสมัยเป็นสาวเคยให้ความเคารพนับถือรูปหนึ่งในสมัยนั้น และหลวงพ่อช้างนี้แหละ เคยมีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับป่าหิมพานต์มาแล้ว ๑ ครั้ง ซึ่งในครั้งนั้น ได้เดินทางไปพร้อมกับโยคีคนหนึ่ง

เพื่อเป็นการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมในเรื่องนี้ พระน้องชายบอกให้ข้าพเจ้ากำหนดจิตให้เป็นสมาธิ แล้วกราบเรียนถาม หลวงพ่อช้างเล่าให้ฟังว่า การไปป่าหิมพานต์ในครั้งนั้น เป็นการไปด้วยอำนาจสมาธิ คือ ท่านได้นั่งเข้าฌานสมาธิจนถึงขั้นจตุตถฌาน แล้วอธิษฐานให้ร่างกายเบา บอกให้โยคีคนนั้นยึดชายจีวรของท่านไว้ เพียงไม่กี่นาที ร่างกายของท่านก็ค่อยๆลอยตัวขึ้นจากพื้นดินสู่อากาสในท่านั่ง สูงประมาณยอดต้นไม้ แล้วเหาะมุ่งไปที่ป่าหิมพานต์ โดยใช้**เวลาประมาณ ๑๕ นาที** ได้มาถึงป่าหิมพานต์ แล้วค่อยๆร่อนช้าๆตามลำดับจนถึงพื้นดิน แล้วทำกิจตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งใจมา และยังมีโอกาสมองเห็นสระอโนดาตประมาณสัก ๒-๓ วินาที ไม่สามารถมองเห็นนานกว่านี้ หลังจากเสร็จธุระ ท่านได้สำรวมจิต นั่งเข้าสมาธิ แล้วเหาะกลับมาในทิศทางเดิมอย่างปลอดภัย แต่ใช้เวลา ๑๐ นาทีโดยประมาณ

---

[๔๒] ขณะที่พระน้องชาย บอกให้ข้าพเจ้ากราบเรียนถามเกี่ยวกับเรื่องนี้ หลวงพ่อช้างท่านได้ไปเกิดเป็นเทพเจ้าในดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๗

ท่านยังได้เล่าเพิ่มเติมว่า ที่สามารถทำได้อย่างนั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะว่า ได้รับการอนุเคราะห์จาก**หลวงพ่อดำ** ได้มาสอนกรรมฐานในเรื่องสมาธิให้ และใช้พลังจิตเข้าควบคุมให้ท่านทำได้สำเร็จตามประสงค์ในการไปป่าหิมพานต์ในครั้งนั้น

ส่วนสาเหตุที่ท่านหลวงพ่อจรัญ ได้พูดว่า **ให้มุ่งตรงไปป่าหิมพนต์เลยนั้น** มีวัตถุประสงค์เพื่อให้คนได้มีข้อมูลเกี่ยวกับป่าหิมพานต์ตรงตามความจริง แม้ในสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ เคยได้สัมผัสกับมัคคลีผลหรือนารีผล ซึ่งมีรูปร่างหน้าตาเหมือนหญิงสาวราวอายุ ๑๖ ปีด้วยสายตาเนื้อมาแล้ว* ในขณะที่เดินทางไปทัศนศึกษาที่ประเทศศรีลังกา ณ ถ้ำแห่งหนึ่งที่เขาสีคิริยา โดยมีพระสิงหลรูปหนึ่งอายุประมาณ ๕๐ ปี มีผมพรุงพรัง นุ่งห่มจีวรสีดำบอกกับท่านว่า ได้นำนารีผลนี้มาจากป่าหิมพานต์

ข้าพเจ้าได้มารู้ข้อมูลบางอย่างเพิ่มเติมจากอาจารย์เบื้องบนภายหลังว่า พระสิงหลรูปนั้น ไม่ใช่ใครอื่น **แต่เป็นท่านฆฏิการพรหม** ได้เนรมิตตนเป็นพระสิงหลเพื่อมาอนุเคราะห์หลวงพ่อ และ

---

* เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ หลวงพ่อจรัญได้ไปพบมัคคลีผลที่ประเทศศรีลังกา ท่านได้อธิษฐานจิตขอพบมัคคลีผล ในประเทศไทย ต่อมาก็ได้พบตามที่อธิษฐาน หลวงพ่อเคยเล่าเรื่องนี้ไว้ตั้งแต่ กรกฎาคม ๒๕๒๖ ว่า ลักษณะของมักกะลีผลที่หลวงพ่อจรัญได้พูดไว้ในหนังสือกฎแห่งกรรม เล่ม ๙ มีดังนี้ ผลโตเท่าหญิงสาวอายุ ๑๖ ปี คิ้วต่อ คอเป็นปล้อง ๓ ปล้อง นิ้วทั้ง ๑๐ ยาวเสมอกัน แต่เรียวไม่เท่ากัน นิ้วโป้งยาวเท่ากับข้อที่ ๒ ของนิ้วชี้ และเล็บยาว ไม่มีไหปลาร้า อวบเต็มหมด ไม่ได้นุ่งผ้า ตาใหญ่ ตาสีดำเป็นสีทอง สีขาวเป็นสีฟ้า เนื้อหนังเหมือนผลมะปราง ผมยาว เป็นสีทองเหมือนฝรั่ง หัวขั้วเหมือนลูกมังคุด ลักษณะอาการทั้งหมดสวยมาก

สามารถอ่านเพิ่มเติมใน **ขุ.ชา.**(แปล) ๒๗/๖๑๑-๖๑๗ **อลัมพุสาชาดก**และอรรถกถา

แม้ต้นมัคคลี่ผลในป่าหิมพานต์นั้น ท่านฆฏิการพรหมเอง ได้เป็นผู้เนรมิตขึ้นมาด้วยพรหมฤทธิ์ พร้อมตั้งชื่อให้เสร็จว่า **มัคคลี่ผล**หรือ **นารีผล** ซึ่งหมายถึง ต้นไม้ที่ออกผลมาคล้ายกับมนุษย์ผู้หญิงทุกประการตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า รวมถึงอวัยวะภายนอกและภายใน เพียงแต่ไม่มีกระดูกเท่านั้น ทั้งนี้ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเอาไว้ป้องกันพวกวิทยาธร และคนธรรพ์ทั้งหลายไม่ให้มาทำมิดีมิร้ายต่อพระนางมัทรี ผู้ทำหน้าที่อุปัฏฐากพระเวสสันดร ในฐานะเป็นมหาโพธิสัตว์ซึ่งกำลังบำเพ็ญพรต ณ เขาวงกตคีรี[๔๓]ในยุคสมัยที่มนุษย์มีอายุขัยประมาณ ๑๕,๐๐๐ ปี[๔๔] และนารีผลที่หลวงพ่อจรัญเห็นภายในถ้ำในวันนั้น ไม่ใช่นารีผลที่นำมาจากป่าหิมพานต์จริง แต่เป็นนารีผลที่ถูกเนรมิตขึ้นด้วยอำนาจแห่งพรหมฤทธิ์ เพราะพระพรหมท่านนี้ได้เห็นว่า พระคุณเจ้ารูปนี้ ในฐานะเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อดำ(พระมหาเถระแห่งแคว้นมคธ ผู้ทรงฌานอภิญญา สามารถดำรงชีวิตอยู่หลายพันปี ตั้งแต่สมัยพุทธกาล จนถึง พ.ศ. ๒๕๕๐) เป็นผู้มีบุญบารมีเพียงพอนำเรื่องนี้ไปเผยแผ่ต่อสาธารชนให้เกิดประโยชน์สืบไปได้

---

[๔๓] **ขุ.จริยา.**(แปล) ๓๓/๗๓๖-๗๔๒ **เวสสันตรจริยา**

[๔๔] เป็นข้อมูลจาก **สิริมหามายาเทพบุตร**แห่งดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๙ ผู้เคยเกิดเป็นพระนางผุสดี พระมารดาของพระเวสสันดร มหาราชแห่งสีพี

พระรัตนตรัยที่พึ่งอันสูงสุด

ปัญญา คือ แสงสว่างในโลก

"เมื่อโลกลุกเป็นไฟ(คือกิเลสและการเกิดแก่เจ็บตาย)อยู่เป็นนิตย์
ทำไม จึงมัวหัวเราะร่าเริงกันอยู่เล่า
เธอทั้งหลายถูกความมืด(อวิชชา,โมหะ,มิจฉาทิฏฐิ)ปกคลุม
ไฉนไม่แสวงหาดวงประทีป(ปัญญาญาณ)กันเล่า
โลกนี้มืดมน(โลกิยมหาชนในโลกนี้
เป็นผู้มืดบอด เพราะไม่มีปัญญาจักษุ)
คนในโลกนี้น้อยคนนักจักเห็นแจ้ง
น้อยคนนักจักไปสวรรค์
(ไตรลักษณ์ ที่จะไปสุคติภูมิ หรือที่จะบรรลุนิพพาน)
เหมือนนกติดข่าย น้อยตัวนักที่จะพ้นจากข่าย ฉะนั้น"
"ผู้เห็นทางอมตะ(นิพพาน) แม้มีชีวิตอยู่เพียงวันเดียว
ประเสริฐกว่าผู้ไม่เห็นทางอมตะที่มีชีวิตอยู่ตั้ง ๑๐๐ ปี"

พุทธพจน์

ขุ.ธ.(แปล) ๒๕/๗๗,๘๗,๖๖

๑๓.นิมิตเกี่ยวกับลูกแก้ว[๔๕]

ข้าพเจ้า ได้เคยฝันเกี่ยวข้องกับแก้วมณีหรือลูกแก้วหลายครั้ง ซึ่งถือว่า เป็นเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์อย่างหนึ่งในชีวิตที่ฝันในลักษณะอย่างนี้ ดังที่จะเล่าสู่ฟัง ณ บัดนี้

นิมิตครั้งที่ ๑ ประมาณเดือนพฤษจิกายน ปี ๒๕๕๑ คืนนั้น ข้าพเจ้าเกิดนิมิตฝันไปว่า มองเห็นลูกแก้วอันหนึ่งทอแสงเปล่งประกาย ผสมผสานระหว่างมีสีขาวนวลและสีเขียวมรกต กำลังลอยอยู่บนอากาสเหนือพื้นดินสูงประมาณท่วมศีรษะ ห่างจากตัวข้าพเจ้าประมาณ ๓ เมตร ขณะที่กำลังยืนมองดูอยู่นั้น ลูกแก้วอัน

---

[๔๕] ข้อสังเกตเรื่องแก้วมณีของพระเจ้าจักรพรรดิ **มณีแก้ว**ซึ่งเป็นแก้วไพฑูรย์งามบริสุทธิ์ตามธรรมชาติ มีแปดเหลี่ยม ที่เจียระไนดีแล้ว สุกแวววาวได้สัดส่วน แสงสว่างของมณีแก้วดวงนั้น มีรัศมีแผ่ซ่านออกรอบ ๆ ประมาณ ๑ โยชน์ อานนท์ เรื่องมีมาว่า ท้าวเธอเคยทรงทดสอบมณีแก้วดวงนั้น ทรงให้หมู่จตุรงคินีเสนาผูกสอดเกราะแล้วทรงยกมณีแก้วนั้นขึ้นเป็นยอดธง เสด็จไปประทับยืนในที่มืดยามราตรี ชาวบ้านที่อาศัยอยู่โดยรอบสำคัญว่าเป็นเวลากลางวัน จึงทำการงานด้วยแสงสว่างแห่งมณีแก้วนี้ มณีแก้วที่ทรงคุณวิเศษเห็นปานนั้น ได้ปรากฏแก่พระเจ้ามหาสุทัสสนะ

ที.มหา.(แปล) ๑๐/๑๘๑-๒๐๔ **มหาสุทัสสนสูตร**

ขุ.ชา.(แปล) ๒๘/๓๐๕-๓๓๔ **ภูริทัตตชาดกและอรรถกถา**

แก้วมณีเป็นสัญลักษณ์แห่งความสมปรารถนาเหมือนพุทธพจน์ที่ว่า “ห้วงน้ำใหญ่เต็มแล้วย่อมยังสาครให้เต็มเปี่ยมฉันใด ทานอันญาติหรือมิตรให้แล้ว แต่มนุษยโลกนี้ ย่อมสำเร็จผลแก่เปรตทั้งหลาย ฉันนั้นเหมือนกัน ขออิฐผลที่ท่านปรารถนาแล้ว ตั้งใจแล้ว จงสำเร็จโดยฉับพลัน ขอความดำริทั้งปวงจงบริบูรณ์ เหมือนดังพระจันทร์วันเพ็ญ (และ) เหมือน**แก้วมณีอันสว่างไสว**”

ขุ.ขุท. (แปล) ๒๕/๑๕-๑๖ **ติโรกุฑฑสูตร**

ธ.ป. (แปล) ๘/๒๔๖-๒๘๑ **เรื่องพระโชติกเถระ**

นั้น ได้ลอยมาทางสถานที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ และลอยใกล้เข้ามาตามลำดับจนถึงประมาณ ๑ ศอก ในขณะนั้น ข้าพเจ้าเกิดอาการเหมือนจะหาว จึงอ้าปาก ทันใดนั้น ลูกแก้ว ได้ลอยเข้าไปในปาก เมื่องับปากลง ลูกแก้วก็ถูกกลืนเข้าไปในท้องระหว่างทรวงอกทันที ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกเย็นเหมือนกินน้ำแข็ง ความเย็นนี้แผ่ซาบซ่านทั่วร่างกาย จึงคิดในใจว่า "ลูกแก้วนี้ คงจะเป็นลูกแก้ววิเศษ เป็นลูกแก้วคู่บุญบารมีของเรา" จึงยกมือขึ้นสาธุ

นิมิตครั้งที่ ๒ หลังจากเข้านอนแล้ว คืนนั้น ข้าพเจ้าได้ฝันไปว่า กำลังยืนมองเห็นลูกแก้ว ๒ ลูก ลอยอยู่เหนือพื้นดิน กำลังทอแสงแวววาวเปล่งประกายระยิบระยับ ผสมผสานอย่างกลมกลืนระว่างสีขาวกับสีเขียวปีกแมงทับ ซึ่งอยู่ห่างไกลประมาณ ๑๐ กว่าเมตร แต่ก็มองเห็นถนัดตา ตอนนั้นข้าพเจ้าคิดในใจว่า "ลูกแก้วปรากฎอีกแล้ว" ประมาณ ๒-๓ นาที ลูกแก้วทั้งสองลูกนั้น ก็ได้หายไป

นิมิตครั้งที่ ๓ ต้นปี ๒๕๕๙ หลังจากสวดมนต์ไหว้พระเสร็จ ก็เข้านอนตามปกติ คืนนั้น ข้าพเจ้าเกิดนิมิตฝันไปว่า เทวดาพ่อมาเยี่ยม โดยบอกว่า "จะให้รางวัล" ข้าพเจ้าก็ถามไปว่า "เนื่องในวาระโอกาสอะไร ถึงจะให้รางวัล" ท่านตอบว่า "เป็นรางวัลแห่งคุณงามความดี" ข้าพเจ้าจึงมองไปเห็นลูกแก้ว ๓ ลูกในมือของท่าน สำหรับลูกที่ ๑ เป็นสีขาว ลูกที่ ๒ เป็นสีเขียวมรกต ลูกที่ ๓ เป็นสีเหลือง พอข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ ท่านเอ่ยขึ้นว่า "ยื่นมือ

ออกมารับ” ข้าพเจ้าได้ยื่นทั้งสองมือออกไปรับ ท่านได้วางลูกแก้วทั้งสามลูกนั้นไว้ในมือของข้าพเจ้าแล้วพูดกำกับว่า “อย่าเอาลูกแก้วเหล่านี้ไว้ที่อื่นนะ มันจะไม่ปลอดภัย ต้องแนบไว้ที่อก” ข้าพเจ้าก็ได้ทำตาม เพียงแค่ชั่วอึดใจ พอแบมือออกมาดู ปรากฏว่า ลูกแก้วหายไปแล้ว เทวดาพ่อก็หายไปด้วย

เรื่องการนิมิตฝันเกี่ยวกับลูกแก้ว* ในหลายครั้งและต่างวาระกันนั้น หลังจากได้มานึกทบทวนดู ข้าพเจ้าได้ข้อสรุปว่าเคยมีความผูกพันในอดีตชาติ สมัยที่เป็นลูกบุญธรรมของพระเจ้าจักรพรรดิ พระนามว่า กัสสปะ และครั้งที่เคยเกิดเป็นนาคีในฐานะเป็นมเหสีของพญานาคศรีสุทโธแห่งคำชะโนด แม้แต่ชื่อใหม่ของข้าพเจ้าที่ปรากฏขึ้นในบริเวณหน้าจั่วบนวิมานในสวรรค์ชั้นปรนิมมิตวัสวดีที่ว่า **“เทพวารีมณีรัตนา”** ยังมีคำว่า **มณี** ซึ่งแปลว่า แก้วมณีรวมอยู่ด้วย

สำหรับตัวของข้าพเจ้าเองนั้น ไม่ได้ยึดติดกับนิมิตเหล่านี้ เพียงแต่ตั้งข้อสังเกตไว้เพื่อเป็นเครื่องหมายให้ผู้ที่สนใจใคร่รู้ในเรื่องนี้ นำไปเป็นข้อมูลเพิ่มเติมเสริมปัญญาสืบไป

---

* นิมิตครั้งแรกเกี่ยวกับลูกแก้วที่น้องเขยของข้าพเจ้า สิทธิศักดิ์ บัวทองจันทร์ฝันเห็นนั้นเกิดขึ้นบริเวณต้นไทร เป็นลูกแก้วสีขาวนวลกระจ่าง เย็นตา ลอยขึ้นจากพื้นดินขึ้นข้างบนสูงประมาณต้นไม้ แล้วลอยช้าๆมาหยุดอยู่บริเวณต้นมะพร้าวข้างยุ้งฉางข้างเถียงข้าพเจ้า และอีกครั้งหนึ่ง เขาฝันเห็น ลูกแก้วแบบเดียวกัน เกิดขึ้นบริเวณสระน้ำข้างต้นยอ ลอยขึ้นบนฟ้าแล้วก็หายไป

ข้าพเจ้ามารู้ที่หลังว่า นิมิตเกี่ยวกับลูกแก้วนี้ ท่านหลวงพ่อเสือมาทำให้เห็นเพื่อเป็นสัญญาณให้รู้ว่า ในอนาคตอันใกล้ ข้าพเจ้าจะได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้

๑๔.นิมิตเกี่ยวกับสัตว์วิเศษ

ปลายปี ๒๕๕๑ ข้าพเจ้า ได้ฝันเกี่ยวข้องกับช้างหลายครั้ง โดยครั้งแรก ได้ฝันเห็นช้างเดินเข้ามาใกล้เพื่อให้ขึ้นไปนั่ง แต่ข้าพเจ้าไม่กล้าขึ้น เพราะเกิดความรู้สึกหวาดกลัว ไม่ปลอดภัย หลังจากนั้นทิ้งช่วงยาว ประมาณเกือบปี ข้าพเจ้าได้ฝันเกี่ยวกับช้างอีกครั้ง โดยครั้งนี้ ฝันว่า ได้ขึ้นขี่ช้างหนุ่ม งาเพิ่งงอก ตัวใหญ่พอสมควร ซึ่งการขึ้นขี่บนหลังช้าง ก็ง่ายและไม่มีอาการตื่นกลัวแต่อย่างใด

พระน้องชายได้แปลความฝันให้ฟังในทำนองว่า ช้างนั้นเป็นสัญลักษณ์ของผู้มีบุญและมีปัญญาอันยิ่งใหญ่ การฝันครั้งแรกที่ไม่กล้าเข้าใกล้ช้างนั้น เพราะยังไม่มีปัญญา สัมมาทิฏฐิยังไม่เกิด จึงมีอาการหวาดกลัว แต่ต่อมาภายหลังเมื่อศึกษาและปฏิบัติธรรมมากขึ้น เกิดความเข้าใจในเรื่องทาน เรื่องศีล ภพภูมิ สังสารวัฏการเวียนว่ายตายเกิด นรก-สวรรค์ และกฎแห่งกรรม โดยเฉพาะเรื่องอริยุปวาทกรรม จึงฝันว่าได้ขึ้นหลังช้างอีกครั้ง อันหมายถึง จะดำเนินชีวิตประกอบด้วยปัญญา ตั้งมั่นในสัมมาทิฏฐิ

คืนวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ข้าพเจ้าได้ฝันเห็น**พญาม้าตัวหนึ่ง** เป็นม้าสีขาวปลอด หัวสีน้ำตาล เดินมาหาข้าพเจ้าด้วยความรู้สึกคุ้นเคย ข้าพเจ้าจึงขึ้นไปขี่บริเวณกลางหลัง

มีอีกคืนหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้าหลับไป ได้ฝันเห็นวัวหนุ่มตัวหนึ่ง สีเหลืองอ่อน มีเขางาม รูปร่างทรวดทรงองอาจ ลักษณะ

ท่าทางดูสง่างาม อ้วนท้วนสมบูรณ์ดูแข็งแรงทรงพลัง ข้าพเจ้าเดินเข้าไปใกล้เอามือไปลูบบริเวณลำคอและหนอกด้วยรักและเอ็นดู

อีกประมาณ ๑-๒ เดือน มีคืนวันหนึ่ง ข้าพเจ้า ได้ฝันเห็น **พญาราชสีห์**ตัวหนึ่งกำลังนอนอยู่ใต้ต้นไม้แห่งหนึ่ง สถานที่เหมือนกับบริเวณท้องนาของข้าพเจ้าในปัจจุบัน ความรู้สึกที่มีต่อราชสีห์ในขณะนั้นเหมือนกับว่า ได้เคยเลี้ยงมาและมีความคุ้นเคยกันมาก่อน

นิมิตเกี่ยวกับสัตว์ ๔ ประเภทนี้ ข้าพเจ้าเคยฝันเห็นทั้ง ๔ ตัวมีอยู่ครั้งหนึ่งในคืนวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ในคืนนั้นข้าพเจ้า ได้นิมิตฝันไปว่า ได้มองไปเห็นเปลวไฟกำลังลุกไหม้ท่วมของตัวญาติธรรมคนหนึ่งที่เคยมาร่วมปฏิบัติธรรมด้วยกัน เมื่อ ๒ ปีที่แล้ว แต่ตอนนี้ ได้เดินคนละเส้นทาง เนื่องจากผู้หญิงคนนี้เคยพูดในเชิงดูหมิ่นเกี่ยวกับเรื่องครูบาอาจารย์เบื้องบนในลักษณะไม่น่าเชื่อถือ ในความฝันนั้น ข้าพเจ้ามองเห็นช้าง วัว ม้าและราชสีห์ซึ่งยืนอยู่ตัวละทิศ ผงกศีรษะทักทายกับข้าพเจ้า แล้วพูดเตือนว่า **“ไม่ต้องเข้าไปช่วยเขาหรอก เพราะจะเกิดโทษกับเราเองได้”**

ต่อมาภายหลัง ข้าพเจ้าได้นั่งเข้าสมาธิอธิษฐานจิตถึงครูอาจารย์เบื้องบน เพื่อสอบถามความหมายของความฝันว่าหมายถึงอะไร ท่านได้บอกว่า **“ถ้าเราไปติดต่อสื่อสารกับคนที่มีลักษณะนิสัยอย่างนี้ ซึ่งได้ทำอริยุปวาทกรรมอย่างหนัก จะเกิดโทษตามมา และการประพฤติปฏิบัติธรรมจะไม่ปลอดภัย สัตว์ ๔**

ตัวนั้น เสมือนตัวแทนแห่งธรรมเพื่อเป็นเครื่องเตือนสติให้รู้จักกรรมและวิบากกรมของแต่ละคนตามเป็นจริง”

สัตว์ ๔ ประเภทเหล่านี้ คือ พญาช้างอาชาไนย ม้าอาชาไนย โคอุสภะและพญาราชสีห์ เป็นสัตว์วิเศษ เพราะได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี แม้ฟ้าผ่าก็ไม่สะดุ้งกลัวตกใจ[๔๖]และยังเป็นเครื่องหมายแห่งความองอาจที่ไม่เกรงกลัวต่อสัตว์อื่นใด เหมือนกับพระพุทธเจ้าผู้องอาจ บันลือสีหนาท ประกาศพระสัทธรรมโดยไม่หวั่นเกรงต่อผู้ใดทั้งสิ้น เพราะพระองค์มีสัพพัญญุตญาณและเวสารัชญาณอันหมดจด คือ พระองค์ไม่เห็นนิมิตนี้ว่า “สมณะ พราหมณ์ เทวดา มาร พรหม หรือใครๆในโลกจักทักท้วงด้วยคำพูดที่มีเหตุผลในธรรมนั้นว่า ท่านปฏิญญาว่าเป็นพระสัมมาสัมพุทธะ ธรรมเหล่านี้ท่านก็ยังไม่รู้ ท่านปฏิญญาว่าเป็นพระขีณาสพ อาสวะเหล่านี้ของท่าน ก็ยังไม่สิ้นไป อันตรายิกธรรมที่ท่านกล่าวไว้ ไม่อาจก่ออันตรายแก่ผู้เสพได้จริง และท่านแสดงธรรมเพื่อประโยชน์อย่างใด ประโยชน์อย่างนั้นไม่สำเร็จเพื่อความสิ้นทุกข์ โดยชอบแก่ผู้ทำตามได้จริง”[๔๗]

---

[๔๖] **อัง.ทุก.**(แปล) ๒๐/๙๘-๙๙ **ปุคคลวรรค**

[๔๗] **อัง.จตุกก.**(แปล) ๒๑/๑๓-๑๕ **เวสารัชชสูตร**

๑๕.ผีเด็กที่โรงพยาบาลมาขอส่วนบุญ

มีครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เดินทางไปดูแลลูกสะใภ้ซึ่งได้คลอดลูกอยู่ที่โรงพยาบาลพิบูลมังสาหารในวัน ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๗ และต้องนอนดูแลนางอยู่หลายวัน มีคืนหนึ่ง หลังสวดมนต์ไหว้พระ นั่งทำสมาธิเสร็จ จึงได้เอนลงนอนด้วยสติและสัมปชัญญะ เมื่อหลับไปแล้ว เกิดนิมิต ได้ยินเสียงเด็กร้องไห้ระงมด้วยความทุกข์ทรมานทั่วโรงพยาบาล จึงมองไปดู แล้วเห็นเด็กเล็ก และเด็กโตมากมายหลายสิบคนทั้งผู้หญิงผู้ชายอายุประมาณ ๘-๑๐ ปี รวมถึงผู้ใหญ่อีกหลายสิบคน พากันเดินมาใกล้

ข้าพเจ้าจึงถามไปว่า "พากันมาทำอะไรแถวนี้ ทำไม พวกเด็กจึงพากันร้องไห้" พวกผู้ใหญ่บอกว่า "เด็กพวกนี้ถูกผู้ให้กำเนิดทอดทิ้ง ถูกพ่อแม่ขับไล่" พวกเขาจึงถามต่อไปว่า "เห็นพ่อแม่ของพวกเขาหรือเปล่า" ข้าพเจ้า คิดในใจว่า จะเห็นพ่อแม่ของพวกเขาได้อย่างไร เพราะไม่รู้จักกัน และพวกเขาบอกกับข้าพเจ้าว่า "น้าเป็นคนหนึ่งที่สามารถช่วยเด็กพวกนี้ได้ และฝากบอกพ่อแม่ของพวกเขาด้วยนะว่า พวกเขากำลังรออยู่ที่นี่"

ข้าพเจ้าไม่ได้รับปาก แต่บอกว่าจะอุทิศบุญให้นะ จึงน้อมจิตระลึกถึงบุญกุศลที่เคยทำมาในอดีตว่า "ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนบุญที่ได้ทำไว้ดีแล้วเหล่านั้น ให้แก่เด็กเหล่านี้ ขอให้พวกเขามีความสุขกายสุขใจ อยู่เย็นเป็นสุข มีส่วนแห่งกุศลผลบุญที่ข้าพเจ้า

อุทิศให้แล้วนี้” หลังจากรับรู้และอนุโมทนาในส่วนบุญที่ข้าพเจ้าอุทิศให้แล้ว โอปปาติกะเหล่านี้ หลายคนก็หายตัวไป แต่บางคนยังอยู่ในสภาพเดิม ผีเด็กเหล่านี้ ส่วนมากเมื่อถูกทำแท้งแล้วด้วยอำนาจของโทสะและการตกใจกลัว หลังจากตายแล้ว จะไปเกิดในนรก ส่วนบางคน ไม่ไปไหน แต่ยังวนเวียนอยู่กับพ่อแม่ มีทั้งประเภทผูกอาฆาตพยาบาทจองเวรและให้อภัยพ่อแม่

การทำแท้ง จะส่งผลหนักหรือเบา ในระยะยาวหรือสั้นขึ้นอยู่กับฐานบุญเก่า* กล่าวคือ ทาน ศีล สมาธิ ปัญญา เจตนา เงื่อนไข และเหตุปัจจัยอื่นๆร่วมด้วย ซึ่งมีแนวโน้มจะเกิดขึ้นกับเจ้าตัวผู้เป็นแม่เอง หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง รู้เห็นเป็นใจทั้งหมด เพราะว่า การทำแท้งนั้น คือ การกระทำที่เห็นแก่ตัว การไม่รับผิดชอบ การทิ้งลูก การไล่ที่ การปิดกั้นโอกาส เป็นการกระทำที่เหนือความคาดคิด การทำให้ลูกสะดุ้งกลัวตกใจสุดขีด การฆ่าลูกน้อยผู้ไม่มีความผิด และเป็นกรรมสัมพันธ์เชื่อมโยงเกี่ยวเนื่องหลายฝ่าย วิบากกรรมของผู้มีส่วนแห่งการทำแท้งย่อมได้รับผลตามนั้น คือ โดนทอดทิ้งหรือถูกปฏิเสธจากคนรัก มีปัญหาเรื่องที่ทาง ถูกปิดกั้นโอกาสดีๆ ถูกใส่ร้ายป้ายและมีอันเป็นไปต่างๆ มีการสูญเสียทรัพย์สินเงินทอง เป็นต้น

---

*อ่านเพิ่มเติมวิบากกรรมจากการทำแท้ง ในหนังสือ **ปาณาติบาต** ผลกรรมจากการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์ โดย **บ.สยังวสี**

๑๖. องคุลิมาลจะมาเอาชีวิต[๔๘]

คืนวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ข้าพเจ้าเกิดนิมิตฝันเห็นองคุลิมาล รูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าเหมือนกับบพรานป่า ร่างกายกำยำ ผิวเนื้อดำแดง ผมออกยักโศก ฟันสั้น ยิ้มเห็นเหงือกประมาณ ๖๐ เปอร์เซ็นต์ ริมฝีปากบนเล็กว่าริมฝีปากล่างเล็กน้อย มือซ้ายถือเพียงแค่ดาบยาว แต่ไม่มีโล่หรือธนู มีผ้าสีแดงสดคาดศีรษะและแขนทั้งสองข้าง นุ่งผ้าโจงกระเบนสีแดงสด ดึงชายให้สูงร่นขึ้นไปเหนือเข่า หรือนุ่งถกเขมร ไม่ได้ใส่เสื้อผ้า ในคอห้อยนิ้วมือเหมือนพวงมาลัย เท่าที่สังเกตเห็น เป็นนิ้วกลาง มี ๒ ข้อ และยังมีเล็บติดอยู่ด้วย เดินมาจากทางด้านทิศตะวันตก เหมือนจะมาเอาชีวิตใครสักคน พอเห็นข้าพเจ้าแล้ว ได้พูดขึ้นว่า **“กูจะฆ่ามึง ให้ครบ ๑,๐๐๐ คน มึงจะต้องตาย”** ว่าแล้วเตรียมจะเงื้อดาบขึ้นไล่ฟัน ทันใดนั้น มีเสียงผู้ชาย

---

[๔๘] **ขุ.เถร.**(แปล) ๒๖ /๔๘๒-๔๘๓ **อังคุลิมาลเถรคาถา**
ม.ม.(แปล) ๑๓/๔๒๑-๔๓๓ **อังคุลิมาลสูตร**

ในคัมภีร์พระไตรปิฎกและอรรถกากล่าวไว้ชัดเจนว่า ท่านพระองคุลิมาลนั้น สมัยที่เป็นโจร ได้ฆ่าคนเป็นร้อย ต่อมาหลายหลัง พระพุทธองค์ได้เสด็จมาโปรด เกิดความสำนึกผิด คิดได้ตัดสินใจออกบวช ศึกษาปฏิบัติธรรม แล้วได้บรรลุธรรมขั้นสูงสุด คือ เป็นพระอรหันต์ แต่ความจริงอาจารย์เบื้องบนบอกว่า เรื่ององคุลิมาลนั้นที่กล่าวไว้ในคัมภีร์พระไตรปิฎกในโลกมนุษย์นั้น ไม่ตรงกับความจริงที่เกิดขึ้นจริงในสมัยพุทธกาลทั้งหมด จริงแค่บางส่วน เป็นการบันทึกคลาดเคลื่อน ความจริงนั้น คือ เขาได้ฆ่าคนเพื่อตัดเอานิ้วมือเป็นหลายร้อยคนจริง แต่ได้ถูกฆ่าตายก่อนตอนอายุ ๒๕ ไม่มีโอกาสได้เจอพระสงฆ์สามเณรเลยแม้แต่รูปเดียว แล้วจะได้พบเจอพระพุทธองค์ได้อย่างไร

-ข้อมูลจากมันตานีเทพธิดาแห่งดาวดึงส์และหลวงพ่อเสือแห่งดุสิตาเทวโลกที่ ๑๑

พูดขึ้นว่า “**ทำอย่างนั้นไม่ได้เด็ดขาด ไม่ควรทำอย่างนั้น**” ฝ่ายองคุลีมาล จึงหยุดชะงัก ข้าพเจ้าเกิดความตกใจ จึงสะดุ้งตื่น

ต่อมาได้เล่าความฝันนี้ให้พระน้องชายฟัง ท่านบอกว่า องคุลิมาลได้รับโทษในนรกอยู่ จะมาเข้าฝันได้อย่างไร จึงบอกให้ข้าพเจ้านั่งสมาธิ เรียนถามอาจารย์เบื้องบนดูว่า เรื่องนี้เป็นอย่างไร ได้คำตอบว่า **ท่านมาสื่อเพื่อต้องการให้รู้เรื่องคนถนัดซ้ายและยิ้มเห็นเหงือกในสมัยพุทธกาล**ว่า มีวิบากกรรมอย่างไร เพราะเหตุใดจึงแก้ไขได้ยาก จึงได้มาเข้าฝัน และเนรมิตภาพขององคุลิมาลในอดีตให้ดูว่า มีลักษณะรูปร่างหน้าตาอย่างนี้

๑๗.นิมิตเกี่ยวกับนิยตโพธิสัตว์

ข้าพเจ้าเคยมีนิมิตฝันแปลกๆเกี่ยวกับพระน้องชายอยู่หลายครั้ง เพื่อเป็นข้อสังเกตสำหรับพิจารณาของผู้มีบุญและมีปัญญาทั้งหลายว่า เพราะเหตุใด ข้าพเจ้าถึงฝันไปเช่นนั้นได้ มีนัยบอกให้รู้อะไร เป็นเทวดาสังหรณ์หรืออย่างไร ดังจะเล่า ณ บัดนี้

ประมาณต้นปีพ.ศ. ๒๕๕๒ ข้าพเจ้ามีนิมิตฝันเห็นพระน้องชาย นุ่งห่ม**จีวรสีเหลืองมะเขือสุก** กำลังนั่งทำสมาธิใต้ต้นรังใหญ่ บริเวณท้องนา มีข้อสังเกตที่ผม คือ มองเห็นผมเป็นเกล้ามวยขึ้น ขอดเป็นจุกที่กลางศีรษะ แล้วนิมิตนั้นก็หายไป

ประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๔ พระน้องชายกลับจากต่างประเทศสหรัฐอเมริกามาเยี่ยมบ้าน ได้ชวนญาติพี่น้องมาปฏิบัติธรรมที่สวนธรรมพรหมทัต มีคืนหนึ่ง หลังจากเสร็จจากการฟังธรรมบรรยายแล้ว ได้ฝันไปว่า **“มีพระพุทธรูปปางสมาธิ ลอยมาจากทิศตะวันตกมายังทิศตะวันออก เมื่อลอยใกล้เข้ามา หน้าพระพุทธรูปองค์นั้น กลับกลายเป็นหน้าพระน้องชายไป ทำให้ข้าพเจ้านึกแปลกอยู่ในใจว่า เพราะเหตุใดหนอ ถึงเป็นอย่างนั้น”**

เมื่อนำเรื่องนี้ไปสอบถามอาจารย์เบื้องบนท่านบอกว่า **พระน้องชายนี้ มาจากตระกูลพระโพธิสัตว์** จึงทำให้ฝันเห็นเพื่อจะบอกเป็นนัยอย่างนั้น

ประมาณปลายเดือนพฤษภาคมปีเดียวกันนี้ ก่อนท่านจะเดินทางกลับไปจำพรรษาที่ต่างประเทศอีกครั้ง ขณะที่นั่งทำจิตให้เป็นสมาธิ **เกิดนิมิตเห็นพระพุทธรูปยกพระหัตถ์ทั้งสองขึ้นเหมือนยืนประทานพร แล้วต่อมาก็กลายเป็นหน้าพระน้องชาย**

ประมาณเดือนสิงหาคม ๒๕๕๗ ข้าพเจ้าเกิดนิมิตฝันไปว่า กำลังยืนอยู่ในที่แห่งหนึ่ง แล้วได้ยินเสียงผู้คนพูดกัน มองขึ้นไปก็เห็นเหมือนกับประรำพิธีตั้งอยู่กลางอากาส พอเดินเข้าไปดูประรำพิธีนั้น จึงลอยลงมาบนพื้นดิน มองเห็นผู้คนประมาณ ๑๕ คน มีคนหนึ่งแต่งตัวเป็นพราหมณ์ ขณะที่ข้าพเจ้าเดินเข้าไปใกล้ จึงพูดขึ้นว่า **"มาแล้วๆ หลีกทางให้หน่อย"**

ข้าพเจ้า จึงถามว่า กำลังรอใครอยู่หรือเปล่า พราหมณ์คนนั้นตอบว่า **"รอเจ้านั่นแหละ"** แล้วชี้นิ้วไปที่กงล้อเสมาธรรมจักรทองคำตั้งอยู่ซึ่งมีอยู่ **๘ ซี่กำ** วางตั้งอยู่บนแท่นคล้ายบัลลังก์ ซึ่งมีขนาดเท่ากับล้อรถจักรยาน และบอกให้ข้าพเจ้าตั้งจิตเพื่อนำเสมาธรรมจักร ไปประดิษฐ์บนหน้าจั่วของวิมานของเทพผู้หนึ่ง ในใจก็คิดสงสัยว่า **จะยกได้อย่างไร เสมาธรรมจักรใหญ่ขนาดนี้** จึงได้ตั้งจิตอธิษฐานนึกถึงบุญกุศลทั้งหลายที่เคยทำมาตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบัน ขอให้ยกสิ่งนี้ขึ้นได้

พออธิษฐานจิตเสร็จ จึงเดินเข้ามาเอามือทั้งสองข้างจับเสมาธรรมจักรยกขึ้น เป็นเรื่องน่าประหลาดใจอย่างมากที่สิ่งนี้กลับ**เบาเหมือนปุยนุ่น** หลังจากนั้น ตัวของข้าพเจ้าได้ลอย

ขึ้นสูง จนถึงสถานที่ตั้งของวิมาน(ลักษณะคล้ายกับกุฎิของพระสงฆ์) ในตอนนั้น ยังไม่รู้ว่า เป็นวิมานของเทวดาองค์ไหน พอถึงบริเวณวิมานได้มองเห็นเทวดาผู้ชายผู้หญิงอยู่ ๑๑ องค์ เป็นเทพบุตร ๖ องค์และเป็นเทพธิดาอีก ๕ องค์กำลังยืนรออนุโมทนาอยู่ข้างหน้าวิมาน เมื่อข้าพเจ้าเหาะขึ้นไปถึงหน้าจั่วของวิมานแล้ว จึงได้วางเสมาธรรมจักรนั้นไว้ ณตรงนั้นด้วยความเคารพ

พลัน**สายตาได้มองเห็นตัวหนังสือสีทอง** มีลักษณะนูนขึ้นเขียนไว้ที่บริเวณหน้าจั่วนั้นว่า **"เทพสวรรค์บรรพตดุสิตาลัย"** ในขณะนั้นเกิดความสงสัยในใจว่า "หรือว่าจะเป็นวิมานของพระน้องชาย **เพราะมีชื่อบรรพตรวมอยู่ด้วย"** หลังจากนั้น จึงเหาะลงมาข้างล่าง เทวดาเหล่านั้น ต่างพากันยกมือสาธุอนุโมทนาพร้อมกัน แล้วรู้สึกตื่นขึ้น*

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ คืนหนึ่ง ข้าพเจ้าเกิดนิมิตฝันไปว่า มองเห็นพระน้องชายนุ่งห่ม**ผ้าจีวรสีเหลืองทอง** กำลังเดินมาจาก**ทิศตะวันออก** มุ่งหน้ามายังเถียงนาที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งอยู่ ทั้งสองข้างมีพระติดตามมาด้วย พระคุณเจ้ารูปอยู่ข้างซ้ายมือเป็น**ท่านพระสารีบุตร** ส่วนพระคุณเจ้าด้านขวามือเป็น**ท่านพระอานนท์** พอเดินมาถึงที่บริเวณเถียงแล้ว ท่านได้พูดกับข้าพเจ้าว่า **"ให้ตั้งมั่นในความดี อย่าได้ประมาท"** เสร็จแล้วก็เดินกลับไป

---

* ต่อมาภายหลัง มีอาจารย์เบื้องบนมาบอกว่า "นั่นคือดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๗"

ในขณะที่เดินกลับนั้น **ท่านพระสารีบุตรอยู่ทางขวามือ ท่านพระอานนท์อยู่ทางซ้ายมือ** ภาพนิมิตนั้นก็หายไป แล้วรู้สึกตัวตื่น

หลังจากตื่นนอน ข้าพเจ้าได้มาคิดทบทวนความฝันในเรื่องนี้อีกครั้ง สิ่งที่สังเกตได้ในนิมิตครั้งนี้ คือ ลักษณะทรงผมของพระน้องชายนั้น ถูกม้วนเป็นมวยเป็นชั้นๆนับได้ ๓ ชั้น ซึ่งไม่เหมือนกับทุกครั้งที่ผ่านมา เมื่อมีโอกาส จึงได้เล่าความฝันนี้ให้ท่านฟัง ได้รับคำตอบว่า "เรื่องเส้นพระเกสาของสัพพัญญูโพธิสัตว์ชาติสุดท้ายหรือของพระพุทธเจ้านั้น จะมีลักษณะม้วนวนไปทางขวาเป็นทักษิณาวัตร แล้วมีปลายช้อนขึ้น ซึ่งเกิดจากกุศลกรรมอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้สั่งสมมา เป็นเวลายาวนานตลอด ๔ อสงไขยกับอีก ๑ แสนกัป โดยมีการให้คำแนะนำสั่งสอนมหาชนในทางที่ถูกต้องดีงาม เป็นธรรมทาน อันนำมาซึ่งประโยชน์เกื้อกูลและความสุข ทั้งเป็นการเคารพ บูชาสักการะ นอบน้อมต่อธรรมและเป็นการยกย่องเชิดชูธรรมว่า **เป็นสิ่งที่ล้ำเลิศ ประเสริฐสุดเหนือสิ่งอื่นใด** วจีกรรมอันประกอบด้วยมหากุศลอันนี้ ได้อำนวยผลเกี่ยวกับคุณภาพและลักษณะของเส้นผมหรือขนทั่วร่างกายของมหาบุรุษนั้น

จากนิมิตที่ข้าพเจ้าฝันในครั้งนี้ ได้รับคำอธิบายเพิ่มเติมว่า คงเป็นสัญลักษณ์บอกให้รู้ว่า ตั้งแต่อดีตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ท่านได้เผยแผ่ธรรมะในรูปแบบต่างๆ อันเป็นประโยชน์เกื้อกูลต่อมวลชนโดยภาพรวม เช่น งานเขียน การพูดคุยสนทนา

ธรรม การให้คำแนะนำพร่ำสอน หรือการบรรยายธรรมตรงตามพุทธพจน์ในโอกาสและต่างสถานที่ ทำให้ญาติโยมเกิดแสงสว่างแห่งปัญญา กล่าวคือ ได้เรียนรู้กรรมและวิบากกรรมตามเป็นจริง โดยเฉพาะ**เรื่องอริยุปวาทกรรม** คือ ผลกรรมจากการล่วงเกินพ่อแม่และโทษจากการปฏิบัติผิดต่อพระรัตนตรัย ซึ่งสามารถตอบโจทย์ชีวิต และนำมาประยุกต์แก้ไขปัญหาได้จริง

ส่วนนิมิตเกี่ยวกับท่านพระสารีบุตรนั้น อาจารย์เบื้องบนบอกว่า ในอดีตชาติท่านเคยเกิดในสมัยพุทธกาล* และเป็นเพื่อนรุ่นน้องกับท่านพระสารีบุตร มีอุปนิสัยเรื่องธรรมแนวเดียวกัน ส่วนท่านพระอานนท์นั้น ท่านเป็นผู้มาสื่อเพื่อให้รู้ว่า ท่านยังมีชีวิตในโลกทิพย์ในสวรรค์ชั้นดุสิตที่ ๑๑ ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ตามที่บันทึกไว้ในคัมภีร์พระไตรปิฎกแต่อย่างใด เป็นเพียงพระโพธิสัตว์องค์หนึ่ง ซึ่งได้ปรารถนาพุทธภูมิ เพื่อจะบำเพ็ญเมล็ดพันธุ์แห่งสัมมาสัมโพธิญาณให้สุกงอกสือต่อไป ส่วนท่านพระสารีบุตร ท่านพระมหาโมคคัลลานะพระอัครสาวกทั้งสองนั้น ได้สำเร็จธรรมขั้นสูงสุดจริงและได้ปรินิพพานไปแล้ว

---

* ข้าพเจ้าได้ยินจากพระน้องชายพูดหลายครั้งว่า ท่านมีจิตชื่นชมต่อท่านพระสารีบุตรเป็นกรณีพิเศษ ในวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๗ เคยมีนิมิตฝันเกี่ยวกับพระอัครสาวกรูปนี้เหมือนจะเดินทางไปสนทนาธรรมกัน และได้มารู้ที่หลังจากอาจารย์เบื้องบนว่า การที่ท่านฝันวันนั้นเกิดจากการดลใจของ**หลวงพ่อเสือ** เพื่อต้องการให้ทราบความเป็นมาในอดีตชาติในสมัยพุทธกาล และความผูกพันกับท่านพระสารีบุตรเชื่อมโยงไปถึงเรื่องอริยุปวาท

ผลกรรมจากการทำร้าย

พระอริยเจ้าและบุคคลผู้ไม่มีความผิด

ผู้ใดประทุษร้ายคนที่ไม่มีความผิด(พระอรหันต์) และคนที่ไม่ประทุษร้ายตอบ (คนหรือสัตว์ที่ไม่มีความผิดต่อผู้อื่น หรือต่อตนเอง) ผู้นั้นย่อมได้รับผลอย่าง ๑ ใน ๑๐ อย่าง คือ

๑.ทุกขเวทนาอย่างแรงกล้า

๒. เสื่อมทรัพย์

๓.ถูกทำร้ายร่างกาย

๔. เจ็บป่วยอย่างหนัก

๕. กลายเป็นคนวิกลจริต

๖. ต้องราชภัย

๗. ถูกกล่าวหาอย่างร้ายแรง

๘. เสื่อมญาติ บริวารมีอันเป็นไป

๙. ทรัพย์สมบัติพินาศย่อยยับ

๑๐.บ้านเรือนถูกไฟไหม้และชีวิตหลังตาย ย่อมตกนรก

เรื่องพระมหาโมคคัลลานเถระ

ขุ.ขุท.(แปล) ๒๕/๗๔-๗๕

๑๘.เสมาธรรมจักรใต้ฝ่าเท้าสมบูรณ์*

ปลายปี ๒๕๕๘ คืนหนึ่ง หลังจากนอนหลับไป ข้าพเจ้าได้เกิดนิมิตฝันเกี่ยวข้องกับเทพเทวา ท่านได้มาสื่อสารบอกว่า **"ขณะนี้เสมาธรรมจักรสีทองซึ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าทั้งสองข้างของนิยตโพธิสัตว์ผู้นี้ ได้มีลักษณะสมบูรณ์แล้วทุกประการ"**

หลายวันถัดมา ข้าพเจ้าได้เล่าความฝันนี้ให้พระน้องชายฟัง เพื่อสอบถามว่า นิมิตนี้มีความหมายนัยบอกให้รู้เรื่องอะไรบ้าง ท่านจึงได้เล่านิมิตที่เคยฝันเมื่อเดือนกันยายน ๒๕๕๒ให้ฟังว่า "คืนหนึ่ง ท่านฝันไปว่า ขณะที่ยืนทาขาและเท้าทั้งสองข้างด้วยน้ำมันงาในภายในกุฏิอยู่นั้น เกิดสิ่งมหัศจรรย์ คือ มี**เสมาธรรมจักร ๘ ซี่กำ ขนาดเท่ากับเหรียญ ๑๐ เกิดผุดขึ้นที่หลังเท้าข้างซ้าย** ภาพนิมิตนี้ปรากฏอยู่ประมาณ ๓ วินาที พอมองเห็นชัดแล้ว ก็หายไป สักครู่หนึ่ง มี**ดอกบัวตูม โตขนาดใข่ไก่เกิดผุดขึ้นที่บริเวณหลังเท้าข้างซ้าย** ณ จุดเดียวกัน ขณะมองดูจนเป็นที่พอใจแล้ว นิมิตนี้ก็หายไป"

---

* ในคืนของวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗ ข้าพเจ้าได้เกิดนิมิตฝันว่า "ไปทำถวายทานกับหลวงพ่อจรัญ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ขณะที่เข้าไปใกล้ท่านนั้น พลันสายตาเหลือบมองเห็น**เสมาธรรมจักรสีทองบนฝ่าเท้าข้างขวา**สวยงามมาก" ได้เกิดความศรัทธาเลื่อมใส่อย่างยิ่งแล้วยกมือสาธุและขณะที่นั่งสมาธิอยู่ ข้าพเจ้าเคยมีนิมิตกับหลวงพ่อจรัญอีกหลายครั้ง มีครั้งหนึ่งท่านเดินเข้ามาหา จึงกราบเรียนถามไปว่า "หลวงพ่อมาธุระอะไร เจ้าคะ" ท่านตอบว่า "พระน้องชายของโยมเลื่อมใส่อาตมามาก เคยมาถวายจตุปัจจัยหลายครั้ง"

เรื่องนี้พระน้องชายไม่เคยเล่าให้ข้าพเจ้าฟัง แต่ต่อมาภายหลัง เมื่อข้าพเจ้าถาม ท่านได้ยืนยันว่า ใช่ ถูกต้องตามนิมิต

ในตอนนั้น ท่านบอกว่า **ยังไม่รู้ความหมายที่แท้จริงของสองสิ่งนี้** จึงได้ไปค้นหาข้อมูลใน**ลักขณสูตร** ซึ่งพูดถึงลักษณะของมหาบุรุษ ๓๒ ประการในหัวข้อ**ธรรมจักรที่เกิดขึ้นใต้ฝ่าพระบาททั้งสองข้าง** และศึกษาเพิ่มเติมในคัมภีร์อรรถกถาเกี่ยวกับ**ความหมายของดอกบัว** แต่ถึงกระนั้น ยังไม่รู้ชัดว่า **ดอกบัวและเสมาธรรมจักรนี้ เป็นสัญลักษณ์ของพระนิยตโพธิสัตว์**

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ท่านมีความคิดอยากทำประโยชน์ให้กับสังคม ประเทศชาติและพระศาสนาอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งอยากช่วยเหลือชีวิตคนให้มีสุขภาพดี และมีความปลอดภัยจากภยันอันตรายทั้งหลายทั้งปวง ท่านจึงเริ่มศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องโภชนาการ สมุนไพร ดีท็อกซ์ และเรื่องธรรมชาติบำบัดอย่างจริงจัง พร้อมเริ่มเผยแผ่ต่อญาติโยมที่รู้จักมักคุ้น

ท่านได้เล่าต่อว่า ในปี ๒๕๕๗ หลังจากเริ่มเขียนหนังสืออริยุปวาทออกเผยต่อสาธารณะ และมีโอกาสติดต่อสื่อสารกับอาจารย์เบื้องบนซึ่งมี**หลวงพ่อเสือ**เป็นต้นแล้ว จึงได้มารู้**ความหมายนัยของดอกบัว และเสมาธรรมจักร**อย่างสมบูรณ์ว่า**สองสิ่งนี้เป็นเครื่องหมายของนิยตโพธิสัตว์ทั้งหลายบนโลกทิพย์** กล่าวคือ **ดอกบัวเป็นสัญลักษณ์ของปัญญาอันสูงสุด เสมาธรรมจักร เป็นสัญลักษณ์แห่งความองอาจดังสีหนาทในการประกาศธรรมตรงตามพุทธพจน์**

เพราะว่า ทุกครั้งที่ท่านได้แสดงธรรมด้วยการใช้ปัญญาใคร่ครวญอย่างลึกซึ้ง ปรากฏการณ์บนโลกทิพย์ในตุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๑๑ จะมีดอกบัวและเสมาธรรมจักรผุดขึ้น

เรื่องเสมาธรรมจักรนั้น พระน้องชายได้อรรถาธิบายไว้ในหนังสืออริยุปวาทเล่ม ๒ ว่า เป็นเครื่องหมายแห่งอริยมรรคมีองค์ ๘ ประการ ซึ่งเรียกว่า **เป็นอุทเทสิกเจดีย์** คือ เป็นสัญลักษณ์แทนพระพุทธเจ้าผู้เป็นเจ้าของแห่งธรรม

ใน**ลักขณสูตร**ได้กล่าวไว้ว่า ใต้ฝ่าพระบาททั้งสองข้างของสัพพัญญูโพธิสัตว์ชาติสุดท้ายนั้น มีธรรมจักรสีเหลืองทองเกิดขึ้น และเครื่องหมายนี้เกิดมาจากกุศลกรรมอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้สั่งสมไว้ดีแล้วตลอด ๔ อสงไขยกับอีกหนึ่งแสนกัปด้วยการทำประโยชน์สุขให้แก่มวลชน พร้อมทั้งได้บรรเทาภัยคือความหวาดกลัวและความหวาดสะดุ้ง จัดการรักษาป้องกันคุ้มครองอย่างเป็นธรรมและให้ทานพร้อมทั้งของที่เป็นบริวาร[๔๙]

---

[๔๙] **ที.ปา.**(แปล) ๑๑/๑๖๑ **ลักขณสูตร**

๑๙. เสมาธรรมจักรปรากฏบนโลกทิพย์*

คืนวันที่ ๑๓ พฤษจิกายน ๒๕๕๘ ขึ้น ๓ ค่ำ หลังจากเข้านอนตามปกติ ข้าพเจ้าได้นิมิตฝันไปว่า มีท่านพรหมเทพ ได้มาบอกกล่าวว่า “ตอนนี้ บนดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๑๑ บริเวณหลังคาวิมานของเทพสวรรค์บรรพตดุสิตาลัยนั้น เกิดมีเสมาธรรมจักรทองคำล้วน ซึ่งมีกง มีดุม มีซี่กำครบสมบูรณ์พร้อมทุกประการ ทอแสงประกายเจิดจ้า เทพเจ้าทั้งหลาย ทั้งที่เป็นครูอาจารย์และญาติมิตรต่างก็ เตรียมตัวที่จะเฉลิมฉลอง โดยการมาร่วมอนุโมทนายินดี ชื่นชมในพลังแห่งบุญกุศลของนิยตโพธิสัตว์ผู้นี้”

เมื่อนิยตโพธิสัตว์ทั้งหลาย ได้บ่มเพาะแมล็ดพันธุ์แห่งสัมมาสัมโพธิญาณ หรือว่า ได้สั่งสมบารมีมาถึงขั้นหนึ่ง จนเกิดมีรัศมี ๗ สีแล้ว มีความเชื่อมั่นในสัพพัญญุตญาณของพระพุทธเจ้าว่า “นับตั้งแต่วันแรกที่ได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ จนถึงวันปรินิพพาน ในระหว่างนี้ ทุกพระดำรัสทุกคำพูดของพระพุทธองค์ ถูกต้องเป็นจริงทุกประการ ไม่มีผิดพลาดคลาดเคลื่อน เป็นหนึ่งไม่มีสอง สมบูรณ์พร้อมด้วยเนื้อหาและภาษาไม่ต้องตัดออกหรือเพิ่มเข้า”[๕๐] และเกิดศรัทธาเชื่อมั่นใน

---

* สำหรับเรื่องเสมาธรรมจักรที่ปรากฏบนโลกทิพย์ มีข้อสังเกตวดังนี้ มีหลายครั้ง หลังจากแสดงธรรมสิ้นสุดลง ท่านมักจะให้ข้าพเจ้าเข้าสมาธิส่งกระแสจิตไปกราบเรียนถามอาจารย์เบื้องบนว่า มีเหตุการณ์อะไรปรากฏบนโลกทิพย์หรือเปล่า พรหมเทพเทวาท่านจะบอกว่า มีเสมาธรรมจักรหมุนต่อหน้าหลวงพ่อเสือ อะไรอย่างนี้

[๕๐] **ขุ.อิติ.**(แปล) ๒๕/๔๙๕ **โลกสูตร**

การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง โดยไม่สงสัย จึงกล้าเสียสละเวลา ทุ่มเทกายใจศึกษาธรรมะอย่างจริง และมีความแกล้วกล้าอาจหาญ กล้าบันลือสีหนาทประกาศธรรมโดยไม่เกรงกลัวต่อพวกต่างศาสนาที่ถือลัทธิมิจฉาทิฏฐิทั้งหลาย

หลังจากนิยตโพธิสัตว์ท่านนั้น ได้ให้ธรรมทานอย่างถูกต้องตรงตามพุทธพจน์ทุกประการ โดยไม่มีผิดพลาดคลาดเคลื่อนจากความจริง เป็นเหตุให้ผู้ฟังเกิดความกระจ่างแจ้งในธรรม ฉลาดในเรื่องกรรมและวิบากกรรม พร้อมทั้งสามารถนำสติปัญญา องค์ความรู้นั้นไปแก้ไขปัญหาชีวิตของตนได้ จนก่อให้เกิดความสุขกายสบายใจ เมื่อพลังแห่งกุศลกรรมเหล่านี้สุกงอมเต็มที่แล้ว เสมาธรรมจักรทองคำ ย่อมปรากฏเหนือหลังคาวิมานของเทพบุตรผู้เป็นเจ้าของ ตามสมควรแก่บุญบารมีของนิยตโพธิสัตว์ท่านนั้น

ดอกบัว : ดอกไม้แห่งปัญญา

ปัญญาเท่านั้น เป็นสิ่งที่ล้ำเลิศประเสริฐสุด

"ในกองขยะที่เขาทิ้งไว้ข้างทางใหญ่
ยังมีดอกบัวมีกลิ่นหอมรื่นรมย์ใจเกิดขึ้นมาได้ ฉันใด
ในหมู่ปุถุชนผู้มืดมนซึ่งเปรียบได้กับกองขยะ
ก็ยังมีสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เจริญรุ่งเรืองอยู่ด้วยปัญญา ฉันนั้น"

พุทธพจน์

ขุ.ธ.(แปล) ๒๕/๔๕

๒๐. ดอกบัวปรากฏบนโลกทิพย์

วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๙ หลังจากสวดมนต์ไหว้พระ นั่งสมาธิสักพักหนึ่ง แล้วก็เข้านอนตามปกติ คืนนี้ขณะที่นอนหลับไป มีเทพเทวาได้มาติดต่อสื่อสารกับข้าพเจ้า โดยบอกว่า "ขณะนี้ บนสวรรค์ชั้นดุสิตที่ ๑๑ ดอกบัวสีชมพู อันเกิดจากมหากุศลที่ได้สั่งสมมานานถึง ๕ กัป ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งปัญญาอันยิ่งใหญ่ของนิยตโพธิสัตว์ท่านนี้ หลังจากเริ่มเพ่งบานจนถึงที่สุด ได้เคลื่อนตัวลอยต่ำลงมา เพื่อเป็นฐานตั้งรองรับเสมาธรรมจักร เหมือนกับนิยตโพธิสัตว์ทั้งหลาย บัดนี้ทุกอย่างเกิดความสมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว"

ข้าพเจ้าได้ข้อคิดเกี่ยวกับเรื่องดอกบัวเพิ่มเติม จากที่พระน้องชายได้แนะนำสั่งสอน ดังนี้

ดอกบัว เป็นเครื่องหมายแห่งปัญญาอันยิ่งใหญ่ คือ สัมมาสัมโพธิญาณของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เป็นเครื่องหมายแห่งปัญญารู้แจ้งธรรมของพระอริยเจ้าทั้งปวง[๕๑] แม้ในครั้งปฐมกัป **ได้เกิดดอกบัว ๑ ก้าน ๕ ดอกขึ้น ณ บริเวณสถานที่ประทับนั่งตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย** ซึ่งปัจจุบันเรียกว่า **พุทธคยา** ประเทศอินเดีย เป็นจุดเดียวกันกับรัตนบัลลังก์ซึ่งมีสัณฐานแห่งดอกบัวได้ผุดขึ้น

---

[๕๑] **ม.ม.**(แปล) ๑๓/๔๐๙-๔๑๐ **โพธิราชกุมารสูตร**และอรรถกถา

ดอกบัว ๕ ดอกนั้น เป็นนิมิตสื่อความหมายว่า ในภัทรกัปนี้ จะมีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ ๕ พระองค์ ซึ่งได้ตรัสรู้ไปแล้ว ๔ พระองค์ กล่าวคือ พระกุกกุสันธพุทธเจ้า พระโกนาคมนพุทธเจ้า พระกัสสปพุทธเจ้าและพระโคดมพุทธเจ้า ส่วนองค์สุดท้ายคือ **พระเมตตรัยพุทธเจ้า**[๕๒] ขณะนี้ยังเป็นสัพพัญญูโพธิสัตว์ ซึ่งสถิตณสรวงสวรรค์ชั้นดุสิตที่ ๙ และจะได้ลงมาเกิดเป็นมนุษย์ตรัสรู้อนุตตรธรรมเป็นพระพุทธเจ้า ในอนาคตอันใกล้ภายในกัปนี้

ท่านโทณพราหมณ์และท่านฆฏิการพรหม อรหันตสาวกแห่งอกนิฏฐาพรหมโลก[๕๓] ได้เล่าให้พระน้องชายฟังว่าก่อนวันที่ท่านจะได้บรรลุธรรมไม่นาน มีนิมิตฝันไปว่า **ได้ถือดอกบัวสีชมพู ๓ ดอก แต่ละดอกเบ่งบานเต็มที่** และท่านยังบอกอีกว่า บุคคลผู้ที่จะได้ตรัสรู้ธรรมในชาตินั้น **ทุกท่าน จะต้องฝันเกี่ยวข้องกับดอกบัวเหมือนกันหมด** ทั้งนี้ เพราะคงไม่มีเหตุการณ์ไหนที่ยิ่งใหญ่และสำคัญในชีวิตเท่ากับวันที่ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ก่อนเหตุการณ์จริงจะเกิดขึ้น ย่อมมีนิมิตหมายมาบอกก่อนล่วงหน้าเสมอเหมือนกับก่อนวันที่สัพพัญญูโพธิสัตว์จะได้ตรัสรู้ธรรมหนึ่งวัน จะต้องมีสุบินนิมิต ๕ ประการ

---

[๕๒] **ที.ปา.**(แปล) ๑๑/๗๘-๘๒ **จักกวัตติสูตร**

[๕๓] **อัง.จตุกก.** (แปล) ๒๑/๕๘ **โทณสูตร**
สัง.ส.(แปล) ๑๕/๑๑๔-๑๑๖ **ฆฏิการสูตร**

เหมือนกันหมดทุกพระองค์[๕๔] นี้เป็นธรรมดาของสัพพัญญูโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลายตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

อีกนัยหนึ่ง เครื่องหมายแห่งดอกบัวนี้ยังมีความสัมพันธ์กับท่านั่งตรัสรู้ธรรม นั่งเข้าฌานสมาบัติของพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ พระอนาคามี พระสกทาคามี พระโสดาบัน และพวกดาบสทั้งหลายที่เรียกกันว่า **ท่าขัดสมาธิเพชร** อีกทั้งรวมถึงเครื่องหมายแห่งการประนมมือ การกราบไหว้ ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงการยกย่องเชิดชูธรรมว่า **"ธรรมะนั้นเป็นสิ่งสูงสุด ประเสริฐสุดทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต"**[๕๕]

---

[๕๔] **อัง.ปัญจก.**(แปล) ๒๒/๓๓๕-๓๓๗ **มหาสุปินสูตร**

[๕๕] ม.ม. (แปล) ๑๓/๔๔๙-๔๕๙ **ธัมมเจติยสูตร**

๒๑.นิยตโพธิสัตว์ เทพสวรรค์บรรพตดุสิตาลัย

คืนวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗ ขณะที่ข้าพเจ้านอนหลับไป ได้ฝันว่า มีเทวดามาบอกว่า ตอนนี้ที่หน้าจั่ววิมานของนิยตโพธิสัตว์ท่านนี้ ปรากฏมีตัวอักษรสีทอง มีลักษณะนูนขึ้นชื่อเต็มว่า **"นิยตโพธิสัตว์ เทพสวรรค์บรรพตดุสิตาลัย"**

บางคนอาจจะสงสัยว่า เพราะเหตุใดถึงมีความเชื่อมั่นว่า พระน้องชายนั้น เป็นนิยตโพธิสัตว์จริง สำหรับประเด็นนี้ ถือว่าเป็นเรื่องละเอียดอ่อน มีนัยลึกซึ้งเกินกว่ากำลังสติปัญญาของข้าพเจ้าจะหยั่งถึงและวินิจฉัยได้ อีกทั้งไม่มีความรู้ว่า ในคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนา ได้ระบุคุณสมบัติของผู้ที่เป็นนิยตโพธิสัตว์ไว้ว่าอย่างไร แต่เท่าที่ข้าพเจ้าได้รู้ประวัติความเป็นมาของท่านตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบัน พอนำมาเป็นเครื่องวินิจฉัยทำให้ปลงใจเชื่อ ด้วยเหตุผลดังนี้

นิมิตก่อนเกิด แม่นางเคยเล่าให้ฟังว่า เกิดตั้งท้องลูกชายคนนี้ ท่านฝันว่า มีเทวดาบนท้องฟ้า ได้โยนพระพุทธรูปองค์เล็กๆมาให้องค์หนึ่ง จึงยื่นมือออกไปรับ พอหงายมือออกดูมองเห็นว่า **เป็นพระพุทธรูปปางนั่งสมาธิ** มีความรู้สึกศรัทธาเลื่อมใสปนความดีใจ แล้วรู้สึกตัวตื่น[๕๖]

---

[๕๖] มาทราบภายหลังจากพรหมเทพเทวาว่า เทวดาผู้ที่โยนพระพุทธรูปมาให้ในฝันของแม่คืนนั้น คือ **ท่านหลวงพ่อเสือ** ท่านได้มาทำนิมิตให้เห็นและบอกให้รู้ว่า ลูกที่จะมาเกิดนั้นมาจากตระกูลพระโพธิสัตว์ จงเลี้ยงดูให้ดี

ขณะที่ลืมตามาดูโลก หลังจากแม่นางตั้งท้องได้ ๑๐ เดือนพอดี* วันที่คลอดลูกชายคนนี้ หมอตำแยบอกให้แม่หันหน้าไปทางทิศตะวันตก แต่แม่นางบอกว่า **ทิศนั้นหายใจไม่สะดวก** ขณะนั้นได้ยินเสียง[๕๗]มากระซิบที่หูบอก**ให้หันหน้าไปทางทิศเหนือ** พอหันหน้าไปทางทิศเหนือ ก็หายใจโล่งทันที และตอนนั้น คิดอยากออกไปรับลมเย็นที่นอกชายคา สักครู่หนึ่งเกิดรู้สึกปวดท้องนิดหน่อย จึงนั่งลง ทันใด ลูกก็คลอดออกจากครรภ์ทันที เป็นเด็กทารกเพศชาย ผิวพรรณเกลี้ยงเกลา สะอาดสะอ้านไม่มีคราบไขใดๆแปดเปื้อน เหมือนกับอาบน้ำไว้เรียบร้อยแล้ว เด็กน้อยหันศีรษะไปทางทิศตะวันออก เอียงหน้าไปทางทิศเหนือ **มีสายรกเหมือนสายสังวาลย์เบี่ยงจากขวาไปซ้ายเหมือนพระภิกษุห่มครองจีวร** ผมบนศีรษะบาง ยายหมาคำ ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาผู้เฒ่าที่มาดูในวันนั้นพูดว่า "**สงสัยลูกอีนางคนนี้ จะได้เป็นญาครู เพราะไม่ค่อยมีผม**"

อุปนิสัยและพฤติกรรมของพ่อแม่ ในฐานะเป็นพี่สาว เท่าที่สังเกตเห็นพฤติกรรมและนิสัยของพระน้องชายในสมัยที่ยังเป็นเด็ก เป็นคนนิสัยร่าเริงเบิกบาน พูดน้อย ไม่สุงสิงหรือคลุกคลีกับใคร มีการพูดคุยสนทนาเล็กน้อยเฉพาะกับพ่อ

---

* **ข้อสังเกต** ผู้มีบุญทั้งหลายทั้งที่ผ่านมาในอดีต กำลังเป็นอยู่ในปัจจุบันหรือจะถือกำเนิดในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง จะอยู่ในครรภ์ของมารดาเพียงแค่ ๑๐ เดือนไม่หย่อนกว่านี้และไม่เกินจากนี้ไป

[๕๗] เสียงที่ว่านี้ ข้าพเจ้าทราบภายหลังว่า เป็นเสียงของ**หลวงพ่อเสือ**

แม่และข้าพเจ้าเท่านั้น ในเวลาว่างชอบอ่านหนังสือ และนั่งอยู่เงียบๆเหมือนใคร่ครวญอะไรบางอย่าง ไม่เคยเห็นพ่อกับแม่พูดตำหนิลูกชายคนนี้แม้สักครั้งเดียว ส่วนมากท่านจะปล่อยให้ทำอะไรตามชอบใจ ไม่ไปบังคับหรือสั่งการ แตกต่างจากลูกคนอื่น

เมื่อน้องชายคนนี้**อายุได้ประมาณ ๗-๘ ขวบ** ในวันโกนหรือวันพระ เวลาประมาณ ๒-๓ ทุ่ม ข้าพเจ้าเห็นพ่อพรหมหลังจากแต่งตัวสะอาดสะอ้าน มีผ้าขาวม้าพาดบ่า นั่งประนมมือไปทางลูกชายคนนี้ที่กำลังนอนหลับอยู่ แล้ว**กัมกราบ ๓ ครั้ง** ข้าพเจ้าได้เห็นเหตุการณ์นี้ **๗ ครั้ง** ซึ่งมีความประหลาดใจอยู่เหมือนกันว่า เพราะเหตุใด พ่อถึงทำเช่นนั้น คิดว่าพรุ่งนี้ค่อยถาม แต่สุดท้าย ก็ลืมไม่เคยได้ถามสักครั้ง จนกระทั่งพ่อพรหมได้สิ้นบุญไป ข้าพเจ้าได้มารู้ภายหลังว่า เพราะเหตุใดพฤติกรรมของพ่อที่กราบลูกชายคนนี้ ๗ ครั้ง นี้มีข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้นที่เห็น แม่นางหรือน้องๆคนอื่นก็ไม่มีใครเห็น ทั้งนี้เพราะ**หลวงพ่อเสือต้องการให้ข้าพเจ้าเห็นคนเดียว**และสาเหตุที่ลืมถาม เพราะท่านเพียงแค่ให้เห็น ไม่ต้องการให้ซักถาม เพราะว่า ถ้าซักถามแล้ว ไม่เข้าใจเหตุผล นำไปพูดเรื่อยเปื่อยจะเข้าข่ายเป็นอริยุปวาท มีโทษตามมา แต่พอถึงเวลาอันสมควร ขณะที่สนทนาธรรมกับพระน้องชายที่ศาลาปี ๒๕๕๘ กลับนึกขึ้นมาได้อีกครั้ง และได้สอบถามเทพเทวาว่า “เพราะเหตุใดในสมัยที่เป็นมนุษย์ จึงได้กราบลูกชาย” ท่านตอบว่า

"เพราะมีความเคารพในธรรมที่สัมผัสได้จากตัวลูกและถูกเทวดาดลใจ"*

กำลังสติปัญญา หลังจากเรียนจบชั้นประถมปีที่ ๖ พระน้องชาย ได้ไปบวชเป็นสามเณรที่วัดเจริญทัศน์ บ้านคำก้อม โดยมี**พ่อครูวิชัย**และ**แม่แดง แก้วสดพร้อมทั้งครอบครัว** ช่วยเป็นโยมอุปัฏฐาก ในเวลาต่อมา ได้รู้ว่าพระน้องชายสอบได้เป็นมหาเปรียญตามลำดับ และได้ไปเรียนต่อปริญญาที่กรุงเทพฯ ที่ผ่านมาไม่รู้ว่า พระน้องชายมีความรู้ทางธรรมมากแค่ไหน แต่หลังจากปี ๒๕๕๑ เมื่อท่านลงมาสอนธรรมะเป็นระยะเวลา ๕ เดือน จึงเริ่มรู้ว่า **ท่านเป็นผู้หนึ่งที่มีสติปัญญาแตกฉานในธรรมมาก** ไม่มีเรื่องไหนที่ท่านพูดมาจะไม่เป็นความจริง หรือมีช่องว่างให้โต้แย้งได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้นำเสนอ**เรื่องอริยุปวาทกรรม** ผลกรรมจากการล่วงเกินพ่อแม่ และผลกรรมจากการปฏิบัติผิดต่อพระรัตนตรัยนั้น ต้องอาศัยสติปัญญาขั้นสูง และท่านได้เรียนรู้เรื่องนี้จากพระไตรปิฎก ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อมั่นเลยว่า พระน้องชายนี้มีปัญญาเป็นเลิศ มิเช่นนั้น ไม่สามารถจะหยั่งรู้ต้นตอที่มาของปัญหาชีวิตของมนุษย์ในยุคนี้ได้ละเอียดลึกซึ้งขนาดนี้

---

* ข้าพเจ้าได้ทราบภายหลังว่า ท่านเทพเทวาได้ปรารถนาพุทธภูมิเช่นกัน ผิดกันตรงที่ว่า ลูกชาย เป็นนิยตโพธิสัตว์ ส่วนผู้พ่อ เป็นเพียงอนิยตโพธิสัตว์ เข้าทำนอง พ่อกับลูกปลูกต้นโพธิ์

รัศมี ประมาณต้นเดือนเมษายน ๒๕๕๘ ข้าพเจ้ามีโอกาสนั่งสมาธิเพ่งดูรัศมีของท่าน ขณะที่จิตนิ่งสงบ ได้มองเห็นรัศมีที่เปล่งออกจากตัวท่าน โดยเฉพาะบริเวณศีรษะมีทั้งหมด ๗ สีเหมือนสีรุ้ง เป็นรูปใบโพธิ์ มี**สีทอง สีเหลืองมะเขือสุก สีขาว สีชมพู สีเขียวมรกต สีส้มและสีฟ้า*** แต่ละสีมีความเข้มข้นอย่างมาก แต่หลังจากท่านได้พัฒนาคุณธรรมสูงขึ้น จนมีเสมาธรรมจักรและดอกบัวบานใต้ฐานธรรมจักรแล้ว ข้าพเจ้าไม่สามารถมองเห็นได้อีกเลย

นิมิตในฝัน ทุกครั้งที่ข้าพเจ้า มีนิมิตเกี่ยวกับพระน้องชาย มักจะเกิดในข้างขึ้นและนิมิตเหล่านั้น ขอยืนยันว่าไม่ได้คิดปรุงแต่งไปเอง และไม่เคยยึดติดในนิมิตเหล่านั้น เพียงแค่ฝันและนำมาเล่าให้ท่านฟัง แต่แปลกตรงที่ว่า ทุกครั้งที่ฝันเห็นท่านมักจะไปสัมพันธ์กับ**จีวรสีเหลืองมะเขือสุก** หรือ **สี**

---

* **สีเหลืองทอง** หมายถึง ปัญญาญาณอันสูงส่ง ได้แก่ สัมมาสัมโพธิญาณหรือสัพพัญญุตญาณหรือพลังแห่งปัญญาญาณอันใหญ่นี้ **สีเหลืองมะเขือสุก** หมายถึง โลกุตตรปัญญาหรือสัมมาทิฏฐิ ปัญญาหยั่งรู้กิเลส กรรม วิบากตามเป็นจริง **สีขาว** หมายถึง ความบริสุทธิ์แห่งกาย วาจาใจที่บริสุทธิ์ ประกอบด้วยคุณธรรม คือ ศีล สมาธิและปัญญา โดยมีปัญญาเป็นตัวกำกับซักฟอกและชำระล้าง **สีชมพู** หมายถึง ความเมตตา กรุณา มีความปรารถนาดีและให้การช่วยเหลือต่อสรรพสัตว์เสมอกันหมดไม่เลือกชนชั้น **สีเขียวมรกต** หมายถึง กำลังแห่งสติปัญญาในการใคร่ครวญธรรม แสดงธรรม ประกาศธรรม และพลังแห่งการให้ธรรมทานแบบสีหนาท **สีส้ม** หมายถึง ความเชื่อมั่น มุ่งมั่น ไม่ย่อท้อ ไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการทำดี สั่งสมกุศลกรรมและเชื่อมั่นในเวสารัชญาณ ทศพลญาณอย่างไม่หวั่นไหวต่อผู้ใด **สีฟ้า** หมายถึง การอุทิศกำลังกายและใจทั้งหมด เพื่ออุดมการณ์อันยิ่งใหญ่ คือ สัมมาสัมโพธิญาณ เพื่อช่วยเหลือสรรพสัตว์ให้บรรลุธรรม หลุดพ้นจากสังสารวัฏ คือ การเกิด แก่ เจ็บตาย ได้รู้แจ้งธรรมจนถึงขั้นอรหัตตผล-**หลวงพ่อเสือ** วิรุฬหผลโพธิสัตว์

เหลืองทอง พระพุทธรูปและเส้นผมที่ถูกเกล้าเป็นมวย ซึ่งสอดรับกับคำของอาจารย์เบื้องบนว่า พระน้องชายนี้ ท่านมาจากตระกูลพระโพธิสัตว์

ถูกพยากรณ์ มีครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้นั่งสมาธิส่งกระแสจิตกราบเรียนถามท่านหลวงพ่อเสือว่า **พระน้องชายนี้ เป็นนิยตโพธิสัตว์หรืออนิยตโพธิสัตว์** ท่านได้ตอบว่า **เป็นนิยตโพธิสัตว์** และได้ถูกพระพุทธเจ้าในอดีตพยากรณ์ไว้แล้ว ยาวนานถึง ๕ กัป และบอกอีกว่า ในสมัยพุทธกาลนั้น พระมหาบรรพตนี้เคยเป็นลูกศิษย์ของท่านด้วย* และท่านเองได้ทำนายไว้ว่า “**ลูกศิษย์คนนี้ จะมาทำหน้าที่ช่วยงานเผยแผ่ธรรมะเกี่ยวกับเรื่องอริยุปวาท**”[๕๘]

* ในสมัยพุทธกาล พระน้องชายเคยเกิดเป็นลูกของ**อาจารย์แม่อุบลวรรณา**และพ่อพรหมเป็นหลานของ**ท่านโทณพราหมณ์และจันทาเทวี**แห่งแคว้นอังคะ(มคธ)มีที่อยู่อาศัยใกล้กับสถานที่แสดงปฐมเทศนา ปัจจุบันเรียก **สรนาถ**

[๕๘] ท่านหลวงพ่อเสือ ได้แสดงธรรมเกี่ยวกับอริยุปวาทกรรมและได้ตีพิมพ์ในปีพ.ศ. ๒๕๓๓ ส่วนบ.สยังวสี เพิ่งเขียนหนังสือเกี่ยวกับอริยุปวาทในปีพ.ศ. ๒๕๕๕ ส่วนความเป็นศิษย์กับอาจารย์นั้น ท่านเคยเล่าว่า เมื่อปี ๒๕๕๓ ได้อธิษฐานจิตฝากตัวเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อเสือ และไม่เคยทำอย่างนี้กับครูบาอาจารย์ท่านอื่น

โทษจากการล่วงเกิน ข้าพเจ้าและครอบครัว รวมถึงญาติพี่น้องคนอื่นๆที่มาเกี่ยวข้องกับท่าน หลายคนเกิดการน้อยใจที่โดนตำหนิ หรือเคยคิดจับผิดเพ่งโทษท่าน หลังจากนั้นไม่นาน ข้าพเจ้าและคนเหล่านั้น ต่างก็ได้รับโทษ มีอันเป็นไปทำให้กินอาหารผิด ร่างกายไม่ปกติ โรคกำเริบ เสียเงินทอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ สมองทื่อ คิดอะไรไม่ออกเหมือนกับคนสมองเสื่อม แต่หลังจากได้ขอขมากรรมต่อท่านแล้ว ทุกอย่างก็กลับมาเป็นปกติ เมื่อได้รับเคราะห์กรรมจากการล่วงเกินหลายครั้งอย่างต่อเนื่อง จึงเชื่อมั่นในคุณธรรมของพระน้องชายว่า **เป็นนิยตโพธิสัตว์จริง** การล่วงเกินหรือการปฏิบัติผิดต่อบุคคลผู้มีคุณสมบัติอย่างนี้ ไม่เป็นผลดีต่อชีวิต มีแต่ผลร้ายอย่างเดียว คือ ทางโลกก็ฉิบหาย ทางธรรมก็เสื่อม

๒๒.ทุกก้าวย่างไม่ปรากฏรอยเท้า

คืนวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ขึ้น ๓ ค่ำเดือน ๗ ข้าพเจ้าเกิดนิมิตฝันไปว่า พระน้องชายมาชวนไปเอาทรายที่ภูกระแต ซึ่งเป็นเกาะกลางแม่น้ำ เพื่อมาทำอะไรสักอย่าง ข้าพเจ้าได้ถามว่า "มีใครจะไปด้วยหรือเปล่า" ท่านตอบว่า "ไปกันเพียงสองคนนี่แหละ" ว่าแล้วท่าน ก็เดินนำหน้าไป ส่วนข้าพเจ้าเดินตามหลังไปติดๆ ขณะที่เดินไปถึงครึ่งทางบริเวณต้นโพธิ์เขตนาของพ่อใหญ่พร คนชาวบ้านหนองมะเกลือ ท่านได้พูดขึ้นอีกว่า **"อย่าเดินห่างท่านนะ"**

ข้าพเจ้าไม่ได้โต้ตอบอะไร เพียงแค่คิดในใจว่า "ทางเดินก็ไม่ได้รกรุงรังอะไรมากมาย ทำไมถึงต้องพูดอย่างนั้น ไม่เห็นจะน่ากลัวตรงไหน" เมื่อเดินทางมาถึงบริเวณพื้นที่น้ำท่วมก่อนเข้าเขตภูกระแต ซึ่งมีเนินทรายล้อมรอบ **ในขณะที่กำลังเดินทางอยู่นั้น สายตาของข้าพเจ้าก็ไปสะดุดที่เท้าของท่าน เพราะมองไม่เห็นรอยเท้าปรากฏขณะที่ท่านก้าวเดิน** ได้เพ่งมองดูอยู่นานพอสมควร แต่ก็มองไม่เห็น จึงหันมามองดูรอยเท้าตัวเองบ้าง ก็เห็นรอยเท้าเป็นปกติ แต่พอเพ่งมองที่รอยเท้าท่านในขณะก้าวเดินกลับไม่ปรากฏรอยให้เห็น จึงรู้สึกแปลกใจอย่างมากอย่างบอกไม่ถูกว่า ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น แต่ก็ไม่ได้ซักถาม เพียงแค่อดประหลาดใจไม่ได้ว่า **"เกิดอะไรขึ้นกับพระน้องชาย ทำไมเดินไม่มีรอยเท้า"** เพราะตามธรรมดาคนเรา ขณะที่เดินบนหาดทราย ควรจะมี

รอยเท้าปรากฏขึ้น แต่ข้าพเจ้ากลับมองไม่เห็นรอยเท้าของพระน้องชาย หลังจากนั้น ภาพนิมิตก็หายไป ข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวตื่น

ต่อมาภายหลังได้มารับทราบจากอาจารย์เบื้องบนว่า เป็นธรรมดาของนิยตโพธิสัตว์ทั้งหลายเมื่อได้บำเพ็ญมาบารมีมาถึงจุดหนึ่งแล้ว ย่อมปรากฏเหตุการณ์นี้ขึ้น จึงได้มาดลใจเข้าฝันเพื่อให้เห็นนิมิตที่ควรจะรับรู้รับทราบเอาไว้ เมื่อเล่าความฝันแปลกประหลาดมหัศจรรย์นี้ให้พระน้องชายฟัง ท่านบอกว่า **“เป็นนิมิตเครื่องหมาย บอกนัยให้ทราบในกำลังแห่งปัญญาของพวกนิยตโพธิสัตว์ผู้บำเพ็ญบารมีเพื่อสัมมาสัมโพธิญาณตลอดกาลยาวนานที่คนธรรมดารู้ตามได้ยาก เรื่องนี้ ถ้าหากไม่จำเป็น อย่าเล่าให้ใครฟัง”** และได้อธิบายชี้แจงเพิ่มเติมตามที่ปรากฏใน**หนังสืออริยุปวาท เล่ม ๒** ว่า เรื่องรอยพระพุทธบาทที่เป็นจริงนั้น มีปรากฏในใน**โทณสูตร**[๕๙] เพียงแห่งเดียวเท่านั้นที่พระพุทธองค์ ได้ทรงอธิษฐานจิตให้**ท่านโทณพราหมณ์ ผู้ที่มีความสามารถพูดระงับการทะเลาะวิวาทในวันแจกพระสรีรธาตุ หลังพุทธปรินิพพาน** และ**ผู้มีอุปนิสัยแห่งการบรรลุธรรม**ได้พบเห็น ขณะที่กำลังเดินทางไกลไปทำธุระ

---

[๕๙] **อัง.จตุกก.** (แปล) ๒๑/๕๘ **โทณสูตร**

แต่ในอรรถกถาแห่งปุณโณวาทสูตรและคัมภีร์ธัมมัฏฐปทัฏฐกถาแปล มีการกล่าวถึงรอยพระบาทอีก ๒-๓ ครั้ง แต่ไม่ตรงกับความจริงในโลกทิพย์ คลาดเคลื่อนจากพุทธพจน์

ม.อุ.(แปล) ๑๔/๔๔๗-๔๕๑ ปุณโณวาทสูตรและ**อรรถกถา**

ป.ธ. ๒/๑-๓๖ **เรื่องพระนางสามาวดี**

ขุ.ธ. (แปล) ๒๕/๗๐ **เรื่องนายพรานกุกกุฏมิตร**

บางอย่าง ระหว่างเมืองอุกกัฏฐะกับเมืองเสตัพยะ รอยพระบาทที่ท่านเห็นในวันนั้นเป็นสีเหลืองทอง อันประกอบด้วยรูปธรรมจักรสีทองมี ๘ ซี่กำ ซึ่ง**มีลักษณะนูนขึ้น ไม่ใช่ยุบลงไป ลักษณะการประดิษฐานแห่งรอยพระบาทนั้น ปรากฏส้นพระบาทหันไปทางทิศตะวันตก นิ้วพระบาทหันไปทางทิศตะวันออก** การเห็นรอยพระบาทนั้น เป็นการเห็นด้วยอำนาจแห่งบุญกุศลที่ได้ตั้งจิตอธิษฐานไว้แล้วในอดีตชาติ และขณะที่มองเห็น**เกิดขึ้นเพียงไม่กี่วินาทีเท่านั้น แค่ชั่วกระพริบตา แล้วรอยพระบาทนั้น ได้พลันจางหายไป** และไม่เคยเห็นรอยพระบาทนั้นอีกตลอดชีวิต

ในยุคสมัยของพระพุทธเจ้าโคดม นอกเหนือจากท่านโทณพราหมณ์ผู้นี้แล้ว **ไม่มีผู้ใดอีกเลย**ที่มีโอกาสได้เห็นรอยพระบาทของพระพุทธองค์ เนื่องจากว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลายจะไม่ทรงอนุเคราะห์ใคร ถ้าไม่มีเหตุอันสมควร ถึงพระอัครสาวกทั้งสอง คือ ท่านพระสารีบุตรและท่านพระมหาโมคคัลลานะ หรือแม้แต่พระสาวกผู้ใหญ่ เช่น ท่านพระมหากัสสปะผู้ได้รับผ้าป่านบังสุกุลที่พระตถาคตเจ้าเคยใช้สอย และท่านพระอานนท์ ผู้เป็นอุปัฏฐากอยู่ใกล้ชิดเกือบตลอดเวลา หรือภิกษุอื่นใดก็ตาม ไม่มีปรากฏว่า ท่านผู้ใดได้เห็นรอยพระบาทเลย ถึงแม้จะเดินตามหลังของพระองค์ก็ตาม เรื่องนี้เป็นสิ่งน่าอัศจรรย์มาก ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า **สัพพัญญูโพธิสัตว์ชาติสุดท้าย ทรงมีพระกำลังพระ**

วรกายมหาศาล เท่ากับช้างธรรมดาทั่วไปแสนล้านเชือก หรือ**มีพลกำลังมากเท่ากับชายฉกรรจ์ประมาณล้านล้านคน**[๖๐]

ในพระชาติสุดท้ายของสัพพัญญูโพธิสัตว์ทั้งหลาย ผู้มีคุณอันน่าอัศจรรย์สุดพรรณนา เป็นอจินไตย ไม่ใช่วิสัยที่คนธรรมดาสามัญจะรู้ได้ ขณะที่ได้อุบัติขึ้นในโลกเพื่อทำหน้าที่เป็นพระพุทธเจ้า และเพื่ออนุเคราะห์สัตว์โลกทั้งปวง นับตั้งแต่วันแรกที่ประสูติ จนถึงวันสุดท้ายที่เสด็จดับขันธปรินิพพาน **ทุกอย่างก้าวที่พระองค์ทรงเหยียบลงบนพื้นดิน แล้วยกพระบาทขึ้น จะไม่ปรากฏร่องรอยให้เห็น ไม่มีรูปรอยพระบาทบนพื้นดิน** ไม่ว่าจะเป็นเทวดา มาร พรหม หรือมนุษย์ก็มองไม่เห็น ซึ่งเหตุการณ์เช่นว่านี้ เป็นไปเองโดยอัตโนมัติ หรือเป็นปกติธรรมดาของสัพพัญญูโพธิสัตว์ **หรือ** พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ที่ได้อุบัติขึ้นแล้ว ในอดีตกาลอันยาวไกลหลายแสนโกฏิกัป และที่ได้ทรงอุบัติขึ้นในยุคปัจจุบันในภัทรกัปนี้* ทั้งนี้ เพื่ออนุเคราะห์มนุษย์และเทวดา

---

[๖๐] **สัง.นิ.**(แปล) ๑๖/๓๘-๔๐ **ทุติยทสพลสูตร**และอรรถกถา

แม้**พระนางพิมพา**(ยโสธรา)ผู้มีบุญมากซึ่งได้สั่งสมมาตลอด ๔ อสงไขยกับอีก ๑ แสนกัปและเคยเป็นมเหสีของเจ้าชายสิทธัตถะ อยู่ใกล้ชิดกับสัพพัญญูโพธิสัตว์ เกือบตลอดเวลา ก็ไม่เคยเห็นรอยพระบาทของเจ้าชายแม้ครั้งเดียว

-ข้อมูลจาก **ยโสธราเทพธิดา**แห่งนิมมานรดีสวรรค์

* ในสมัยมนุษย์ที่มีอายุขัยประมาณ ๒ หมื่นปี **ท่านฆฏิการะ**ผู้เคยเป็นอุปัฏฐากของพระกัสสปพุทธเจ้าและเคยเป็นเพื่อนของโชติปาละ แม้จะเคยอยู่ใกล้ชิดกับพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ก็ไม่เคยได้เห็นรอยพระบาท แม้สักครั้งเดียว

-ข้อมูลจาก ท่านฆฏิการพรหมแห่งอกนิฏฐาพรหมโลก

ดูเพิ่มใน **ม.ม.** (แปล)๑๓/๓๓๗-๓๔๘ **ฆฏิการสูตร**และอรรถกถา

ตลอดทั้งปวงสัตว์ ไม่ให้ทำผิดต่อพระองค์ ไม่ให้ทำอริยุปวาทด้วยการพูดตำหนิติเตียนวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับรอยพระบาทนั้น* เพราะเหตุนี้ ตั้งแต่วันที่พระองค์ประสูติจนถึงวันปรินิพพาน จึงไม่ผู้ใด ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือเทวดาที่ได้เห็นรอยพระบาทนั้น ยกเว้นท่านโทณพราหมณ์ผู้เดียวเท่านั้น

เรื่องนิมิตที่ข้าพเจ้าฝันไม่เห็นรอยเท้าของพระน้องชายนั้น หลังจากรับฟังแล้ว ไม่เห็นท่านแสดงอาการดีใจอะไร แต่ได้อธิบายเพิ่มเติมอีกว่า การมองเห็นความจริงในโลกมนุษย์กับโลกทิพย์มีความแตกต่างกันมาก ในโลกมนุษย์เป็นวัตถุหยาบยากที่จะมองทะลุให้เห็นความจริงอย่างถ่องแท้ได้ เพราะถูกปิดกั้นด้วยตาเนื้อ ต้องอาศัยอภิญญาจิต หรือ ตาทิพย์ของผู้ได้

แม้**ท่านมหาทุคคตะ**แห่งเมืองพาราณสี เมื่อไม่ได้ภิกษุที่จะไปฉันที่บ้านตามที่ตกลงกันไว้ จึงตัดสินใจเดินทางไปกราบอาราธนานิมนต์ทูลเชิญพระพุทธเจ้าพระนามว่า กัสสปะ ให้ไปเสวยอาหารบิณฑบาตที่บ้าน ขณะที่เขาเดินตามหลังพระองค์ แม้เขามองดูรอยพระบาทที่กำลังก้าวย่างไปตามปกติ ก็ไม่ปรากฏรอยให้เห็น ทำให้เขาเกิดความอัศจรรย์ใจอย่างมากเกิดความเลื่อมใสอย่างยิ่งในพุทธคุณ

ข้อมูลจาก- มหาทุคคตะแห่งดุสิตาเทวโลก

ดูเพิ่มใน **ธ.ป.** (แปล) ๔/๓๔-๕๘ เรื่องบัณฑิตสามเณร

* แม้แต่นิยตโพธิสัตว์ ชื่อ **อชิตะ** (ผู้จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า พระนามว่า เมตไตยในอนาคตภายในภัทรกัปนี้ **ได้บำเพ็ญบารมีมาแล้วถึง ๑๖ อสงไขยและอีก ๑ แสนกัป**)ผู้เป็นพระโอรสของ**พระเจ้าพิมพิสารกับพระนางเวเทหิ** ซึ่งได้อุบัติขึ้นในโลกร่วมสมัยกับพระพุทธเจ้าโคดม ขณะที่เจ้าชายอชิตะเดินบนพื้นดินตามปกติ รอยเท้าปรากฏแบบเลือนลางและจางหายไปเร็วอย่างมาก

-**ข้อมูลจาก เวเทหิเทพบุตร**แห่งดุสิตาเทวโลกชั้นที่ ๙

ดูเพิ่มเติมใน **ที.ปา.**(แปล) ๑๑/๗๘-๘๒ **จักกวัตติสูตร**

ฌานขั้นสูงที่ได้มาตรฐาน ถึงพอจะหยั่งรู้ในเรื่องลี้ลับได้บ้าง แต่ปรากฏการณ์เหล่านี้ในโลกทิพย์ โดยเฉพาะในสวรรค์ชั้นดุสิตที่ ๑๑ สำหรับเทพเจ้าชั้นสูงผู้ได้ฌานและยังมีอภิญญาจิตด้วย ก็เห็นได้ง่ายขึ้น

เมื่อปุถุชนคนทั่วไป มีเพียงใบปริญญา ยังไม่ได้ฌานอภิญญา ขาดเครื่องมือในการหยั่งรู้ตรวจสอบความจริงเหนือประสาทสัมผัส ก็อย่าเพิ่งปฏิเสธว่า "**สิ่งที่ตนเองยังไม่รู้ไม่มีจริง**" ควรรับฟังไว้ด้วยใจที่เป็นกลาง อย่างน้อยเพื่อเป็นฐานข้อมูลพิเศษ สำหรับนำมาพิจารณาให้เกิดองค์ความรู้ใหม่เพิ่มพูน พัฒนาความรู้สติปัญญาให้มากยิ่งๆขึ้นไป ไม่เสียหาย

ส่วนตัวพระน้องชายเอง ในฐานะท่านมีสติปัญญามากในเรื่องธรรมะ คงไม่ได้ยึดติดในนิมิตเหล่านี้ และยังเตือนไม่ให้ข้าพเจ้าพูดให้คนอื่นฟัง เพราะจะเข้าข่ายโอ้อวดและคนอื่นเขาจะมองว่า "เพี้ยน"

๒๓.นิ้วมือนิ้วเท้ายามเสมอกัน

คืนของวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๐ หลังจากสวดมนต์ไหว้พระ ทำจิตให้สงบ ระลึกถึงคุณของพระรัตนตรัย แล้วเข้านอน ข้าพเจ้าเกิดนิมิตฝันไปว่า ภายในสวนธรรม กำลังจะมีพิธีรดสรงน้ำพระน้องชาย มีผู้คนมารอเพื่อสรงน้ำพระพอสมควร ในขณะนั้น ข้าพเจ้าได้มองไปเห็นพานดอกบัวสีชมพู กำลังลอยอยู่เหนือหลังคาบ้าน ในความฝันนั้น รู้กันว่า ก่อนที่จะสรงน้ำพระ จะต้องมาจับสลากในพานดอกบัวนี้ก่อนเพื่อเป็นการเสี่ยงทายว่า **ใครจะเป็นผู้ได้รดน้ำพระคนแรก** ญาติโยมจึงพากันมารอคิวที่จะจับสลาก แต่พานก็ไม่ลอยต่ำลงมาพอที่จะเข้าไปใกล้ได้ แต่พอถึงวาระของข้าพเจ้า พานได้ลอยต่ำลงมา จึงได้ยื่นมือไปจับสลาก ปรากฏว่า หยิบได้แผ่นกระดาษสีขาวแผ่นหนึ่ง พอเปิดออกดู มองเห็นเป็น**เลข ๑ ตัวเลขไทย อักษรสีทอง** ตกลงว่าข้าพเจ้าจะได้รดสรงน้ำพระน้องชายเป็นคนแรก

ขณะที่ได้กำลังสรงน้ำพระอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นว่า หลังเท้าทั้งสองข้างนูนขึ้นเหมือนหลังเต่า ส้นเท้ายาวเล็กน้อย นิ้วมือและนิ้วเท้าของพระน้องชายนั้นดูอวบอิ่มสมส่วนและยาวเสมอกัน ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความเลื่อมใส มีความปลาบปลื้ม ทราบซึ้งใจอย่างบอกไม่ถูก จึงก้มลงกราบด้วยความเคารพศรัทธา หลังจากนั้น นิมิตทั้งหมด ก็หายไป แล้วรู้สึกตัวตื่น

ความหมายของนิมิตในครั้งนี้ อาจารย์เบื้องบนได้บอกกับข้าพเจ้าว่า “ถึงเวลาแล้วที่จะรับรู้รับทราบเอาไว้สำหรับการบำเพ็ญบารมีอย่างต่อเนื่องของนิยตโพธิสัตว์ท่านนี้ อันที่จริงแล้วความสมบูรณ์ของลักษณะมหาบุรุษของท่านผู้นี้นั้น ได้ เกิดขึ้นพร้อมกับนิมิตเรื่องก้าวย่างไม่ปรากฏรอยเท้า แต่ยังไม่ถึงเวลา จึงไม่ได้เปิดให้เห็น แต่เมื่อเหตุปัจจัยให้พร้อมแล้ว จึงได้มารับรู้ ขอให้ใช้ปัญญาพิจารณา อย่าได้ประมาท”

เมื่อนำนิมิตความฝันนี้มาเล่าให้พระน้องชายฟัง ท่านได้อธิบายถึงลักษณะของมหาบุรุษแห่งสัพพัญญูโพธิสัตว์ของเรา ที่มีปรากฏในคัมภีร์พระไตรปิฎกในประเด็นนี้ให้ฟังว่า ลักษณะของมหาบุรุษ ๓ ข้อนี้[๖๑] คือ นิ้วพระหัตถ์และพระบาทยาวเสมอกัน และส้นพระบาทยาวนี้ เกิดจากวิบากกรรม คือ **การเป็นผู้ละเว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต การไม่เบียดเบียนสัตว์ มีความกรุณาสงสาร ช่วยเหลือเกื้อกูลสัตว์ทั้งปวง** และกุศลกรรมนี้ ยังส่งผลกับวิถีชีวิต คือ เมื่อเป็นพระราชาจะมีพระชนมายุยืน ดำรงอยู่นานไม่มีใครๆ สามารถปลงพระชนม์ชีพได้ และท่านได้อธิบายเพิ่มเติมอีกว่า นิ้วเท้าของผู้มีบุญทั้งหลาย เช่น สัพพัญญูโพธิสัตว์ และนิยตพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย อาทิเช่นหลวงพ่อเสือ หลวงพ่อดำ พระเจ้าอโศกมหาราช สมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังสี และหลวง

---

[๖๑] **ที.มหา.** (แปล) ๑๐/๑-๑๒ **มหาปทานสูตร**
ที.ปา. (แปล) ๑๑/๑๕๙-๑๖๕ **ลักขณสูตร**

พ่อจรัญผู้ได้บำเพ็ญบารมีมาอย่างเข้มข้น หรือว่า ของพระเจ้าจักรพรรดิทั้งหลาย ของผู้มีบุญทั้งปวงเช่น นางวิสาขา นางสุชาดามหาอุบาสิกา จะมีนิ้วเท้าทั้ง๑๐นิ้วเท่ากัน ส่วนนิ้วมือ ๘ นิ้ว คือนิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนางและนิ้วก้อย ยาวเท่ากัน ส่วนนิ้วหัวแม่มือยาวกว่าคนปกติเล็กน้อย เท่ากับข้อที่สองของนิ้วชี้

เมื่อท่านชี้แจงให้ฟังในรายละเอียดเช่นนี้ ข้าพเจ้า จึงได้นำเรื่องนี้มาใคร่ครวญทบทวนเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของพระน้องชายตั้งแต่เกิดจนถึงวันนี้มีนัยสอดคล้องกับพุทธพจน์ที่ปรากฏในคัมภีร์ที่ท่านอธิบายให้ฟังหรือไม่ ได้มองเห็นว่า อย่างน้อยในภายใน ๕ ปีที่ผ่านมา ท่านได้บำเพ็ญสั่งสมกุศลกรรมดังนี้

- สร้างสวนธรรมพรหมทัตขึ้น เพื่อน้อมถวายเป็นพุทธบูชา เป็นสถานที่ศึกษาและปฏิบัติธรรมแก่ญาติธรรมทั้งหลาย จัดให้เป็นเขตอภัยทาน ปลูกสมุนไพรไว้ช่วยรักษาผู้คน
- ชักชวนให้ญาติพี่น้องและญาติธรรมทั้งหลายที่เข้ามาเกี่ยวข้องได้งดเว้นจากการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์
- ส่งเสริมสนับสนุนให้ญาติธรรมทั้งหลายที่มาฟังธรรม ณ สวนธรรม มีสุขภาพดีถ้วนหน้า โดยมีการแจกอุปกรณ์สำหรับทำดีท็อกซ์ สวนล้างลำไส้ด้วยน้ำกาแฟหรือน้ำสมุนไพร
- เขียนหนังสือธรรมะหลายเล่มพิมพ์เล่มแจกเป็นธรรมทาน เช่น เรื่องปาณาติบาต ผลกรรมจากการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์ เรื่องอริยุปวาท เล่ม ๑-๒ ผลกรรมจากการล่วงเกินพ่อแม่

และพระอริยเจ้า ซึ่งเป็นกุญแจแห่งปัญญาไขปัญหาชีวิตที่ติดขัดมานานปีให้คลายออก และให้รู้ซึ้งว่า อริยุปวาทกรรมนั้น มีโทษมากเป็นบาปหนักเท่ากับอนันตริยกรรม ทำให้ความเจริญแห่งชีวิตถูกปิดกั้นทั้งทางโลกและทางธรรม

● มีโอกาสรับใช้หลวงพ่อเสือด้วยการนำหนังสือของท่านที่ลูกศิษย์เคยนำเสนอเมื่อหลายสิบปีก่อน มาจัดพิมพ์ใหม่และแก้ไขส่วนที่บกพร่องผิดพลาด พร้อมทั้งเพิ่มเติมพุทธพจน์ให้สอดรับกับเนื้อหาเพื่อความสมบูรณ์ของเนื้อธรรม เช่น เรื่องผู้ถึงกระแสพระนิพพาน เรื่องเห็นทุกข์ จึงเห็นธรรม เรื่องอริยุปวาท ฉบับปฐมบท และเรื่องถนนแห่งชีวิต ๗ สาย

●เป็นสื่อสะพานบุญให้กับอาจารย์เบื้องบนทั้งหลาย มีหลวงพ่อเสือเป็นต้น ในการเผยแผ่อริยุปวาท

● สร้างตู้อบสมุนไพรและเครื่องกรองน้ำ เพื่อประโยชน์สุขแก่ผู้คนทั้งหลาย

กุศลกรรมที่ท่านได้บำเพ็ญมาเหล่านี้ ถือได้ว่าเป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้คนได้งดเว้นจากการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์ มีความเมตตากรุณาเกื้อกูลต่อสรรพชีวิตทั้งมวล นำมาซึ่งความสุขกายสบายใจในเรื่องสุขภาพ คงเป็นเพราะอำนาจแห่งกุศลกรรมเหล่านี้ และบุญกุศลที่มีต่อกันระหว่างพระน้องชายกับข้าพเจ้า จึงทำให้ได้เกิดนิมิตมหัศจรรย์ฝันเห็นท่านมีนิ้วมือและนิ้วเท้าทั้งสองข้างยาวเสมอกัน

ชีวิต เป็นสิ่งไม่แน่นอน
แต่ความตายนั้นแน่นอน

ภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว มีครูชื่ออรกะ เป็นเจ้าลัทธิผู้ปราศจากความกำหนัดในกามทั้งหลาย มีสาวกหลายร้อยคน ได้แสดงธรรมแก่สาวกอย่างนี้ว่า

"พราหมณ์ ชีวิตของมนุษย์ทั้งหลายมีประมาณน้อย เล็กน้อย รวดเร็ว มีทุกข์มากมีความคับแค้นมาก บุคคลพึงรู้ด้วยปัญญา **พึงทำกุศล พึงประพฤติพรหมจรรย์ไม่มีหรอก สัตว์ที่เกิดมาแล้วจะไม่ตาย** พราหมณ์ **หยาดน้ำค้างที่ยอดหญ้า** เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น ก็เหือดแห้งไปอย่างรวดเร็ว อยู่ได้ไม่นาน แม้ฉันใด ชีวิตของมนุษย์ทั้งหลายที่เปรียบด้วยหยาดน้ำค้างก็ฉันนั้นเหมือนกัน เป็นของเล็กน้อย รวดเร็ว มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมากบุคคลพึงรู้ด้วยปัญญา พึงทำกุศล พึงประพฤติพรหมจรรย์ ไม่มีหรอก สัตว์ที่เกิดมาแล้วจะไม่ตาย..."

แล้วท่านได้อุปมาชีวิตอีก ๗ ประการเหมือนกับ**ฟองน้ำ รอยขีดในน้ำ แม่น้ำที่ไหลมาจากภูเขา ก้อนน้ำลายในปาก ชิ้นเนื้อในกระทะเหล็กที่ถูกเผาตลอดทั้งวัน แม่โคที่กำลังถูกจับไปฆ่า** ซึ่งมีความหมายว่า "ชีวิตนั้น เป็นสิ่งไม่จีรังยั่งยืน จึงไม่ควรประมาท พึงรีบสร้างกุศลที่ดีงามให้แก่ตน เตรียมสะเบียงบุญไว้ภพหน้า เพราะผู้ที่เกิดมาแล้วนั้น จะต้องตายกันหมดทุกคน"

อรกสูตร

อัง.สัตตก.(แปล) ๒๓/๑๖๗-๑๗๐

หลักคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

“การไม่ทำบาปทั้งปวง
การทำกุศลให้ถึงพร้อม
การทำจิตของตนให้ผ่องแผ้ว(ทำจิตให้ปราศจากนิวรณ์)
นี้คือ คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย
ความอดทนคือความอดกลั้นเป็นตบะอย่างยิ่ง
พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสว่า นิพพานเป็นบรมธรรม
ผู้ทำร้ายผู้อื่น ไม่ชื่อว่า เป็นบรรพชิต
ผู้เบียดเบียนผู้อื่น ไม่ชื่อว่า เป็นสมณะ
การไม่กล่าวร้ายผู้อื่น การไม่เบียดเบียนผู้อื่น
ความสำรวมในปาติโมกข์
ความเป็นผู้รู้จักประมาณในอาหาร
การอยู่ในเสนาสนะที่สงัด
การประกอบความเพียรในอธิจิต(สมาบัติ ๘,ไตรสิกขา)
นี้คือ คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย”

เรื่องปัญหาของพระอานนท์เถระ

ขุ.ธ.(แปล) ๒๕/๙๐-๙๑

ภาคผนวก

อัตตชีวประวัติ นางผมหอม กอแก้ว

นางผมหอม (ผม) **กอแก้ว** เกิดเมื่อวันจันทร์ที่ ๔ เดือนมีนาคม ๒๕๐๘ ปีมะเส็ง ขึ้น ๑๑ ค่ำ เวลาตี ๔ ครึ่ง ภายในชายคาซึ่งติดกับนอกชาน ณ บ้านโดมเก่า(ปัจจุบันย้ายมาอยู่ที่บ้านโดมประดิษฐ์) ขณะที่คลอดออกจากครรภ์มารดา เด็กทารกหันศีรษะไปทางทิศตะวันออก หันหน้าไปทางทิศเหนือ คลอดง่ายไม่ทำให้ผู้เป็นแม่ทุกข์ทรมาน บิดาชื่อ **นายพรหม สายสมบัติ** มารดาชื่อ **นางนาง สายสมบัติ** มีพี่น้องร่วมท้อง ๑๐ คน แต่พี่คนโตทั้ง ๔ คน ได้เสียชีวิตตั้งแต่อยู่ในครรภ์บ้าง และพี่บางคนได้เสียชีวิตขณะที่ยังเป็นเด็กเล็ก โยมพี่สาวคนนี้จึงต้องกลายมาเป็นลูกสาวคนโตและยังมีน้องอีก ๕ คน ด้วยกัน คือ

๒.นายนิยม (สด) สายสมบัติ

๓. นางสมรัก(รส) บัวทองจันทร์

๔.พระมหาบรรพต เจโตวสี (สายสมบัติ)

๕.นางสดศรี(เป๊าะ) ก้อนทอง

๖.นางปราณี (ณี) กอแก้ว

อุปนิสัยใจคอ เป็นคนอ่อนโยนว่านอนสอนง่าย อ่อนน้อมถ่อมตน ซื่อสัตย์ กตัญญูกตเวที ขยันหมั่นเพียรทำมาหาเลี้ยงพ่อแม่และครอบครัว ตั้งแต่เด็กจนโตเชื่อฟัง ตั้งอยู่ในโอวาทของพ่อแม่เสมอต้นเสมอปลาย เป็นคนมักน้อยสันโดษชอบใช้ชีวิตเรียบง่าย ประหยัดมัธยัสถ์อดออมไม่ฟุ่มเฟือย เป็นคนมีน้ำใจไมตรีโอบอ้อมอารี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อพี่น้องและญาติมิตร ตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบันไม่เคยคดโกงและเอาเปรียบใครและไม่เคยมีการทะเลาะวิวาทบาดหมางต่อว่าด่าทอหรือมีปากเสียงกับญาติพี่น้องหรือกับผู้ใด หากมีผลประโยชน์แบบได้-เสียยอมที่จะเป็นฝ่ายเสียเปรียบผู้อื่นเสมอ

ในปี.พ.ศ. ๒๕๑๓ หลังจากทางการได้ประกาศการสร้างเขื่อนสิริธรเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้า เป็นเหตุให้ต้องโยกย้ายที่อยู่อาศัยมาตั้งหมู่บ้านใหม่ ชื่อหมู่บ้านหนองมะเกลือ ตำบลโนนกลาง อำเภอพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี ปัจจุบันย้ายมาอยู่ที่ ๑๕/๑ บ้านโดมประดิษฐ์

การศึกษา จบชั้นประถมศึกษา ๔ จากโรงเรียนบ้านโดมประดิษฐ์ โดยมีนางสาวภูมิใจ ทองเรือง(ดวงศรี)เป็นครูสอนประจำชั้นและ**นายนรชาติ เนื้ออ่อน**เป็นครูใหญ่ในสมัยนั้น มีความรู้ติดตัวในระดับพออ่านออกเขียนได้

สมรส ปีพ.ศ. ๒๕๒๘ ได้สมรสกับ**นายอุทัย กอแก้ว** (คนบ้านหนองไผ่) มีบุตรด้วยกัน ๓ คน คือ

๑.น.ส.รำไพ กอแก้ว
๒.นายธวัชชัย กอแก้ว*
๓.น.ส. พิมพ์ใจ กอแก้ว

ครอบครัว ในฐานะเป็นภรรยา ซื่อสัตย์ไม่นอกใจสามี ไม่เคยโต้เถียงกันถึงขนาดขึ้นมึงกูหรือใช้คำหยาบต่อกัน ในฐานะเป็นแม่ของลูก เลี้ยงดูลูกทุกคนตามกำลังสติปัญญา ไม่มีอคติลำเอียง แม้ไม่มีสติปัญญา วาทศิลป์ในการให้คำแนะนำกับลูก แต่ลูกทุกคนก็ไม่เคยสร้างปัญหาทำให้พ่อแม่ทุกข์ใจ จัดว่าเป็นครอบครัวที่มีความอบอุ่นครอบครัวหนึ่ง

อาชีพ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันทำเกษตรกรรมเป็นหลัก อาชีพเสริมเลี้ยงวัว-ควาย บางครั้งก็ขายต่อให้คนอื่นไปเลี้ยง ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๘-๓๙ เคยเป็นแม่ค้าขายขนมจีน-ข้าวลอดช่องอยู่สักพักหนึ่ง ในฐานะเกิดในครอบครัวยากจนคนบ้านนอกและไม่มีนักปราชญ์ผู้รู้บอกสอนเรื่องกฎแห่งกรรมและหลักศีลธรรม ฉะนั้น ตั้งแต่เด็กจนถึงอายุ ๔๑ ปี จึงได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมามาก โดยออกหากุ้งหอย ปูปลา กบเขียด แมลง

* ปัจจุบันได้สมรสกับนางมะลิวัลย์ มีลูกได้ด้วยกัน ๑ คน ชื่อ เด็กหญิง ฉัตรเพชร (แองจี้) กอแก้ว ซึ่งเกิดในวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๗

น้อยใหญ่ และฆ่าสัตว์เหล่านั้นเพื่อประกอบปรุงเป็นอาหารเลี้ยงพ่อแม่และครอบครัว

ปัจจุบัน ตั้งแต่ ปีพ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นต้นมา ได้หยุดการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์ทุกชนิด ตั้งมั่นอยู่ในเบญจศีลและเบญจธรรม สำหรับเนื้อและปลา เป็นต้น หาซื้อที่มันตายแล้วมาทำเป็นอาหารในบางมื้อ ในบริเวณพื้นที่นาและสวนธรรมจัดให้เป็นเขตอภัยทาน ไม่มีการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์ ดำรงชีพด้วยการทำกสิกรรมธรรมชาติแบบเกษตรอินทรีย์ ไม่ใช้ปุ๋ยเคมีหรือยาปราบศัตรูพืช

ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๓-๒๕๕๔ ได้ฝึกสมาธิตามหลักอาปานสติภาวนา จนสามารถติดต่อกับโอปปาติกะได้ และเวลาที่เหลืออยู่ต่อจากนี้ไป ได้อุทิศชีวิตทั้งหมด เพื่อบูชาพระรัตนตรัยอันเป็นที่พึ่งสูงสุด โดยจะตั้งใจศึกษาและปฏิบัติธรรมตามหลักอริยมรรคมีองค์ ๘ ณ **สวนพรหมทัตดุสิตาลัย** ซึ่งมีอาจารย์เบื้องบน ผู้เป็นนิยตโพธิสัตว์ทั้งหลาย มีหลวงพ่อเสือเป็นต้นเป็นเสมือนพี่เลี้ยง และมีพระมหาบรรพต เจโตวสีเป็นผู้ให้คำแนะนำปรึกษา จะแบ่งปันเป็นประสบการณ์กรรมและผลที่ได้จากการปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นธรรมทานแก่บรรดากัลยาณมิตรผู้สนใจใฝ่ธรรมทุกท่าน

แนะนำหนังสือดีมีสาระ

โดย หลวงพ่อเสือ

วิรุฬหผลโพธิสัตว์แห่งดุสิตาเทวโลก

๑. ผู้ถึงกระแสพระนิพพาน (ฉบับปรับปรุง)

๒.เพราะเห็นทุกข์ จึงรู้แจ้งธรรม

๓.อริยุปวาท ฉบับปฐมบท

แนะนำหนังสือดีมีสาระ

โดย บ.สยังวาสี

๑.อริยุปวาท เล่ม ๑

ผลกรรมจากการล่วงเกินพ่อแม่

๒.อริยุปวาท เล่ม ๒

ผลกรรมจากการล่วงเกินพระอริยเจ้า

๓.ปาณาติบาต : กฎแห่งการฆ่า

ผลกรรมจากการฆ่าสัตว์

๔.ฉลาดตั้งจิตอธิษฐาน

เพื่อชีวิตเบิกบานและเป็นสุข

โปรดติดตามอ่าน อริยุปวาท เล่ม ๓

ผลกรรมจากการตั้งพระพุทธรูปผิดทิศทาง

โครงการธรรมะเปลี่ยนชีวิต

ศึกษาและปฏิบัติธรรมตามพระไตรปิฎก-อรรถกถา

กิจกรรมประจำสัปดาห์ ทุกวันอาทิตย์-**จันทร์-อังคาร**-พุธ

เมนูธรรมะ อาหารสุขภาพใจ

- ขอขมากรรม ชำระใจให้สะอาดเพื่อรองรับธรรมะที่บริสุทธิ์
- กล่าวคำปฏิญาณตนถึงไตรสรณะและสมาทานศีล ๕ (ศีล ๘)
- สวดพุทธมนต์-สาธยายธรรม เพื่อน้อมนำใจให้รู้ตื่น เบิกบาน
- ศึกษาธรรมจากพระสูตรและอรรถกถา
- ธรรมะบุฟเฟต์ ธรรมะตามคำขอ
- สนทนาถาม-ตอบปัญหาธรรมะที่น่ารู้
- เรียนรู้วิธีโยนิโสมนสิการ(**คิดวิปัสสนาตามพุทธวิธี**)
- สมาธิและวิปัสสนาภาวนา เงียบสงบเพื่อค้นพบพุทธภาวะ
- แผ่เมตตาพรหมวิหาร อุทิศส่วนบุญ เติมใจให้มีพลังด้วยความปรารถนาดีต่อทุกชีวิต แล้วแผ่กระจายพลังแห่งบุญเพื่อสันติสุขแด่จิตใจผู้คนและสัตว์โลกทั้งมวล

สนทนาธรรมวันละนิด ... จิตแจ่มใส

ฟังไว้กำไรชีวิต ฟังวันละนิด จิตชุ่มฉ่ำ

รู้ไว้ใช่ว่า ใส่บ่าแบกหาม จดจำใส่ใจ นำไปปฏิบัติ

แล้วจะรู้ชัดตามเป็นจริงว่า **"ชีวิต คือ ธรรมะ"**

ถ้าหากรักชีวิต พึงรักธรรมะ รีบสร้างตถาคตโพธิศรัทธาให้มั่นคง

เพื่อบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งพุทธะให้เกิดขึ้นในจิตใจ

แล้วจะได้อาศัย พึ่งพาร่มเงา ดอก-ผลแห่งโพธิปัญญา

กินยาถูกโรค ทำดีท็อกซ์ถูกวิธี

แก้กรรมถูกจุด ปฏิบัติธรรมถูกหลัก ย่อมเห็นผลทันตา

อนุศาสนีย์ปาฏิหาริย์แห่งธรรมะ...ยังรอท่านมาพิสูจน์

เมื่อมารู้แจ้งในอริยุปวาท
ฉลาดในกระบวนการแห่งเหตุและผล
ได้ผ่านพ้นจากวังวนแห่งกระแสกรรม
เพราะได้มาศึกษาและปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่อง
อนุสาสนียปาฏิหาริย์แห่งธรรมทาน จึงเกิดขึ้น

แม้ชีวิตเป็นสิ่งที่มีค่าล้ำ แต่ธรรมะมีค่ามากยิ่งกว่า
ด้วยความเชื่อมั่นในตถาคตโพธิศรัทธา
จึงได้อุทิศแรงกายและทุ่มเทกำลังสติปัญญา
เพื่อค้นหาสัจธรรม

วัดโพธิธรรมสิกขาลัย ลาสเวกัส
1396 Oahu Street, Las Vegas, NV 89104
Tel. (702) 405-0126, (702) 750-6434
Website : www.bddmc.org
E-Mail : dhammafeelgood@yahoo.com, sombat_2@hotmail.com